

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ЧЕТВРТА СЕДНИЦА
ДРУГОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
23. новембар 2017. године

(Седница је почела у 10.35 часова. Председава Маја Гојковић,
председник Народне скупштине.)

*
* * *

ПРЕДСЕДНИК: Поштоване даме и господо народни посланици,
отварам Четврту седницу Другог редовног заседања Народне скупштине
Републике Србије у 2017. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика,
констатујем да седници присуствује 100 народних посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали,
молим да убаците своје идентификационе картице у посланичке јединице
електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система утврђено да је у
сали присутно 127 народних посланика.

Да ли неко од председника...?

(Александра Јерков: Пословник.)

Само моменат, да прочитам ако може.

Да ли неко од председника, односно овлашћених представника
посланичких група жели да затражи обавештење или објашњење у складу
са чланом 287?

(Марко Ђуришић: Пословник.)

Све сам чула. Ако може да се заврши реченица, онда би то било
заиста лепо, али ја ћу је поновити.

Да ли неко од председника, односно овлашћених представника
посланичких група жели да затражи обавештење или објашњење у складу
са чланом 287. Пословника?

(Радослав Милојичић: Желим ја, али не ради систем.)

Онда ћемо дати реч некоме коме ради систем. Не ради систем зато што се јавило пет посланика, али у систему не може да се препозна по ком основу. Онда ћу вас обрисати.

(Марко Ђуришић: Пословник.)

Елементарна пристојност је да сачекате да неко заврши реченицу, поготово неко ко покушава да води седницу.

Онда ћу обрисати, а даћу реч онима који су подигли Пословник, јер ту је јасна намера.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Јавио сам се зато што сматрам да сте повредили члан 86. Пословника, став 2, који говори о сазивању седница.

Члан 86. у ставу 1. каже да се седница заказује најмање седам дана пре дана одређеног за почетак седнице, а затим став 2. каже да се Скупштина може сазвати у краћем року од рока из става 1. овог члана, при чему је председник Народне скупштине дужан да на почетку седнице образложи такав поступак. Ви сте отворили ову седницу без тога да нам објасните због чега сте је сазвали 24 сата и један минут пре времена одређеног за почетак седнице.

Повредили сте и члан 87, који говори када се одржавају седнице, и члан 88. Али да говоримо о овом члану 86. Једини разлог због кога сте ви урадили то што сте урадили јесте да бисте онемогућили посланике да у складу са Пословником остваре своје уставно право предлагања закона и других иницијатива Народној скупштини Републике Србије, зато што Пословник каже да се ти предлози могу доставити најкасније 24 сата пре времена одређеног за почетак седнице.

Ви сте на овај начин желели да спречите да се преко 150 предлога за допуну дневног реда, различитих закона и других иницијатива које су народни посланици, сви из опозиције и једино из опозиције, предложили Народној скупштини данас овде нађе пред посланицима и да ми остваримо своје право да говоримо о њима. Урадили сте то намерно и тенденциозно, да бисте онемогућили да остваримо своја права. Нажалост, ово није први пут, а бојим се да није ни последњи.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. То су две минуте.

Ради јавности ћу одговорити, пошто вас најчешће не интересује одговор председника Народне скупштине Републике Србије, као што и сада то показујете тиме што сте се окренули и ћаскате са колегама; није проблем.

Члан 86. дефинише када и како се сазивају седнице. У томе се види да председник Парламента није ничим повредио Пословник.

У члану 87. се говори о правилу када се одржавају седнице – уторком, средом и четвртком. Уверите ме да данас није четвртак и ја ћу рећи да сам повредила Пословник. У свему осталом молим да не убијате гласника него да сачекате да дође ток седнице када будемо утврђивали дневни ред. Сада смо само утврдили кворум, ако се не варам, посланиче, а дневни ред утврђујемо нешто касније.

Значи, ову седницу сам сазвала искључиво зато што су ме замолиле и председница Владе и министарка Зорана Михајловић, јер би неутврђивањем дневног реда и неразматрањем ових тачака дневног реда наступила последица по нашу државу. А зашто није раније дошло до расправе о ратификацији ових споразума имаћете прилику да разговарате са надлежним министром, који ће доћи овде када завршимо постављање питања. Према томе, питаћете надлежног министра зашто споразуми који су овде од августа нису раније расправљани; не могу да вам одговорим на то питање ја. Врло радо бих вам одговорила.

Али ни у чему није повређено. А то да ли сам имала намеру па сам ја ту сад неке завере правила па неко није могао да поднесе предлоге за допуну дневног реда, о томе заиста не бих да расправљам. Ако ви сматрате да је то тако, ево, ја прихватам своју кривицу. Ја ништа друго и не радим него стално смишљам завере против вас лично и против других посланика. Баш сам ја таква личност, баш сте нашли са ким ћете о томе да причате, али боже мој.

Значи, чл. 86. и чл. 87. нису прекршени. Претпостављам да желите да гласамо о томе да ли су прекршени, и то ће бити учињено.

Реч има народни посланик Немања Шаровић.

Изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Госпођо Гојковић, прекршили сте члан 27, више чланова. Ја ћу их цитирати.

„Председник Народне скупштине представља Народну скупштину, сазива њене седнице, председава њима и врши друге послове у складу са законом и овим пословником. Председник Народне скупштине стара се о примени овог пословника“.

Онда каже: „Председник Народне скупштине може да одложи час, односно дан почетка седнице Народне скупштине, о чему благовремено обавештава народне посланике, с тим што је дужан да на почетку седнице образложи такав поступак“.

Преко 130 посланика је било присутно у сали. Затражите извод из електронског система, видећете да је и моја картица све време била ту. Седницу сте заказали за данас у 10.00 часова. У салу сте ушли у 10 часова и 37 минута. Нисте одложили седницу, нити вам је пало на памет да, када сте

коначно ушли, обавестите народне посланике, што сте дужни, који су разлози због чега је седница каснила.

Ви сте, госпођо Гојковић, овде први међу једнакима. И нисмо ми ту због вас, него ви због нас. Мислим да је то природно стање ствари. Не може овде свако бити старији од народних посланика. Међу собом смо једнаки. А када се говори о односу Владе и народних посланика, онда је Скупштина старија; они су државни чиновници. То што вас је неко замолио да у 9.59 часова, значи 24 сата и један минут пре седнице, закажете седницу, није прихватљиво објашњење. Ви сте морали да чувате достојанство Народне скупштине и да одбијете такав захтев министра, да кажете – не, ја желим као председник Народне скупштине да народни посланици имају довољно времена да се припреме...

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Време.

Управо сам све чинила по члану 27. Све што пише у члану 27. ја сам испунила. Ово остало, каже прекршила...

(Немања Шаровић: Члан 86.)

Молим вас, 86. је било, 87. је било. Не може да се понавља, врло добро знате. Рекли сте „и још неке“, али нисте навели које. Пошто ја немам моћ предвиђања на шта сте мислили, не могу ни да вам одговорим.

Да нисмо само утврдили кворум, можда бих успела нешто и да вам кажем – и о кашњењу почетка седнице и о свему осталом. Нисте то дозволили, јер је повреда Пословника нешто најважније на свету што треба да се расправи у овом моменту. Можда би било мање повреда Пословника да сте ми дозволили да кажем било шта после утврђивања кворума. Било шта, једну реч, зарез. Али ви то не дозвољавате. Није проблем.

Што се тиче нашег присуства на седници, нисте били у систему. Не могу да комуницирам са људима који не утврђују кворум. Убацили сте картицу пре утврђивања кворума, а затим извукли ту картицу.

(Марко Ђуришић додацује.)

Посланиче Ђуришићу, нисте били у систему.

Реч има Александра Јерков.

Изволите.

Наравно, гласаћемо. Гласаћемо апсолутно о свему што је потребно.

Александра Јерков.

Изволите, молим вас.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем, председнице.

Ставови 2 и 3 члана 88, који говоре о томе да немате ви шта нама да објашњавате зашто седница касни, него, уколико констатујете да у одређено време, а то је било 10.00 часова, у сали није присутан довољан

број посланика, седницу треба да одложите за сат времена, а ако ни тада није довољан број посланика, да је закажете за наредни или неки други дан.

Госпођо Гојковић, ви сте ову седницу заказали за данас за 10.00 часова. Ми смо у 10.00 часова били у сали, ви сте се појавили у 10 часова и 39 минута и не можете накнадно да нам објашњавате због чега нисте имали времена да дођете на седницу. Ако сте планирали да седница почне у 10 часова и 30 минута, 10 часова и 39 минута, или неко друго време, требало је тако да је и закажете, тако нам нагласите у сазиву, па бисмо можда и стигли да предамо силне допуне дневног реда које имамо и за које верујемо да су изузетно важне за наше грађане. Верујем да ви не желите да разговарамо о анкетним одборима, вероватно је онај који се тиче АТП Војводине онај који бисте посебно желели да избегнете, али те манипулације којима се служите заиста излазе из онога што вам овај пословник дозвољава.

Ви сте рекли колеги Ђуришићу да су вас замолиле премијерка и министарка Михајловић да сазовете ову седницу, па вас молим да мени кажете када су вас замолиле, у колико сати; да ли су вас јуче у 9 часова и 59 минута замолиле да закажете седницу за данас и да ли су вас оне замолиле да се у е-парламент овај податак убаци тек у 10 часова и један минут, када је било касно да се предају предлози за допуну дневног реда и да ли су вас оне замолиле...

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Значи, члан 88. говори о нечему другом, говори о стављању на увид извода о присутности народних посланика и да се кворум утврђује пребројавањем народних посланика, што није било потребе да се уради.

(Александра Јерков: Став 2 и 3.)

Став 2 и 3, у реду. Члан 88. нисам повредила, а све остало је било веома малициозно. Да сте јуче били овде на гласању, можда бисте успели да урадите то што је дужност посланика, дакле да учествујете у раду и да благовремено можете да урадите оно што је, евентуално, неки посланик желео да уради, али ја то не могу да предвидим. Ја сам овде свакодневно...

(Александра Јерков добацује.)

Не чујем када неко добацује.

(Александра Јерков добацује.)

Да, нису ме звали у минут до 10, али сам радила овде, било је гласање, а следеће шта сам могла да урадим јесте да одем у свој кабинет и наставим неке друге радње да радим. Некако не могу у исто време да урадим све. Замољена сам неколико сати раније, док сам била овде и приступала гласању.

Ако се не варам, у 10 часова нисте ни ви били у сали.

(Александра Јерков: Јесам.)

Не, ушли сте нешто касније, а пошто посланици опозиције уђу у салу и не желе да дају кворум, наравно да сам, као и сваки председник парламента, сачекала одређено време да будем сигурна да ћу имати довољан број посланика за почетак, односно отварање седнице, што није противно Пословнику Народне скупштине Републике Србије.

Да ли бих направила пет или десет минута паузе, можемо о томе да разговарамо. Убеђена сам да не бисте били...

(Александра Јерков додацује.)

Немојте добацивати, није лепо.

Убеђена сам да ви не бисте били задовољни ни после паузе од пет и десет минута, јер, како се то каже, знамо се. А свакако ћемо гласати о повреди Пословника, члана 88. ст. 1 и 2.

(Александра Јерков: Ст. 2 и 3. Нисте ме питали.)

Хвала на исправци.

Да ли неко од посланика жели да затражи обавештење?

Реч има Мариника Тепић.

Изволите.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Захваљујем, председнице.

Пре готово три недеље поставила сам овде, рекла бих, сет питања поводом боравка у Републици Србији и на КиМ извесног Џима Даусона (*Jim Dowson*), фашисте, ултранационалисте, врло проблематичног и као таквог детектованог у међународној заједници, коме је забрањен улазак у суседну Мађарску, такође и у Грчку, а на апел управо Републике Мађарске, али се он неким чудом интензивно појављује у Републици Србији, и то у званичним институцијама Владе Републике Србије.

Иако сам ово питање о његовом боравку, кретањима, донацијама српским манастирима, неким парагрупацијама на Косову и Метохији поставила на више адреса: министара, директора БИА, директора ВБА, добила сам одговор једино од директора Владине канцеларије за Косово и Метохију, Марка Ђурића, који је навео да лице поменуто у посланичком питању народне посланице Маринике Тепић није познато никоме од запослених у Канцеларији за Косово и Метохију.

Одговорно тврдим да је ово неистина, да је ово нетачно. Или је неко подметнуо овај одговор Марку Ђурићу и потписао уместо њега или је сам директор Владине канцеларије за Косово и Метохију, Марко Ђурић, лагао, односно лажирао овај одговор.

Имам и доказ за то. То је ова фотографија, коју је лично Џим Даусон објавио на друштвеним мрежама на свом профилу, којом доказује како је пријатно примљен у званичним институцијама Републике Србије, иначе у друштву осуђиваног десничара Мише Вацића, за кога је Марко

Ђурић такође дуго говорио да није запослен у Канцеларији за Косово и Метохију па се потврдило да јесте и да је и тада био ухваћен у лажи.

Иначе, ова фотографија на којој се налази Даусон, са својим сарадником Ником Грифином и Мишом Вацићем, фотографисана је у Палати Србија, у просторијама Канцеларије за Косово и Метохију, дакле у званичним просторијама Владе Републике Србије, и то, претпостављам, у време када је Владу водио Александар Вучић, односно председник исте странке у којој је Марко Ђурић потпредседник, Српске напредне странке.

Тражим да ми се одговори на додатна питања: Ко је све од чиновника у Влади, бивших или садашњих, имао пословне састанке са Џимом Даусоном? Шта је Вацић уопште тражио на састанку? По ком основу је у Палати Србија примио овог страног држављанина? Сви добро знамо да се ово налази, односно просторије Канцеларије за Косово и Метохију, у источном крилу Палате Србија, а цело западно крило је седиште МУП-а. Сви врло добро знамо да мува не може да уђе тамо без детаљне провере, а камоли двојица страних држављана са таквим биографијама и таквим негативним статусом у целој међународној заједници као што су Ник Грифин и Џим Даусон.

Такође тражим да ми се одговори да ли је и како Џиму Даусону као приватном лицу и страном држављанину омогућено да донира српске манастире и разне паравојне групације на Косову, и то кроз Владине службе.

Ово је, иначе, фотографија коју је сам Даусон објавио на свом профилу, као што сам рекла, хвалећи се тиме да има састанке са званичним органима Владе Републике Србије.

Уколико се ово десило у периоду када је цело лажирање запослења и незапослења Мише Вацића било у жижи јавности, а то је зима ове године, конкретно јануар, када се он у руском возу, који је требало да вози од Београда до Косовске Митровице па је заустављен, представио као саветник, то значи да је ова посета била још 2016. године, односно много пре него што смо ми накнадно успели да констатујемо да се Грифин и Даусон крећу по Републици Србији, неометано, наравно, у мају ове године.

Додатно, врло ургентно питање постављам министру Стефановићу – каква сазнања има и шта је предузео поводом шамарања, од стране политичког комесара СНС Бранка Маловића, градоначелнице Вршца? Мада је то чинио и са мојим колегом овде, то је јавна тајна, Жељком Сушецом. Он вероватно то не сме да призна, али званичне пријаве...

ПРЕДСЕДНИК: Хвала лепо.

Реч има Славиша Ристић.

СЛАВИША РИСТИЋ: Хвала, председавајућа.

Имам пар питања за Александра Вучића и Ивицу Дачића као потписнике у име државе Србије тзв. Бриселских споразума.

Наиме, у последњих неколико дана имали смо прилику да чујемо и кроз медије, а пре свега кроз изјаве министра иностраних послова, Ивице Дачића, да су Суринам и Гвинеја Бисао повукли своју одлуку о признању једнострано проглашене независности Косова, што је, наравно, уколико је истина, а верујем да је то истина... За разлику од Александра Вучића, који је својевремено говорио о Ивици Дачићу, конкретније 2008. године, да слаже шта год да каже, ја верујем да је то истина и радујем се тој истини, као што верујем да се радује читава ова скупштина.

Његова последња изјава, колико сам успео да видим, јесте да је рекао да ће тај број земаља које су признале независност Косова спасти испод 100, што је такође за радовање. Наравно, то поставља неколико питања и поставља једно основно питање, које ћу ја поставити председнику Републике, Александру Вучићу, и Дачићу – када ће то држава Србија да уради и докле ће да чека да то други ураде а да она заправо спроводећи Бриселске споразуме признаје независност Косова? Дакле, када ће повући своје потписе, своје парафе са тзв. Бриселских споразума? Јер, верујте, далеко веће шансе да задржимо Косово и Метохију у саставу Србије имају Бриселски споразуми него ова појединачна признања те државе.

Као што видите, неко ко је признао независно Косово, вербално или на некакав други начин, може у одређеном тренутку и да повуче ту одлуку. И какве су последице? Практично никакве. Долазимо на неко претходно стање, за разлику од Бриселских споразума где је држава Србија, односно они људи који је воде, у овом случају пре свега Александар Вучић, препустила Бриселским споразумима државу Србију тзв. независном Косову на тај начин што је препустила српске институције, државне институције, тзв. независном Косову.

Друго питање, које постављам у име преосталог народа са простора КиМ – зашто се Александру Вучићу жури да реши питање КиМ баш сада? Баш ова генерација и баш он у име те генерације? Зашто то сада покушава да реши? Он говори да то ради због наше деце, због будућих генерација. Верујте, ја сам питао своју децу, имам их троје – додуше нису више деца, пунолетни су – и они су ми рекли, уколико имам прилике да се сретнем са Александром Вучићем, да му кажем да то не чини баш он, јер чини то на потпуно погрешан начин.

Треће питање, које желим да упутим такође Александру Вучићу, да данас одговори српској јавности – да ли ће потписати тзв. обавезујући свеобухватни споразум са државом Косово? Он је јавности то и најавио. Рекао је да то држава Србија, уколико жели у ЕУ, мора да учини. Очекујемо

сада, одмах на почетку, да каже да ли је спреман да такав потпис стави на тај документ и на тај начин и коначно призна сепаратистичку творевину у Приштини. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има Милија Милетић.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем се.

Уважена председнице, поставио бих неколико питања.

Конкретно, питање за РТС. Пошто смо сведоци, а то велики број наших гледалаца који гледају РТС види, када се помињу одређени зимски центри, помињу се Копаоник, Златибор, а нигде се не помиње Стара планина, а знамо да је, двадесетак дана уназад, на Старој планини изграђен хидрометеоролошки центар, један од најсавременијих у Србији, па можемо да кажемо и на Балкану, па ме интересује да ли ће у наредном периоду бити могућности да, када се говори о зимским центрима, о времену какво је у зимским центрима, да се обавезно спомене и Стара планина.

То је једино место где је успешно урађена гринфилд инвестиција у Србији. Сведоци смо да се, уназад годину дана, ради на инфраструктури на Старој планини, где је урађен већи број прилазних путева преко општине из које ја долазим, а то је општина Сврљиг. Урађена је инфраструктура, урађено је 15 километара пута, који је сада један веома квалитетан и одличан пут, којим људи који долазе и који желе да дођу на Стару планину могу преко Сврљига да дођу. Радиће се пут и преко Пирота, исто тако преко Књажевца, а у разговору са људима који воде путеве, са људима који воде Владу, са председником Србије, очекује се да ће се у наредном периоду радити и преко Беле Паланке.

Сведоци смо да је југоистоку Србије најтеже, али се оваквим инвестицијама, улагањем као што је на Старој планини, развија целокупни део Србије.

Исто, интересује ме да ли ће, у оквиру предузећа „Стара планина“, пошто знамо да су од краја 2015. године државни менаџмент преузели Јавно предузеће „Стара планина“ и Јавно предузеће „Ресорт“, који чине хотел и остале пропратне ствари, да ли ће имати неке нове ствари које се тичу програма на Старој планини, да ли ће бити отварање сезоне средином децембра, јер знамо да велики број људи долази на Стару планину и тамо стварно има квалитетне зимске службе, квалитетних програма.

Могу још једном да похвалим нови менаџмент на челу са Гораном Карацићем, који је веома заинтересован да се што већи број људи доведе на Стару планину и да се друже, јер има и у зимском и у летњем периоду програма.

Иначе, сви знамо да су стварно велика шанса развоја југоистока Србије туризам и пољопривреда, па ме интересује да ли ће у наредном периоду бити могућности да се преко јавних медија увек помене какво је време, у каквом су стању путеви према Старој планини. Још једном напомињем да су скоро сви прилазни путеви урађени на најбољи могући начин и да Влада Републике Србије и наш председник Србије а и сви ми овде желимо да се туризму да много већи значај кроз програм развоја инфраструктуре.

Још једно питање за Министарство пољопривреде. Може се рећи да је и за Министарство за рад, запошљавање, социјална и борачка питања, јер је тамо Национална служба за запошљавање. Интересује ме, пошто се у неколико задњих месеци говори о развоју задругарства, запошљавању и борби против сиве економије кроз програм задругарства, да ли ће имати могућности да се кроз план запошљавања за 2018. годину, који ради Национална служба за запошљавање, обезбеде радна места за све оне људе који су формирали задругу. То је врло битно за развој пољопривреде и запошљавање младих људи.

Поставио бих питање Министарству пољопривреде и да ли ће кроз програм Министарства пољопривреде у наредној, 2018. години имати могућности да се стручна, високообразована лица, која су завршила пољопривредни, ветеринарски факултет, запосле кроз програм задругарства и да се на тај начин финансира и запошљавање људи који су стручни, који знају. На тај начин имаћемо, сигурно, могућност да наша пољопривреда, са акцентом на здравој храни, на југоистоку Србије крене неким много бољим путем. У разговору са министром Недимовићем добио сам пуно уверења да ће се у наредној, 2018. години, што се тиче програма за развој пољопривреде, много више радити и на југоистоку Србије, а и у целој Србији. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Дајем паузу од пет минута.

(После паузе)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Настављамо са радом.

Реч има народни посланик Војислав Вујић.

Изволите.

ВОЈИСЛАВ ВУЈИЋ: Уважени председавајући, даме и господо народни посланици, повод за моје постављање питања јесте јучерашња пресуда српском генералу Ратку Младићу. То је битна тема за нас из Јединствене Србије, а сигуран сам и већег броја грађана Србије.

Хашки трибунал, највећа срамота у историји светског правосуђа, слободно могу да кажем једна геноцидна творевина, цитирам господина

Драгана Марковића Палму – јучерашњом пресудом генералу Ратку Младићу Хашки трибунал спушта завесу на највећу срамоту у историји светског правосуђа. Резултат рада Хашког трибунала је да су они који су највише страдали највише и осуђени. Срби су укупно осуђени на 12 векова робије, а Хрвати, Муслимани и Албанци на око 200 година, с тим да су Хрвати углавном осуђени за злочине над Муслиманима и обрнуто.

То значи да за злочине над Србима нико није крив. Од убиства породице Зец у Загребу, „Кристалне ноћи“ у Задру, протеривања Срба из хрватских градова, преко Миљевца, Медачког цепа, Равних Котара до „Бљеска“ и највећег етничког чишћења у Европи од Другог светског рата „Олује“, па преко Подриња, Кравица, Братунца, Сарајева до Старог Грацка, Подујева, Обилића, Косова и Метохије. То је јуче изјавио председник ЈС, Драган Марковић Палма.

Врло је битно да се зна да је Ратко Младић био последња брана стварању једне исламске државе у Европи. Преко 10.000 муџахедина са Блиског истока је клало у БиХ Србе и стварало своју државу. Клинтон и његови европски саветници су то знали, да би касније добили терористичке нападе у Њујорку, у Лондону, Паризу, Бриселу, Мадриду, Берлину и целој Европи. Да није било Ратка Младића и Републике Српске, данас бисмо у Европи имали Раку, Мосул и Ел Багдадија. Поред тога, у БиХ и даље постоје исламистички центри, а шеф муслимана, Бакир Изетбеговић, и данас позива на рат.

Питање и за холандског судију Алфонса Орија – где су Срби из Загреба, Сарајева и Приштине, Хрватске, Босне и Херцеговине, Косова и Метохије? Хашки трибунал и његови финансијери и наредбодавци су одговорни за терористичке акције исламиста по Европи, јер су им то дозволили у БиХ. То грађани Европе, САД и целог света треба да знају. Ово је јуче изјавио наш председник.

Зашто сам ово прочитао? Везано је за питање које желим да поставим. Да буде јасно, не постоје добри и лоши ратови, сваки рат носи своје трагедије и смрти. Нико од мојих пријатеља из Босне, Хрватске, Србије није желео рат и данас сви трпимо последице тих ратова. Главни кривци за ратове, по правилу, остају некажњени.

Питање за министарку правде – какве је напоре досада уложила Србија да Ратко Младић ову казну, због лошег и нарушеног здравља, одслужи у Србији? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Зоран Радојичић.

ЗОРАН РАДОЈИЧИЋ: Захваљујем.

Питање за вршиоца функције председника Првог основног суда у Београду – на основу ког прописа и одлуке је дана 14.11.2017. године дозвољено грађанину Николи Петровићу да приватним возилом уђе на паркинг Суда у Булевару Николе Тесле 42а те да потом, уз присуство и пратњу припадника правосудне страже, приступи рочишту у парничном поступку? Да ли је то била демонстрација силе и притисак на суд и слање поруке судији каква се одлука од ње очекује?

Питање за министра телекомуникација и директора Телекома. Доставите ми банкарске гаранције од фирми дистрибутера електронских допуна мобилне телефоније „Футура плус“ и *DTM Relations* од 1. априла до 1. новембра 2009. године, које су, по уговору са Телекомом, биле дужне да исте доставе на дупло већи износ од седмичног промета. По уговору о пословној сарадњи Телекома и „Футуре плус“ број 111786 од 9. октобра 2006. године и Анекса број 1–3 тог уговора „Футура“ је била дужна да достави овакву банкарску гаранцију и молим да ми се достави тај уговор.

Такође тражим да ми доставите следеће рачуне „Футуре“ из 2009. године: рачун број 1657/1412 на износ 973.216,14 динара од 16.5; рачун број 1723/1412 на износ од 45.721.924,30 динара од 23.5; рачун број 1786/1412 на износ од 44.228.005,80 динара од 30.5; рачун број 1854/1412 на износ од 47.070.182,28 динара од 6.6; рачун број 2027/1412 на износ од 52.143.853,60 динара од 13.6; рачун број 2088/1412 на износ од 50.928.560,35 динара од 20.6; рачун број 2131/1412 на износ од 48.795.028,04 динара од 27.6; рачун број 2193/1412 на износ од 52.314.617,19 динара од 4.7; рачун број 2272/1412 на износ од 15.928.954,09 динара од 7.7; рачун број 2398/1412 на износ од 34.149.237 динара од 11.7; рачун број 2460/1412 на износ од 54.135.533,00 динара од 18.7; рачун број 2554/1412 на износ од 39.279.795 динара од 25.7; рачун број 2572/1412 на износ од 23.907.243 динара од 1.8. Све укупно износи 509.576.143,79 динара или 5.480.000 евра.

Исте рачуне, за период од априла до новембра 2009. године, тражим и за *DTM*.

Ко је дозволио да „Футура плус“, тада у власништву Дарка Шарића, уђе у толики минус, који није покривен средствима обезбеђења, а због чега није активирана банкарска гаранција, већ је Телеком поднео тужбу? Да ли је поднета кривична пријава против лица која су оштетили Телеком и омогућила фирми Дарка Шарића да оштети Телеком за скоро пет и по милиона евра? Да ли је Телеком наплатио овај новац? Да ли је ових пет и по милиона евра Дарко Шарић користио у куповини „Митросрема“? Јасно је да јесте.

Питање за специјалног тужиоца за организовани криминал – да ли је у оптужници за прање новца против Дарка Шарића укључен и овај износ

од пет и по милиона Телекому? Да ли сте истраживали повезаност руководиоца Телекома у прању новца нарко-клана Дарка Шарића?

Питање за Александра Вучића. Господине Вучићу, да ли познајете Шона Фицпатрика и Била Џејмса и да ли сте се са њима поново срели приликом ваше последње посете Вашингтону? Поменута двојица директно надзиру све кадрове ЦИА по Србији и били су директно надређени Микију Ракићу, вашем бившем шефу и оснивачу СНС-а.

Господине Вучићу, да ли сте по налогу Микија Ракића учествовали у лоцирању Ратка Младића, за шта вам се јавно захвалио Бруно Векарић?

Да ли сте у вашем винском подруму у Јајинцима организовали састанке са појединцима, реч је о више од десет лица која су, према информацијама ЦИА, имали сазнања о кретању генерала Младића и истима, уз француско вино које вам је поклонио Цане Суботић, нудили новац и друге услуге како би вам открили локацију генерала? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народни посланик Владимир Ђурић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Хвала.

Ја сам Владимир Ђурић. Нису колегинице чуле ко је прозван, па морам да појасним. Хвала.

Председници Скупштине постављамо питање 27. пут и молимо да нам писаним путем одговори, без усмених коментарисања са места председавајућег. Питање гласи – када ће ставити на дневни ред захтев за њену смену, како је обећала, како би се у овом дому разговарало о начину на који она води овај дом?

Постављамо и питање зашто је ову седницу заказала на незаконит начин, којим је онемогућена допуна дневног реда предлозима опозиције, јер је сазив седнице на е-парламенту евидентиран после 10 часова, а на календару сајта Парламента тек негде око 10.45 часова.

Ово је 34. пут да постављамо питање и председнику државе, а питамо га – када ће поднети оставку на место председника странке како би, у складу са Уставом, вршио само функцију председника а не и неку другу јавну функцију? Затим питамо да ли је коалиција са Рамушем Харадинајем у уводу избацивања преамбуле из Устава. И постављамо једно крајње логично питање, да се грађанима да објашњење. Наиме, током пролећа смо суспендовали односе са Републиком Француском на три месеца због ослобађања Рамуша Харадинаја, који је ухапшен по српској Интерполовој потерници. Желели бисмо да добијемо објашњење на једно крајње логично питање – шта се то променило па је Рамуш Харадинај од лица које држава Србија тражи преко Интерпола постао погодан коалициони партнер

српским политичарима на Косову, и то оним политичарима које је лично председник државе бирао за кандидате и преко директора Владине канцеларије за Косово и Метохију поздрављао и честитао им на изборном резултату? Да ли се променио Рамуш Харадинај или се променио председник Србије и како грађани то да разумеју?

Следеће питање постављамо републичком јавном тужиоцу и питамо – шта тужилаштво предузима поводом навода које је председник Србије изнео у интервјуу за „Инсајдер“, у којем је наговестио да је прекршен члан 13. став 3. Закона о финансирању политичких организација и активности, по којем је забрањено давање прилога политичком субјекту преко трећег лица? Уједно подсећамо и Агенцију за борбу против корупције да је, према члану 35, дужна да поступак у којем утврђује постојање повреде тог закона води по службеној дужности и молимо одговор директора Агенције на питање да ли је тај поступак у току и да ли су прибављене информације прослеђене тужилаштву.

Питање се не односи на трошкове финансирања предизборне кампање владајуће странке из претходних изборних циклуса, за које знамо да је Агенција информације већ проследила тужилаштву. Питање се односи, и Агенцији и тужилаштву, на трошкове финансирања председничке кампање, током које је скоро седам хиљада грађана у идентичним износима, од по 40.000 динара, учинило донацију истог дана у корист предизборне кампање председника Србије на пролећним председничким изборима, а за које је и сам председник у поменутом интервјуу наговестио да се ради о новцу који је уплаћиван преко трећег лица, што члан 13. Закона изричито забрањује.

Према информацијама до којих је дошао БИРН, ради се о донацијама новца које су донатори на позив преузимали у страначким просторијама владајуће странке и према инструкцијама уплаћивали са већ припремљеним уплатницама на рачуне намењене финансирању председничке кампање, што отвара питање порекла тог новца и отвара сумњу да се ради о шеми прања новца и прикривања извора новца нелегално обезбеђеног из непознатог извора, а што представља кривично дело по члану 38. Закона о финансирању политичких активности.

Уједно понављам питање председници Владе које сам поставио прошли пут када сам постављао посланичка питања. Наиме, Управни суд је 7. септембра 2017. године донео пресуду којом налаже Генералном секретаријату Владе да у року од 15 дана, дакле у року који је одавно истекао, у организацији Транспарентности Србија, достави тражене информације од јавног значаја у вези са концесијом за Аеродром „Никола Тесла“, дакле за наш највећи аеродром. Очигледно је да се информације о

поступку давања Аеродрома у концесију крију, па ме занима да ли је Влада Републике Србије у прописаном року пресудом Управног суда организацији Транспарентност Србија доставила тражену документацију. Да ли је против било кога у Влади покренут прекршајни поступак због сакривања ових информација?

Министра финансија молимо да нам достави табеларни преглед стања обавеза свих предузећа у Србији која имају активирани гаранције по основу доспелих а неисплаћених обавеза по преузетим кредитима, јер, према информацијама, те обавезе износе негде око милијарду евра на половини ове године.

Коначно, овим путем користим прилику да, због начина на који је сазвана ова седница, најавим да ће Посланичка група Доста је било исту бојкотовати...

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик, Марко Ђуришић. Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председавајући.

Мислим да је ваш потез показао, још једном, сву неравноправност у третману посланика, јер када посланик владајуће већине постави питање, он може да пита и шест минута док не заврши своје питање. Ви сте колегу прекинули и нисте му дозволили да заврши питање и оно што је имао да каже још десет секунди.

(Председавајући: Поставите питање, колега Ђуришићу.)

Питање је колико смисла има постављање питања, господине председавајући, с обзиром на то да на последња питања не добијамо одговоре. Не добијамо одговоре месецима уназад.

Када Влада мисли, рецимо, да спроведе Закон о јавним предузећима, који је, када је доношен овде, одредио неколико ствари? Прво, да ће сви директори јавних предузећа у Србији бити изабрани на конкурс и да тај конкурс мора да се заврши до марта 2017. године. Друга ствар је да ће се на конкурсима бирати најстручнији људи, а не партијски подобни људи, и да ће тај закон коначно довести до раскида веза између политичких партија и јавних предузећа.

Ништа од тога се није десило. Закон који је донела ова већина није испоштован. Дакле, 90% јавних предузећа воде вршиоци дужности. Конкурси нису завршени, а вршиоци дужности су, готово по правилу, високи страначки функционери СНС-а, СПС-а или ПУПС-а. Онда се борба радника за своја права у тим јавним предузећима проглашава политичком борбом и политичким нападом, зато што Влада није испунила своју обавезу. Иако сам ја поставио питање председници Владе пре неколико

месеци, када ће то да се промени, када ће да се заврше конкурси и да буду изабрани директори, а не вршиоци дужности предузећа, одговора нема. И која је онда сврха постављања питања?

Која је сврха када ја поставим питање министру Стефановићу – да ли је намерно или случајно слагао када је рекао да против учесника протеста „Борба против диктатуре“ неће бити предузимане никакве прекршајне радње, а данас видимо да се, не двоје или четворо младих људи, учесника тих протеста из априла ове године, него 34, налази на списку прекршајног суда који жели, супротно најави министра полиције, који је рекао да полиција неће предузимати никакве радње. А из прекршајних пријава видимо да је полиција то и те како радила. Пратила је те младе људе, идентификовала их је не знам на који начин, а онда је подносила прекршајне пријаве као против организатора протеста. А они нису били организатори протеста, јер протест није био организован него спонтан, онако како то закон предвиђа – могућност спонтаних протеста. Зашто онда ја да постављам питање ако не могу да добијем одговор?

Последње питање које сам поставио, а можда ћу добити одговор данас, јер су међу онима којима сам поставио питање председница Владе и потпредседница госпођа Михајловић. Моје питање је било – када ће нам одговорити и обавестити јавност да је пројекат „Ер Србија“ пропао?

Влада је за ове три године, са преко 160 милиона евра, на разне начине помогла пословање тог предузећа. Нажалост, оно ни до дана данашњег не може да послује позитивно. Као последња ствар која се десила, 340 људи запослених у „Ер Србији“ пребачено је у ЈП Аеродром „Никола Тесла“. Наводно, посао који су они радили за плату и добијали је од „Ер Србије“, сада ће исту такву плату добијати од Аеродрома, а наводно ће „Ер Србија“ Аеродрому плаћати те услуге. А сви знамо да неће и да је то још један од начина да се заобиђе забрана субвенционисања која постоји у ЕУ и које ми морамо да се придржавамо, а коју ова Влада крши. Влада то крши од почетка пројекта „Ер Србија“ и за све те паре она није успела да направи профитабилну компанију.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Проследићемо ваше питање, господине Ђуришићу, али вас обавештавам – каква питања, такви и одговори.

Реч има народни посланик Радослав Милојичић.

Изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Не знам чему негодовање са друге стране.

Даме и господо народни посланици, уважени грађани Србије, поставићу неколико питања, пре свега председници Народне скупштине, на жалост по грађане Србије председници Народне скупштине.

Прво питање – да ли може овај високи дом и овај парламент некада да има достојанствен рад и некада да рад почне на време? Данас је рад почео са закашњењем од 45 минута. Да ли ће председница Парламента некада да испоштује Пословник и да каже ако нема кворума или ако она има некаквих обавеза?

Уопште не желим да улазим у разлоге, већ само постављам питање – да ли овај парламент може некада да почне на време са радом, да свака седница не касни по 45 минута? Сви посланици овде, било да се они или њихова политика некеме свиђају или не, јесу представници грађана и свака посланичка група представља одређени број грађана који је за њу гласао, било да је мања, било да је већа, те вас молим да апелујете кроз ово моје питање на председницу Скупштине да коначно почне да води седницу онако како је то предвиђено Пословником.

Друго питање такође постављам председници Парламента – зашто омаловажава грађане Србије и зашто је актер сваког инцидента у овој скупштини? Да ли је то план да се од овог високог дома и од свих посланика направи нешто што они нису? Да ли је то нечија идеја да се од овог парламента направи нешто што је опште место да – су сви посланици лоши, да нико од посланика не ради ништа, а тако је и са другим органима, али у овом тренутку причамо о Парламенту, и зашто председница даје тон томе? То је још једно питање.

Зашто је председница Парламента сазвала данашњу седницу против Пословника и против правилника? Зашто је председница Парламента целој опозицији, а пре свега ДС-у украла и отела 50 измена и допуна лоших, катастрофалних напредњачких закона и 25 анкетних одбора? Посланици опозиције и посланици ДС имају преко 100 измена и допуна закона, што је наше право, а председница Парламента нам је то право одузела на један крајње дискутабилан начин. Ево, овде имам и папир да седница која је за данас заказана није заказана јуче пре 10.00 часова. Да ли може коначно да се уведе неки ред у овом парламенту и да се поштују закони ове државе, да се поштује Пословник и да сви радимо по законима и Уставу ове државе?

Ово је доказ да сте лажно сазвали ову седницу, али то није проблем, јер све што СНС ради и представља јесте лажно. Као лажни суфицит, као лажне инвестиције... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Поставите питање.

(Радослав Милојичић: Па, постављам питање.)

Не, не постављате питање.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Да, постављам питање. Не знам зашто сте ви нервозни. Да ли зато што неко сме да говори о вашим аферама? Не разумем, заиста, зашто ми одузимате реч, господине Арсићу.

Да ли сте данас сазвали седницу супротно Пословнику зато што немате храбрости да чујете наше анкетне одборе које желимо да овде у Скупштини представљамо? Да ли сте данас сазвали седницу противно Пословнику зато што не желите да чујете да је премијеркин брат учествовао у афери око гашења „Гоше“? Да ли сте сазвали данашњу седницу противно Пословнику зато што немате храбрости да чујете да сте угасили ФАП после 60 година? Да ли сте сазвали ову седницу противно Пословнику зато што не желите да грађани Србије сазнају одакле министру Вулину стан од 250.000 евра? Док војници беже из Војске, министар купује стан од 250.000 евра!

Да ли сте данашњу седницу сазвали зато што не желите да чујете наша питања именована анкетних одбора? Сазвали сте седницу противно Пословнику и правилницима зато што не желите да нам дате одговоре ко је тукао новинаре на инаугурацији Александра Вучића. Да ли сте сазвали данашњу седницу противно Пословнику и правилницима зато што не желите да нам одговорите о анкетним одборима које је данас предложила ДС, а има их 25 – ко је оштетио робне резерве у Републици Србији?

Све ово не причам због нас, посланика ДС, који имамо 50 измена и допуна закона, ово говорим у име грађана Републике Србије. Сваки грађанин који говори супротно од онога што жели СНС и Александар Вучић...

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Проследићемо ваша питања, господине Милојичићу, и председнику Парламента и другим органима којима сте упутили питање. Истекло је време, а само да вас подсетим да смо ми радили и у петак и у понедељак, да смо 400 амандмана које су поднели посланици опозиције пролистали и да се нико није јављао за реч, тако да вас нико не спречава да говорите.

(Радослав Милојичић: Мени сте дали три опомене. Како сам могао да се јавим за реч?)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Нисте добили од мене.

Посланичко питање, народни посланик Маја Гојковић.

Изволите.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: председавајући, нисам тражила да поставим посланичко питање јер за то нисам овлашћена, него је посланик поставио мени неколико питања а није рекао да тражи одговор писаним путем.

(Радослав Милојичић: Мислио сам писано.)

Те уважена потпредседница, Гордана Чомић може да подучи младог посланика Милојичића, коме треба више година да овде проведе, да је онда

особа којој је упућено питање дужна да одговори на то питање, ако је спремна на одговор.

Да ли дозвољавате да одговорим на питање посланика Радослава Милојичића?

(Александра Јерков: Не.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Само наставите, колегинице.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Ту не мислим на оне који вичу, него мислим на вас који водите седницу. Да ли дозвољавате?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Дозвољавам.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Захваљујем. Ако дозволи опозиција да неки пут добије некакав одговор за море увреда и лажи које овде износи на рачун личности које наводе у тим својим лажима и увредама.

Дакле, чисто због грађана Србије морам да поновим оно што је речено и на почетку а посланик Радослав Милојичић, истине ради, није ни рекао који је то члан Пословника тачно повређен приликом заказивања седнице, зато што он то или не зна или овде износи неистину, што је пре на...

(Радослав Милојичић: Повреда Пословника.)

Да, повреда Пословника, можда једнога дана.

Рекли сте на почетку и питали сте ме када ћу престати да учествујем у инцидентима који се овде дешавају сваки дан. Не, ја никада нисам учествовала ни у једном инциденту који се дешава у Народној скупштини Републике Србије. Пре две недеље сам била жртва једног догађаја када ме је троје посланика Посланичке групе Двери брутално нападо. Прво су ме вербално малтретирали... Па узмите уџбенике да видите шта значи насиље над женама и мушкарцима када се то врши вербално. А када су успели вербално да ме измалтретирају, онда су применили и силу, о чему сведоче налази овлашћених лекара и у згради Парламента али касније и у Војномедицинској установи, у коју сам ишла на контролне прегледе.

Такође, нисам могла да учествујем ни...

(Радослав Милојичић: Повреда Пословника.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Молим колеге да се умире. Значи, поставили сте питање, сада добијате одговор. Шта имате против?

Наставите, колегинице Гојковић.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Знам да уваженим посланицама, Маји Виденовић и другим женама из опозиције, смета када кажете да њихове колеге, њихови коалициони партнери врше насиље над женама, врше насиље над политичарима, туку овде посланике у Парламенту, ја знам да то квари њихову слику о њима самима, јер они када себе погледају у огледало,

они себи некако делују префињено, делују грађански, делују отмено и не могу да се суоче са тим да су они све само нису то.

Значи, нисам учествовала у инциденту који су пре два дана учинили Бошко Обрадовић, и Марија Јањушевић, и не знам ко још од посланика Двери када су брутално напали и физички насрнули и повредили Александра Мартиновића, председника Административног одбора. Не знам о чему је Радослав Милојичић онда овде говорио и зашто нема снаге да постави питање докле ће председник Парламента, председник Народне скупштине Републике Србије, Маја Гојковић, толерисати физичко насиље Посланичке групе Двери у Парламенту. По Пословнику сам могла да изрекнем још једну казну удаљења са седнице, а само ми је велико питање зашто је Александар Мартиновић био толики демократа и дозволио Бошку Обрадовићу, који има казну удаљења 20 дана рада Народне скупштине Републике Србије, да уђе на седницу, дозволио да малтретира посланике и, наравно, на крају се десило и физичко насиље над њим.

У овом парламенту је најмањи проблем да ли је поштован Пословник па је заказана седница 24 сата пре почетка, јер то је дозвољено, а већи проблем од тога је што се ДС, што се сви они који су у коалицији са Дверима и који рачунају на њих на изборима за Скупштину града Београда не оградe од њих, не осуде физичко насиље, па чак и у телевизијским емисијама када Бошко Обрадовић и Срђан Ного ваде моје здравствене извештаје и показују јавности, седе и даље у студију са њима и тиме одобравају насиље које они врше.

Толико од мене. То је мој одговор вама и о повредама Пословника, од чега грађани уопште не живе, него грађани живе од овога што ви правите хаос од овог парламента и не дозвољавате да доносимо законе који значе живот ове државе. Хвала вам лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Повреда Пословника, народни посланик Радослав Милојичић.

Изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала, господине Арсићу.

Рекламирам члан 108, да се о реду на седници стара председник Народне скупштине, у овом тренутку ви као председавајући.

Молим вас да ми објасните на основу чега је претходна говорница добила право пет минута да говори овде, поменувши четири пута узастопно моје име и име колегинице Маје Виденовић. Требало би сви из опозиције да добијемо право на реплику.

Наравно да је замена тезе и наравно да ДС нити јесте нити ће икада бити у коалицији са Дверима, ни на локалном ни на републичком нивоу, и наравно да ДС осуђује сваки вид насиља, поготово према припадницама

нежнијег пола. Тако да стављати нешто у уста, поготово ДС која се 27 година залаже за слободу медија, слободу говора, владавину права, поштовање институција, док је госпођа Гојковић била у СРС, па заиста нема смисла.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Милојичићу, ви сте председнику Парламента поставили неколико питања и одржали читаву једну јавну трибину у вези с тим питањима.

(Радослав Милојичић: Тачно.)

Да ли се слажете са мном да је рад у Парламенту двосмеран?

(Радослав Милојичић: Али не када су посланичка питања у питању.)

Тако да је председник Народне скупштине, госпођа Гојковић, могла и одавде да вам одговори, али хтела је да будете потпуно равноправни са њом и села је међу посланике. Добили сте одговоре, а добићете их и писмено у року од 15 дана. Очигледан је проблем да, када поставите питање са неком тенденцијом и образложењем да направите од Србије криминално удружење, када добијете одговор, тај одговор вам се не свиђа.

(Радослав Милојичић: Не од Србије, него од СНС.)

Још нешто, господине Милојичићу, немојте мени никада више да говорите о демократији коју је водила ДС од 5. октобра, кад нисмо имали ни пренос седница Народне скупштине и после ванредног стања.

Повреда Пословника, Александар Немања Шаровић.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Господине Арсићу, вама је очигледно потребна помоћ у вођењу седнице. Ја сам Немања Шаровић, нисам Александар Немања Шаровић. Не знам шта вам то значи. Ви сте заборавили своју прошлост, господине Арсићу, али изгледа да сте заборавили и моје име. Можете га прочитати сада на екрану.

Прекршено је више чланова Пословника. Између осталог, прекршен је члан 27, који каже – председник Народне скупштине представља Народну скупштину, сазива седнице и председава њима и врши друге послове. Па члан 32. каже – председника Народне скупштине у случају привремене спречености или одсутности замењују потпредседници.

Ми смо малочас имали ситуацију да Маја Гојковић седи у сали уместо да врши дужност коју је преузела. Ви сте били дужни да нас обавестите ако је спречена. Били сте дужни да нас обавестите ако је одсутна, ако није у могућности да врши своју дужност.

Прекршен је члан 107, који говори о достојанству Народне скупштине. Недопустиво је да председник Народне скупштине каже да опозиција износи гомиле лажи. Ви сте били дужни на то да реагујете. Ви сте били дужни да изрекнете опомену.

Ви, господине Арсићу, да поштујете овај Пословник, па ви бисте и себи изrekli неку санкцију. Ви бисте лепо сад себи изrekli меру удаљења са седнице, па бисте размислили тих 20 радних дана како да водите седницу, прочитали бисте Пословник и то радили. Дозволили сте да Маја Гојковић о повреди Пословника прича пуних шест минута, три пута дуже од онога што је предвиђено Пословником. Три пута дуже!

(Председавајући: Приводите крају.)

Прекршили сте редослед јер сте били дужни да дате прво реч мени, а не господину Милојичићу, јер сам се ја јавио знатно пре њега.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не знам, колега Шаровићу, кад сте се ви јавили. О томе како изгледа када вас искључе из рада Парламента могу ја вама да причам а не ви мени, пошто, када сам био искључиван, ви сте само сањали да будете посланик.

А у нечем још морате да се сложите са мном – да је председник Скупштине пре свега народни посланик и немојте председнику Скупштине да одузимате то право да буде народни посланик. И као народни посланик има право да учествује у раду Народне скупштине, а не само да председава.

Реч има народни посланик Маја Виденовић, по Пословнику.

Изволите.

МАЈА ВИДЕНОВИЋ: Потпредседниче Арсићу, ја вас позивам да заједно прочитате члан 207. Пословника Скупштине Србије. Дакле, овај играч који је наставак онога, злоупотреба процедуре и ругања демократији и свему ономе што сте урадили јуче спречивши не посланике опозиције да предлажу законе, него грађане тиме да ућуткате, ја вас позивам да прочитате члан 207, који каже да министар који је присутан има право народном посланику који је поставио посланичко питање да одговори одмах.

Ми смо имали народну посланицу Мају Гојковић, јер је она у тренутку била народна посланица а не председница Скупштине. Уколико је председница Скупштине, седи на свом месту и одговара народном посланику као председница Скупштине. Ви сте еклатантно прекршили Пословник и због следеће чињенице, а то је да стоји да народни посланик који је поставио питање има право да, у трајању од највише три минута, коментарише одговор на своје питање које је добио.

Ја вас питам – по ком члану је народна посланица Маја Гојковић добила реч да говори шест минута као одговор на посланичко питање? Молим вас да нам кажете да ли је добила по том члану, у ком случају сте га прекршили, зато што је она говорила у својству народне посланице а не председнице Народне скупштине.

Надаље вас молим да ми одговорите зашто онда народном посланику коме је одговорила на питање нисте омогућили да, у складу са Пословником, у року од три минута образложи, постави додатно питање.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Одмах ћу вам одговорити – зато што колега Радојчић није тражио одговор или коментар на своје питање него је тражио повреду Пословника, што је добио одмах.

(Радослав Милојичић: Прво, када ћете да научите моје презиме?)

Сада у складу са чланом 112. одређујем паузу у трајању од пет минута.

(После паузе)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Реч има народни посланик Александар Шешел.

Изволите.

(Немања Шаровић: По Пословнику.)

Реч има народни посланик Ђорђе Милићевић.

Изволите.

(Радослав Милојичић: По Пословнику. На шта ово личи?)

ЂОРЂЕ МИЛИЋЕВИЋ: Уважени председавајући, пошто на председништву, даме и господо народни посланици...

Господине Милојичићу, па не дајем ја реч. Ја сам добио реч да поставим питање и користим то право. Ја вас разумем, али не дајем ја реч, ја сам добио реч. Дозволите ми да поставим питање. Сада постављам питање у својству посланика.

Дакле, након консултација које је обавио у Кијеву, амбасадор Украјине наставља са изјавама које нису, по мишљењу Посланичке групе СПС, пример доброг поступања и нису у складу са Бечким конвенцијама и дубоко задиру у унутрашња питања Србије.

Између осталог, амбасадор Украјине Олександр Александрович каже да га министар спољних послова Ивица Дачић није примио пуних 14 месеци. Ми предлажемо господину Дачићу да размисли да ли ће га примити, ако је то тачно, и након тих 14 месеци. Јер, ако није господин амбасадор могао да схвати раније, могао је за тих 14 месеци да схвати да је Србија независна и самостална, да Србија води независну и самосталну спољну политику, у складу са својим националним и државним интересима, у најбољем интересу наше државе и грађана, о чему говори повлачење признања независности Косова и Метохије од стране две земље, Суринама и Гвинеје Бисао.

Малочас је неко поставио питање да ли је то тачно. Да, тачно је, и то је резултат успешне спољне политике коју води државни врх Србије по питању одбране националних и државних интереса, а критика зарад

критике неће решити питање Косова и Метохије. Скривање иза политичких парола неће решити питање Косова и Метохије, већ дијалог у Бриселу и унутрашњи дијалог који је започет у Србији једини је начин да се дође до одрживог компромисног и правичног решења. Да, тачно је, и они који не верују, малочас су и сами рекли, остаје им да верују и да се радују позитивним резултатима такве спољне политике.

Због наведеног поступања амбасадора Украјине, ми желимо Министарству спољних послова да поставимо неколико питања пре свега зарад истине, зарад јавности и сматрамо да грађани, просто, то треба да знају. Да ли је и колико пута украјински министар спољних послова, Клишкин, примио за четири године амбасадора Србије у Украјини, господина Булатовића? Да ли је тачно да га није примио ниједном за ове четири године? Како се понашала украјинска делегација приликом гласања у Унеску 2015. године? Да ли се изјаснила или је напустила салу? Јер, пазите, уколико је и напустила салу, онда је то званичан став једне делегације, а то показује какав однос Украјина има у правцу међународног права и одбране територијалног интегритета и суверенитета Србије. Опште је познато да је ово питање од изузетног интереса за Србију.

Интересује нас и какав је став Украјине о предлогу западних земаља о измени мандата мисије УН на Косову и Метохији, као и промени динамике одржавања седница Савета безбедности УН.

На крају желим још једном потпуно јасно и прецизно да истакнем. Дакле, Србија је јасно опредељена и посвећена развоју и добрим односима са свим државама света, укључујући и Украјину, али Србија то сигурно неће чинити на штету својих интереса и увек ће и свуда на најбољи начин штитити и бранити своје националне и државне интересе. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Не видим шта може да буде у вези Пословника. По члану 287. Ђорђе Милићевић је као народни посланик добио право да постави посланичко питање, а ако мислите на раније повреде Пословника, то можете само по непосредно учињеној повреди Пословника.

(Немања Шаровић: Ево, непосредно је учињена.)

Значи, никако није могло да буде непосредно.

Реч има народни посланик Жика Гојковић.

Изволите.

ЖИКА ГОЈКОВИЋ: Поштовани господине председавајући, даме и господо колеге посланици, на почетку желим да констатујем да оно што је изнео господин Ристић представља најобичнију мржњу према председнику државе, и то већ гледамо данима овде.

Како другачије објаснити чињеницу да је за време бивствовања поменутог колеге у ДСС фактички Косово било изручено Албанцима, а тада је такође изручено највише Срба Хашком трибуналу. Он сам и дан-данас прима плату коју су му дали порески обвезници у Србији, па онда питам како то нема државе Србије на Косову када је он сам очит пример да то није тако.

Своје следеће питање постављам господину Стефановићу. Очигледна је жеља државе да се обрачуна са корупцијом, што смо имали прилике да видимо у последњих неколико дана, али овом приликом желим да укажем на деценијски проблем са којим се још ниједна власт досада није озбиљно ухватила укоштац, а то је крађа беба из породилишта.

Подсетићу да је Анкетни одбор из 2005. године донео закључак да овај деценијски проблем постоји, али до дана данашњег ми немамо ниједан судски епилог нити је било ко одговоран за тако нешто.

По правилу, око нестанка беба су били врло сумњиви подаци, документација је врло штура. Закључак је да су бебе у већини случајева рођене живе а касније преминуле. Више од 90% родитеља није могло да види своје дете које је наводно умрло, а преко 2.000 родитеља уопште није добило потврду да су њихове бебе сахрањене.

Процене су да је на овакав начин украдено из породилишта око 7.000 беба у последњих 30 година, а да је вредност једног новорођенчета некадашњих 15.000 марака, данашњих 15.000 евра.

Нажалост, ова тема је, и што се тиче медија, била досада обавијена велом тајни и овде је више него јасно да инспекцијске службе нису радиле добро свој посао, али очигледно и многи други.

Зато постављам питање господину Стефановићу – шта ће полиција учинити да се са мртве тачке покрене решавање овог крупног проблема?

Своје следеће питање постављам министру правде, Нели Кубуровић – због чега је укинут рад Владине комисије за откривање тајних гробница у Србији које су комунисти стрељали после септембра 1944. године?

Сви ти људи су ликвидирани без било каквих судских епилога. Покрет обнове Краљевине Србије, који представљам у овом парламенту, не жели никакву освету нити поделу у нашем народу. Напротив, ми желимо коначно национално помирење, не оно лажно које је пре неколико година било пласирано грађанима, помирење које ће бити засновано на историји нашег народа и, наравно, да се пронађу и обележе сва места невино страдалих људи крајем и по завршетку Другог светског рата. Мислим да то није пуно што тражимо и сматрам да је то обавеза сваког нормалног људског...

Имао бих још једно питање, поставио бих га министру Ђорђевићу – када ће бити донет закон о ратним ветеранима?

Пошто сам и сам са 19 година као извиђач-пешадинац учествовао у ратовима почетком деведесетих година, сматрам да је моја обавеза да поставим овакво питање имајући у виду положај ратних ветерана, поготово онај њихов положај и она очекивања која су изневерена непосредно после 2000. године када су ти људи били колатерална штета неких ратова које Србија, наводно, није водила.

И на крају, ако још имам времена да искористим, то је на неки начин препорука, а и позив министру Ђорђевићу – следеће године је 100 година од оснивања Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца и 100 година од победе у Првом светском рату. Сматрам да су, као чланови овог дома, и краљ Александар и краљ Петар много учинили за стварање демократије у нашем друштву, као и за изградњу овог дома у којем ми данас можемо да расправљамо и сматрам да је неопходно следеће године подићи споменик тим великанима, као што су то учиниле многе друге државе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Александар Шешељ.

АЛЕКСАНДАР ШЕШЕЉ: Даме и господо народни посланици, имам питање за Министарство правде. Јуче је бивши начелник Штаба Војске Републике Српске, генерал Ратко Младић, пред нелегитимним, нелегалним и антисрпским Хашким трибуналом неправедно осуђен на казну доживотног затвора.

Хашки трибунал је, без икакве сумње, геополитички инструмент у рукама западних сила, чија је једина улога да сву кривицу за крвави грађански рат и распад Југославије свали искључиво на српски народ.

Наравно, Хашки трибунал нема везе ни са правом ни са правдом, и то је свима јуче било јасно. Ратко Младић је проглашен кривим без икаквих доказа. Једна велика лаж и превара која се зове геноцид у Сребреници, конструкт Хашког трибунала, има за циљ да делегитимише Републику Српску, прогласи је геноцидном творевином, што је још један корак ка њеном постепеном укидању. Конструкт геноцида у Сребреници је потпуно супротан Конвенцији о геноциду, будући да ни у једној пресуди Србима није доказана специјална намера, тј. тзв. „долус специјалис“, која је неопходан чинилац сваког бића кривичног дела геноцида.

Тужилаштво Хашког трибунала није у стању да било шта докаже, јер доказа нема, и зато је у Хашком трибуналу објављена још једна небулоза, која се назива удружени злочиначки подухват, према коме може да се инкриминише и цела популација Републике Српске, како војници, официри, тако и сви цивили. Тај удружени злочиначки подухват је само

изговор како би се што више официра и политичких лидера пред овим нелегалним судом оптужило и осудило.

Моје питање је – зашто Република Србија пристаје на ову истину коју нам сервира Хашки трибунал? Да ли је нечињење знак да се власти Републике Србије слажу са овом улогом коју нам је Хашки трибунал наменио, коју је доделио свим Србима? Зашто Република Србија не оснује научну установу која ће се бавити изучавањем пресуда, судских поступака, доказног материјала, исказа сведока у Хагу и која ће моћи да дође до истине и чињеница?

Због будућих генерација је важно да се утврде чињенице и историјска улога свих ових Срба који су имали у овом грађанском рату. Дакле, уместо што су се све власти од петог октобра бавиле искључиво испоручивањем Срба, бескомпромисном сарадњом, од Ћинђића који је испоручио Слободана Милошевића на Видовдан, Војислава Коштунице који је изручио највише српских генерала и Бориса Тадића који је изручио Ратка Младића, Радована Карацића, Стојана Жупљанина и Горана Хацића, Србија би коначно могла да уради нешто у вези са Хашким трибуналом што би било за српски народ корисно.

Такође, зашто надлежни органи и државни службеници Републике Србије нису у овим посетама председника Хашког трибунала Кармела Ађијуса, главног тужиоца Сержа Брамерца, поставили питање служења казне у Србији свим осуђеним Србима? Осуђени Срби своје казне одслужују у катастрофалним условима широм Европе, у затворима који су гори него некада што су били гулази. Здравствено стање тих људи је веома проблематично, посебно председника Републике Српске Крајине, Милана Мартића, тако да захтевам објашњење од Министарства правде зашто се ништа по том питању није урадило. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

(Александра Јерков: По Пословнику.)

Обавештавам вас да су спречени да седници присуствују следећи народни посланици: Дејан Раденковић, др Иван Бауер, проф. др Владимир Маринковић и Јасмина Каранац.

(Радослав Милојичић: По Пословнику.)

Сагласно члану 86. став 2. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да је ова седница сазвана у року краћем од рока утврђеног у члану 86. став 1. Пословника Народне скупштине због потребе да Народна скупштина што пре размотри предлоге закона из предложеног дневног реда.

У сазиву ове седнице који вам је достављен садржан је предлог дневног реда седнице.

Пре утврђивања дневног реда седнице, сагласно члану 92. став 2. и 3. и члану 93. Пословника Народне скупштине, потребно је да Народна скупштина одлучи о предлогу да се на дневни ред седнице ставе акта по хитном поступку и о предлогу за спајање расправе.

Влада је предложила да се по хитном поступку стави на дневни ред Предлог закона о потврђивању уговора о изменама и допунама финансијских уговора 23.761, 24.745, 25.002, 25.198, 25.497, 25.610, 25.872, 81.657 и 82.640 између Републике Србије и Европске инвестиционе банке, који је поднела Народној скупштини 20. новембра 2017. године.

Стављам на гласање овај предлог.

Молим колеге посланике да се изјасне о овом предлогу.

Закључујем гласање: за – 120, против – 11, уздржаних – нема.

Констатујем да је Народна скупштина већином гласова прихватила овај предлог.

Влада је предложила да се по хитном поступку стави на дневни ред Предлог одлуке о давању сагласности на Одлуку о изменама и допунама финансијског плана Републичког фонда за инвалидско осигурање за 2017. годину, који је поднела Народној скупштини 17. новембра 2017. године.

Стављам на гласање овај предлог.

Закључујем гласање: за – 10, против – нико, уздржан – нико.

Констатујем да Народна скупштина није прихватила овај предлог.

Народни посланик мр Александра Јерков предложила је да се по хитном поступку стави на дневни ред Предлог закона о изменама и допунама Закона о основама система образовања и васпитања, који је поднела Народној скупштини 14. новембра 2017. године.

Стављам на гласање овај предлог.

(Александра Јерков: По Пословнику.)

Закључујем гласање и саопштавам: за – девет, против – један, уздржаних – нема.

Констатујем да Народна скупштина није прихватила овај предлог.

Народни посланик Божидар Делић предложио је да се по хитном поступку стави на дневни ред Предлог закона о престанку важења Закона о привременом уређивању начина исплате пензија, који је поднео Народној скупштини 16. новембра 2017. године.

Стављам на гласање овај предлог.

Закључујем гласање: за – 13, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да Народна скупштина није прихватила овај предлог.

Народни посланик Божидар Делић предложио је да се по хитном поступку стави на дневни ред Предлог закона о правима бораца и породица

погинулих и несталих бораца, који је поднео Народној скупштини 16. новембра 2017. године.

Стављам на гласање овај предлог.

Закључујем гласање: за – 12, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да Народна скупштина није прихватила овај предлог.

Народни посланици Александра Чабраја, Мариника Тепић, Соња Павловић и Зоран Живковић предложили су да се по хитном поступку стави на дневни ред Предлог закона о допуни Закона о основама система образовања и васпитања, који су поднели Народној скупштини 17. новембра 2017. године.

Стављам на гласање овај предлог.

Закључујем гласање и саопштавам: за – троје, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да Народна скупштина није прихватила овај предлог.

Народни посланик Александра Јерков предложила је да се по хитном поступку стави на дневни ред Предлог одлуке о образовању анкетног одбора ради утврђивања чињенице о улози и одговорности највиших органа градске власти у Новом Саду у вези са приватизацијом „Ауто-транспортног предузећа Војводина“ и изградњом међумесне аутобуске станице у Новом Саду, који је поднела Народној скупштини 20. новембра 2017. године.

Стављам на гласање овај предлог.

Закључујем гласање и саопштавам: за – 11, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да Народна скупштина није прихватила овај предлог.

Одбор за правосуђе, државну управу и локалну самоуправу предложио је да се по хитном поступку стави на дневни ред Предлог одлуке о престанку функције председника Основног суда у Новом Саду, који је поднео Народној скупштини 20. новембра 2017. године.

Стављам на гласање овај предлог.

Закључујем гласање: за – нико, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да Народна скупштина није прихватила овај предлог.

Народни посланик Балша Божовић предложио је да се по хитном поступку стави на дневни ред Предлог закона о престанку важења Закона о дуалном образовању, који је поднео Народној скупштини 20. новембра 2017. године.

Стављам на гласање овај предлог.

Закључујем гласање: за – осам, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да Народна скупштина није прихватила овај предлог.

Народни посланик Маја Виденовић предложила је да се по хитном поступку стави на дневни ред Предлог одлуке о образовању анкетног одбора ради утврђивања свих чињеница и околности које су пратиле догађаје који су се десили пре и током полагања заклетве председника Републике Србије, Александра Вучића, који је поднела Народној скупштини 20. новембра 2017. године.

Стављам на гласање овај предлог.

Закључујем гласање: за – 12, против – нико, уздржаних – нема.

Констатујем да Народна скупштина није прихватила овај предлог.

Народни посланик Маја Гојковић, на основу члана 92. став 2. члана 157. став 2. и члана 170. Пословника Народне скупштине, предложила је да се обави заједнички јединствени претрес о: Предлогу закона о потврђивању Уговора о оснивању Транспортне заједнице, Предлогу закона о потврђивању Уговора о зајму за кредит за повлашћеног купца за Пројекат модернизације и реконструкције мађарско-српске железничке везе на територији Републике Србије, за деоницу Београд Центар – Стара Пазова између Владе Републике Србије, коју представља Министарство финансија, као зајмопримца, и кинеске Export-Import банке као зајмодавца, Предлогу закона о потврђивању Уговора о зајму између KfW, Франкфурт на Мајни, и Републике Србије, коју представља министар финансија, за Програм водоснабдевања и канализације у општинама средње величине у Србији V и Предлог закона о потврђивању Уговора о изменама и допунама финансијских уговора 23.761, 24.745, 25.002, 25.198, 25.497, 25.610, 25.872, 81.657 и 82.640 између Републике Србије и Европске инвестиционе банке.

Да ли народни посланик Маја Гојковић жели реч? (Не.)

Стављам на гласање овај предлог.

Закључујем гласање: за – 123, против – шест, уздржаних – нема.

Констатујем да је Народна скупштина прихватила овај предлог.

Пошто смо се изјаснили о предлозима за стављање на дневни ред седнице аката по хитном поступку и о предлогу за спајање расправе, на основу члана 93. став 3. Пословника Народне скупштине, стављам на гласање предлог дневног реда, у целини.

Закључујем гласање и саопштавам: за – 124, против – двоје.

Констатујем да је Народна скупштина утврдила дневни ред Четврте седнице Другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2017. години, у целини.

Дневни ред:

1. Предлог закона о потврђивању Уговора о оснивању Транспортне заједнице, који је поднела Влада (број 011-3223/17 од 1. новембра 2017. године);

2. Предлог закона о потврђивању Уговора о зајму за кредит за повлашћеног купца за Пројекат модернизације и реконструкције мађарско-српске железничке везе на територији Републике Србије, за деоницу Београд Центар – Стара Пазова између Владе Републике Србије, коју представља Министарство финансија, као Зајмопримца, и кинеске *Export-Import* банке, као Зајмодавца, који је поднела Влада (број 400-2320/17 од 29. августа 2017. године, са исправком од 6. новембра 2017. године);

3. Предлог закона о потврђивању Уговора о зајму између KfW, Франкфурт на Мајни, и Републике Србије, коју представља министар финансија, за Програм водоснабдевања и канализације у општинама средње величине у Србији V, који је поднела Влада (број 400-2317/17 од 29. августа 2017. године);

4. Предлог закона о потврђивању Уговора о изменама и допунама финансијских уговора 23.761, 24.745, 25.002, 25.198, 25.497, 25.610, 25.872, 81.657 и 82.640 између Републике Србије и Европске инвестиционе банке, који је поднела Влада (број 011-3596/17 од 20. новембра 2017. године).

Сагласно члану 90. став 1. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да су позвани да данашњој седници присуствују проф. др Зорана Михајловић, потпредседник Владе и министар грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, Душан Вујовић, министар финансија, Предраг Поледица и Зоран Лакићевић, државни секретари у Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, Ненад Мијаиловић, државни секретар у Министарству финансија, Татјана Јовановић, Даринка Ђуран, Јованка Атанацковић, помоћници министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, Бранко Дрчелић, в.д. директора Управе за јавни дуг у Министарству финансија, Радојко Обрадовић, посебни саветник Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, Марко Благојевић, в.д. директора Канцеларије за управљање јавним улагањима и Весна Лаковић, виши саветник у Сектору за међународне односе у Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре.

Сагласно Одлуци Народне скупштине да се обави заједнички јединствени претрес о Предлозима закона из тачака 1–4. дневног реда, а пре отварања заједничког јединственог претреса, подсећам вас да, према члану 192. а сходно члану 97. Пословника Народне скупштине, укупно време расправе за посланичке групе износи пет часова, као и да се ово време

распоређује на посланичке групе сразмерно броју народних посланика чланова посланичке групе.

Молим посланичке групе, уколико то већ нису учиниле, да одмах поднесу пријаве за реч са редоследом народних посланика.

Прелазимо на тачке 1–4. дневног реда (заједнички јединствени претрес):

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА О ОСНИВАЊУ ТРАНСПОРТНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ,

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА О ЗАЈМУ ЗА КРЕДИТ ЗА ПОВЛАШЋЕНОГ КУПЦА ЗА ПРОЈЕКАТ МОДЕРНИЗАЦИЈЕ И РЕКОНСТРУКЦИЈЕ МАЂАРСКО-СРПСКЕ ЖЕЛЕЗНИЧКЕ ВЕЗЕ НА ТЕРИТОРИЈИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ ЗА ДЕОНИЦУ БЕОГРАД ЦЕНТАР – СТАРА ПАЗОВА ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, КОЈУ ПРЕДСТАВЉА МИНИСТАРСТВО ФИНАНСИЈА, КАО ЗАЈМОПРИМЦА, И КИНЕСКЕ ЕХПОРТ-ИМПОРТ БАНКЕ, КАО ЗАЈМОДАВЦА,

– ПРЕДЛОГУ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА О ЗАЈМУ ИЗМЕЂУ КФВ, ФРАНКФУРТ НА МАЈНИ, И РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, КОЈУ ПРЕДСТАВЉА МИНИСТАРСТВО ФИНАНСИЈА, ЗА ПРОГРАМ ВОДОСНАБДЕВАЊА И КАНАЛИЗАЦИЈУ У ОПШТИНАМА СРЕДЊЕ ВЕЛИЧИНЕ У СРБИЈИ V и

– ПРЕДЛОГУ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ФИНАНСИЈСКИХ УГОВОРА 23.761, 24.745, 25.002, 25.198, 25.497, 25.610, 25.872, 81.657 И 82.640 ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ЕВРОПСКЕ ИНВЕСТИЦИОНЕ БАНКЕ.

Сагласно члану 170, а сходно члан 157. став. 2. Пословника Народне скупштине, отварам заједнички јединствени претрес.

Реч има народни посланик Немања Шаровић, по Пословнику.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Господине Арсићу, ево, након што се завршило ових 20-25 минута током којих очигледно није Пословник важио, коначно сам добио реч.

Повредили сте члан 27. и повредили сте члан 103. Ја ћу вам и цитирати члан 103. став 1, који каже – народни посланик има право да усмено укаже на повреду у поступању председника Народне скупштине ако сматра да није у складу са одредбама овог Пословника, а учињена је на седници која је у току, непосредно по учињеној повреди.

Ви сте, господине, видели, видели су и грађани Србије у директном преносу да сам се пет или шест пута јављао ја. Ви сте искључивали неколико пута систем и брисали из система моју пријаву. Јасно и гласно

сам рекао да се јављам по Пословнику. То је урадило још неколико посланика.

Ви сте дали реч другим говорницима, ишли на утврђивање дневног реда, упорно игнорисали и кршили Пословник иако сте као председавајући ви тај који треба да брине о провођењу правила садржаних у Пословнику.

То што радите вама постаје манир. Зашто то радите, ви знате. Покушавате да покажете или да докажете, односно да створите, у ствари, лажну слику како је опозиција та која је неразумна у Народној скупштини, а заправо ви суштински, намерно креирате такву ситуацију. Као, тобоже сте одлучили да нећете ванредне изборе, а очигледно је да хоћете. Једино шта желите је да свалите кривицу на опозицију, јер ви немате никакву политику, немате никакав програм. Ваш једини план и програм су ванредни избори сваке године, па ћете грађане Србије само изборима замајавати. То је суштина, да се више не лажемо. Кршите Пословник, господине Арсићу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Шаровићу.

У току утврђивања дневног реда нису могуће повреде Пословника зато што је електронски систем тада пребачен на гласање, тако да нисам могао да реагујем, али такође ми је драго да сте се ви легитимисали као адвокат Демократске странке.

Реч има народни посланик Миљан Дамјановић, повреда Пословника.

Изволите.

МИЉАН ДАМЈАНОВИЋ: Господине Арсићу, нисам се јавио по повреди Пословника.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: У реду, извините.

Реч има народна посланица Александра Јерков, повреда Пословника.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем, господине Арсићу, после дужег времена. Наравно, јавила сам се одмах по учињеној повреди. То што нисам добила реч по учињеној повреди је искључиво ваша грешка и вероватно још један повод да вам укажем на повреду Пословника, и то су моје колеге урадиле.

Рекламирам повреду члана 112. Пословника, који говори о утврђивању паузе, где се јасно каже да, уколико председник, односно председавајући у нашем случају, не може редовним мерама да одржи ред на седници, он онда одређује паузу, па вас питам – које сте ви то редовне мере применили па нисте успели да одржите ред? То је једно питање.

Друго питање је – где у Пословнику пише да се након паузе поништава све што се пре паузе догодило и где пише да тада седница креће као да се ништа није десило?

Због чега ово питам? Зато што сам се ја јавила... Заправо, пре тога да вам укажем на повреду члана 100. Пословника. И имам још једно питање за вас. Када неко од народних посланика поставља посланичко питање а неко други од народних посланика жели да одговори, зна одговор, на који члан Пословника да се позовемо, господине Арсићу, односно где пише у Пословнику да је председница у својству народног посланика могла одговорати на посланичко питање? Само за савет да вас питамо – где то пише у Пословнику?

Ево сада колега, господин Гојковић, прича о несталим бебама. Три године вас молимо да усвојимо закон о несталим бебама а ви игноришете. По ком члану Пословника можемо да се јавимо да одговоримо на посланичка питања усмено, а да, наравно, као и колегиница Гојковић, искористимо то неограничено време које нам стоји на располагању да вређамо, малтретирамо и вршимо насиље над колегама, па да и ми остали то примењујемо или постоје правила која важе само за неке?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Ево, колегинице Јерков, одмах ћу да вам одговорим.

Редовне мере су следеће – опомена, друга опомена, одузимање речи и удаљење са рада седнице. То су редовне мере.

Значи, ви мене присиљавате да, уместо што направим паузу да се мало страсти стишају, почнем народним посланицима да изричем опомене, одузимам реч, искључујем из даљег рада Скупштине? Ја то нећу да радим. Извините, нећу да користим манире ДС-а.

По Пословнику, народни посланик Радослав Милојичић.

Изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Господине Арсићу, рекламирам члан 108, да се о реду на седници стара председавајући, у овој ситуацији ви, пошто је госпођа Гојковић, не знам због чега, морала да напусти седницу. Вероватно због неког финог разговора са својим партијским колегама, али то није на нама да коментаришемо те вас молим да ову седницу водите онако како би требало да је водите.

Ја вама не замеравам што сте рекли да не желите да примењујете Пословник, јер сте још једном доказали да СНС не да не поштује законе и Устав Републике Србије, већ не поштује ни Пословник. Када бисте поштовали овај пословник до танчина, онда са друге стране не би остало ни десетак посланика. Ја вас у тој намери подржавам, али вас молим да нама не одузимате реч када кренемо да говоримо истим маниром као што то

раде, мада није могуће имати исти манир као СНС, много је тешко да неко има манире толико лоше као СНС, али да нас бар пустите да на наш начин, демократски и културан, цивилизован, одговоримо на оптужбе и нападе које СНС, плашећи се губитка избора од ДС, сваког дана овде сервира.

Ја се не бих смејао да сам на вашем месту. Ја знам да су вама пуни и фрижидери, и новчаници, и резервоари, јер сте покрали грађане Србије, али грађани Србије су тужни. Није им ништа смешно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Наставите, колега Милојичићу.

(Радослав Милојичић: Време.)

Па нисте прекршили време, али свакако, ево овако, пошто сте рекламирали члан 108, онај део који нисте прочитали – због повреде реда на седници председник Народне скупштине може да изрекне мере: опомену, одузимање речи или удаљење са седнице.

Ево, ја ћу још једном да прекршим Пословник и само ћу да вам одузем два минута од ваше посланичке групе, у складу са чланом 103. Пословника, зато што сте злоупотребили право на повреду Пословника и направили реплику. Тако да, два минута мање има ваша посланичка група.

По Пословнику, народни посланик Немања Шаровић.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Господине Арсићу, ево, ви сте малочас и сами признали да сте прекршили Пословник. Ако већ делите казне опозицији, ево, ја вас позивам да онда лепо себи изрекнете сад меру удаљења. Нека преузме неко други од потпредседника да председава.

Неподношљиво је да са таквим осмехом неко ко председава Народном скупштином призна и каже – прекршио сам, ево, прекршићу још једном. Која је порука? Ваша порука је – не можете ми ништа. Ви тиме показујете да сте осииони, да сте бахати и да мислите да ћете вечито бити на власти. То су мислили и ови пре вас.

Ви сте признали да кршите Пословник, отворено, иако је то свима потпуно јасно. Немате на то право, господине Арсићу. Немате право. Срамота је да представљате Народну скупштину а да се тако понашате, да отворено кажете – прекршио сам, па шта? Прекршио сам, али ћу још једном прекршити, па ћу опет опозицији узети два минута од расправе.

Ево, узмите и СРС-у два минута. Је л' то циљ? Је л' то нешто што ће вас усрећити? Је л' то нешто што ће вратити пензије? Је л' то нешто што ће омогућити бољи живот грађанима? Је л' је опозиција једини проблем?

Немојте више говорити да је то Пословник ДС-а, сад је ваш. Они су га донели, био је њихов, а сад је ваш, јер га примењујете пет година, јер вам одговара. Да сте хтели, ви бисте показали да сте бољи од ДС-а. Донели бисте Пословник који је демократски, или бисте макар ово мало права што имају народни посланици поштовали и омогућили бисте им да их користе.

Ви нисте ништа бољи. Ако не ваља Пословник ДС-а, мењајте га. До тог тренутка је ваш.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Шаровићу, ви тражите од мене да народним посланицима изричем мере опомене...?

(Немања Шаровић: Тражим да сами себи кокнете опомену, то тражим.)

... Да изричем мере одузимања речи и удаљења са седнице?

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Тако је. У случају тежег инцидента, иде одмах искључење. Ово је тежи инцидент кад председник Скупштине отворено признаје да крши Пословник и каже – опет ћу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: И ја сам, по вама, зато што им нисам изрекао те мере, прекршио Пословник?

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Не, него што нисте изrekli себи. Себи нисте изrekli опомену, јер је неупоредиво горе кад председавајући крши Пословник него било који посланик.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Само наставите тако, колега Шаровићу.

(Немања Шаровић: Хоћу. Хвала.)

Што ви више дискутујете, СНС има више гласова.

(Немања Шаровић: И тражим да се изјасни Скупштина.)

Реч има народни посланик Милорад Мирчић, повреда Пословника.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Рекламирам повреду члана 107. Пословника.

Господине Арсићу, ових дана јавност је очевидац да се у Скупштини дешавају ствари које нико нормалан не жели. Највећу одговорност за такво стање носе они који имају већину, без обзира на то како то коме одговара и шта ко мисли о томе. Није искључена одговорност и нас из опозиције, али мањим делом смо криви за овакву атмосферу.

По члану 107, господине Арсићу, ви као народни посланик тренутно на месту председавајућег треба да се односите с уважавањем према свим народним посланицима. Ви буквално ниподаштавате Немању Шаровића. Користите сваку прилику да искомпромитујете члана СРС. Малопре, приликом тумачења да ли сте повредили или нисте Пословник, ви дајете квалификацију да је Немања Шаровић адвокат ДС-а. Има ли већег понижења него то? Нема већег понижења. Већег дна нема од ДС, односно можда су Двери испод.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега, не кршите Пословник у одредби 107, молим вас, баш тај на који се позивате.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Само објашњавам у чему је повреда с ваше стране. Ја вас молим да искључите сваку могућност да као председавајући злоупотребљавате Пословник и да једнако третирасте све посланике,

поготово нас српске радикале, јер се трудимо да задржимо нормалну атмосферу какву заслужују грађани Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колеге посланици, како сте кренули са тим повредама Пословника, изгледа ми да ћу ја да постанем светски рекордер.

Реч има народни посланик Владимир Орлић, повреда Пословника.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Указао бих на чланове 104. и 112, господине председавајући. Члан 104. због онога што се догодило малочас, али одмах вам кажем, не тражим да се изјашњавамо, јер сам задовољан реакцијом. Ви сте са великим разлогом, са добрим правом одузели два минута за даљу расправу онеме ко је злоупотребио право на рекламирање овог пословника.

Мислим да би требало да још и за нијансу енергичније реагујемо када се дешава злоупотреба која не може да буде позивање на право из члана 104. Није то било право на реплику и није уопште исправно, а камоли коректно и било шта треће да неко себи да право да подигне Пословник да би онда реплицирао, да се директно обраћа другој посланичкој групи.

Било је овде сијасет примера таквог понашања. Онима који чезну да се што пре врате у управне и надзорне одборе Драгана Ђиласа немам шта да кажем сем да им је то потпуно нереална жеља и не треба њом уопште да се баве. Али да се користи то право, господине председавајући, да се овде праве неке чудне паралеле, попут оне да је неко на нашем месту, мислим да ту треба реаговати нпр. и тако што се неке онда ускрати прилика да изнесе то што је наумио а што никакве везе са Пословником нема.

„Жуто предузеће“ – и то кажем вама, господине председавајући, јер од вас очекујем да реагујете на те ствари – да буде на месту СНС-а, то је немогуће, то је свакоме познато. Ко год се бави том темом, он злоупотребљава Пословник. Зашто је немогуће? Зато што је немогуће пронаћи пример да је у СНС-у неко попут овог директора „жутог предузећа“, Шутановца, дошао у посед земљишта вредног милион и по евра, да је подигао на њему свој дуплекс вредан 300.000 евра, да у њему има штедну књижицу на 300.000 евра, а све то од посланичке или министарске плате. Немогуће је ту правити паралеле. Ко то ради, он свесно злоупотребљава овај пословник. А онај ко говори да ништа није смешно а притом, и то је моја последња реченица, господине председавајући, сам говори о изборима, мора да схвати да је он пре свега сам смешан.

У вези са чланом 112, можда да дате паузу, да се усијане главе мало охладе. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: У праву сте са чланом 112.

И вама исто, у складу са чланом 103, два минута од времена посланичке групе.

Сада, у складу са чланом 112, одређујем паузу у трајању од пет минута.

(После паузе)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Поштоване колеге посланици, настављамо даље са радом.

Реч има министар Зорана Михајловић, као овлашћени представник предлагача.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала.

Добар дан свима.

Поштовани председавајући, драге посланице и посланици, хвала вам што данас имамо прилику да разговарамо о ратификацији четири врло важна међународна споразума.

Један од тих споразума треба да омогући Србији да буде седиште врло важног секретаријата, а у питању је Уговор о Транспортној заједници земаља Западног Балкана. Потписали смо га летос, када је био састанак председника влада, и то на енглеском језику, а затим смо чекали, као Србија, да добијемо тај уговор на националним језицима, дакле српском и свим осталим, да бисмо могли тај уговор да предложимо Влади Републике Србије за усвајање.

Уговор о Транспортној заједници... Кренућу од техничких детаља будући да је било пуно питања зашто данас седница и зашто данас расправљамо о овоме. Ово је врло важно за Републику Србију, за грађане Србије. Дакле, овај Уговор о Транспортној заједници земаља Западног Балкана, у којем је једна од земаља, централна, управо Србија, дошао је 9. октобра у Владу Републике Србије на националном језику, прегледан и упућен члановима Владе Републике Србије на мишљење, 26. октобра је усвојен на седници Владе Републике Србије и одмах након тога упућен, са молбом, Парламенту и посланицима и посланицама на хитно усвајање, управо због значаја и могућности да на министарском састанку 7. децембра чланице ЕУ изгласају Србију као седиште Секретаријата Транспортне заједнице земаља Западног Балкана.

Мислим да је то од великог значаја будући да је један од основних стратешких циљева транспортне политике Србије повезивање са регионом. Србија у региону има лидерску позицију управо у области инфраструктуре, транспортне и енергетске. За нас је могућност и велики значај да наставимо то повезивање много брже него што је то рађено у претходном периоду.

Пуно је предности за Србију, пре свега од тога што смо уопште потписали Уговор о Транспортној заједници а да не говорим о томе што ћемо имати седиште Секретаријата Транспортне заједнице. Дакле, убрзана

изградња и повезивање и оно што је за нас важно јесте да постанемо незаобилазни коридор у ономе што се зове повезивање Истока и Запада и да постанемо заиста незаобилазни када говоримо о изградњи, не само друмског саобраћаја него и железничких пруга, да завршимо или да настављамо даље са новим пројектима физичког повезивања са другим земљама, али оно што је такође важно, што треба да нам помогне један овакав уговор, јесте да превазиђемо све оне нефизичке баријере које постоје између Србије и свих земаља са којима се граничимо, јер оно што утиче директно на нашу конкурентност јесте чињеница да нам често роба, и путници али посебно роба, на границама стоји јако дуго.

Једна од одлика овог уговора, где ћемо сви заједно, као земље Западног Балкана, ускладити наша национална законодавства, затим ћемо постати један јединствени регион, а као такав бити део ЕУ и тако системски развијати нашу транспортну политику и наш транспортни систем, јесте да превазиђемо све физичке и нефизичке баријере. Поред тога, наравно, усклађивање националних законодавстава и могућност да користимо додатно још многе фондове и да све оне пројекте које сматрамо стратешким а који се у Влади Републике Србије дефинишу, а то су одређени коридори, кренемо у њихову много бржу реализацију.

Мислим да је врло важно напоменути да захваљујући једном оваквом уговору, где нисмо сами, али јесмо, понављам још једанпут, централна земља Западног Балкана, радимо на томе да повећамо обим транспорта и људи и робе, да се потрудимо, а имамо јасне планове, програме и за велики део припремљену пројектотехничку документацију, да те пројекте реализујемо. То значи да продужимо нашу транспортну мрежу, затим да из тога такође можемо да видимо у реалном животу, не само готову инфраструктуру него и у оним финансијским и економским индикаторима повећање учешћа транспорта у друштвеном бруто производу.

Мислим да је такође јако важно рећи да ћемо у складу са оваквим једним уговором на пет година правити одређене планове. Радићемо заједно. Не можемо причати о инфраструктури као једном острву само за једну земљу. Инфраструктура је заиста питање целог региона. Уколико смо без инфраструктуре, не можемо причати ни о било каквом привредном развоју.

То је први врло важан међународни споразум. Причаћемо шта год је потребно о детаљима, и то је пре свега основни разлог зашто се, ево, данас видимо и о томе причамо.

Поред овог међународног споразума, још три споразума су испред вас. Сваки је понаособ важан за грађане и грађанке Србије. Један јесте

ратификација Уговора са КФВ немачком банком у вредности од 17 милиона евра. У питању је водоснабдевање у четири општине: Кикинда, Врбас, Књажевац и Параћин. Вредност за Кикинду је шест милиона, за Врбас 4,1, Књажевац 3,4, Параћин 3,45 милиона евра. Већ смо потписали уговоре, Министарство финансија, КФВ банка и председници општина, и сада је испред вас да о томе разговарамо. Уколико ово будемо ратификовали, у наредних годину дана ће ова четири града имати решено питање водоснабдевања; негде је водоснабдевање, негде је део канализације.

Затим, испред вас је такође ратификација међународног уговора о финансирању са кинеском „Екс-Им“ банком, а односи се на финансирање прве деонице модернизације пруге Београд – Будимпешта. То је прва деоница, Београд Центар – Стара Пазова. Прошле године у новембру на Самиту 16+1 у Риги потписан је комерцијални уговор са кинеским конзорцијумом који ће радити на овом делу пруге. У мају, када је председник Вучић био у Пекингу, потписали смо и уговор о финансирању и од 26. августа он је у Парламенту по хитном поступку како бисмо сада имали ратификован и овакав један уговор. Причаћемо о детаљима касније у самој дискусији.

Иначе, у питању је преференцијални кредит и све оно што Србија већ има у својим односима са Народном Републиком Кином. Србија, која је, између осталог, добила и то да је седиште, односно центар за саобраћај и инфраструктуру 16+1 земаља. Значи, следеће године ћемо овде у Београду угостити све министре транспорта, као и министра транспорта и инфраструктуре Народне Републике Кине.

Четврти споразум који је испред вас је Предлог закона о потврђивању Уговора о изменама и допунама финансијских уговора између Републике Србије и Европске инвестиционе банке. Од 2001. године до данас 3,1 милијарда је потписаних, ратификованих уговора са Европском инвестиционом банком. Све међународне финансијске организације прописују врло детаљну процедуру спровођења јавних набавки. Код Европске инвестиционе банке то за нијансу изгледа другачије. Они немају детаљно прописану процедуру. Имају један водич за спровођење јавних набавки, где нема свих детаља. У том смислу, нити се у потпуности примењује водич за јавне набавке, нити се онда у потпуности може применити наш Закон о јавним набавкама, тачније у оном делу шта су надлежности Републичке комисије за заштиту права понуђача.

Из тог разлога смо, желећи да то све буде транспарентно, да нам се не деси ситуација да се неко пожали на тендеру па да онда Републичка комисија не може да да свој став, нашли решење са Европском

инвестиционом банком, где ћемо у потпуности моћи да, изменом чланова самог уговора, применимо наш закон, а то значи да ће Републичка комисија моћи да реагује, наравно, у другом степену, уколико постоји нека жалба.

Ту су четири међународна споразума испред вас. Сваки је важан, као и све оно што ви радите. Још једном желим да вам се захвалим што данас можемо да разговарамо о овоме. Све што имате да питате, ми смо ту да одговоримо. Жао ми је што неки, чини ми се, нису баш схватили колики је значај овога па имамо ситуацију да је највећи проблем зашто смо данас овде, а бићемо и сутра, а није суштина значај тога да је Србија централна земља, да ће имати секретаријат земаља Западног Балкана, што није, наравно, било лако добити, верујте. То је ствар великог рада, што председника што саме Владе Републике Србије. Наравно, да не говорим о општинама и локалним самоуправама у којима ће коначно бити решена питања било канализације, било водоснабдевања. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли известиоци надлежних одбора желе реч? (Не.)

Да ли председници, односно представници посланичких група желе реч? (Да.)

Реч има народни посланик Миљан Дамјановић.

МИЉАН ДАМЈАНОВИЋ: Поштоване колеге народни посланици, у материјалу смо могли да прочитамо да је Влада доставила Народној скупштини Предлог закона о потврђивању Уговора о зајму за кредит за повлашћеног купца за Пројекат модернизације и реконструкције мађарско-српске железничке везе на територији Републике Србије, за деоницу Београд Центар – Стара Пазова, између Владе Републике Србије, коју представља Министарство финансија, као зајмопримца, и кинеске „Експорт-импорт банке“, као зајмодавца 29. августа 2017. године.

То је пре тачно три месеца достављено и поставља се сада логично питање како је могуће да ми јутрос добијемо образложење од председника Парламента да је тек јуче замољена од председника и потпредседника Владе да се по хитном поступку то закаже у року од 24 сата и зашто то једноставно, уколико је постојала могућност, уколико је стигао материјал 29. августа, ако је толико ургентно и толико хитно, није стављено на дневни ред још у септембру и зашто се тада није расправљало о овим законима и споразумима. Зашто се, ако се неком жури, чека три месеца? По нашим размишљањима прави се одређени тајминг и постоје закулисне радње.

Када је у питању Предлог закона о потврђивању Уговора о оснивању Транспортне заједнице, који је поднела Влада 1. новембра 2017. године, министар је малопре, када је говорила ко су потписници споразума, можда заборавила, или није рекла, да су поред Републике Албаније, Босне и

Херцеговине, Бивше Југословенске Републике Македоније, на листи потписника и Црна Гора, Србија и Косово, а вратићемо се и на образложење. Иако у самом овом споразуму, односно закону каже да Косово са звездicom, овај назив је без прејудуцирања ставова о статусу и у складу је са Резолуцијом Савета безбедности УН 1244 потписано 1999. године, подсетићу колеге народне посланике и јавност да ниједна Влада Републике Србије, од 5. октобра до данас, није заиста и искрено тражила да се примени Резолуција 1244, јер она не говори само о некаквој звездици, већ је отишла корак даље и Бриселским споразумом, што ћу доказати у самом закону, стоји да ви признајете, и *de facto* и *de iure*, државу Косово.

Када...

Полако, чућете, господо, нема потребе да додацујете, то стоји у вашем закону. Ево, чућете, па ћете имати право на реплику.

Даље каже – имајући у виду...

Хвала на сугестији.

(Председавајући: Колега Дамјановићу, наставите.)

Колегиница ми све време додацује.

(Председавајући: Новији сте посланик... Навикните се на то. Тако је то у Парламенту.)

(Зоран Радојичић: А ја када додацујем, ви опомену.)

Значи, каже – имајући у виду жељу сваке од страна потписница из Југоисточне Европе да своје законе о саобраћају и сродним питањима учини компатибилним са онима у Европској унији, укључујући будући развој правних тековина у оквиру Уније... Затим каже да се овај споразум односи на више аспеката – социјална питања, питања животне средине, јавне набавке, инфраструктуре итд.

Овај споразум је ништа друго него писане директиве из ЕУ. Иако ми нисмо чланица ЕУ, интересантно је да упорно доносимо законе у складу са Европском унијом, а челници и представници исте те Европске уније, када вас приме и разговарају са вама и са представницима Владе Републике Србије, сваки пут одлажу могући пријем Србије у ЕУ.

Подсетићу вас да је још 5. октобра обећање било да ће Србија бити примљена у Европску унију 2003. године. Затим је било да ћемо бити примљени 2006. године, па 2012. године. Оног момента када сте преузели власт у Србији 2012. године, рекли сте да ћете ви увести Србију у Европску унију, јер то Демократска странка није успела, најдаље у једном мандату. Тај први мандат вам је трајао две године и нисте увели Србију у Европску унију. Затим је комесар за проширење рекао да ће Србија ући у ЕУ 2018. године, да бисмо скоро чули, пре неких пар месеци, да је померено за 2020.

годину, а по најновијим изјавама комесара за проширење Европске уније, да је могући улазак Србије у ЕУ 2025. године.

Када сам мало пре говорио о томе да у овом закону стоји и Косово, а члан 14. Бриселског споразума каже да потписнице једна другу неће спречавати у даљим евроинтеграцијама, што је јасно, јер онда у ЕУ не улазе никакви региони, нити покрајине, говори се, значи, о две државе и ви данас пред нас стављате Протокол Четврти, који каже – прелазни аранжмани између ЕУ, са једне стране, и Косова, са друге стране.

Сада постављам следеће питање министру – да ли су грађани Војводине држављани Србије? Ја мислим да јесу. Да ли су грађани Западне Србије држављани Србије? Ја не мислим, него поштујем Устав Републике Србије и кажем да јесу. Да ли су грађани Шумадије део Србије и држављани Србије? Наравно да јесу. Да ли су људи из Источне Србије, Зајечара, Неготина, Кладова држављани Србије? Наравно да јесу.

Али ви овде у члану 2. ових прелазних аранжмана кажете у тачки 1. став 2 – до краја првог прелазног периода држављани Косова и бродске компаније основане на Косову имају право да превозе путнике итд. Држављани Косова! Не држављани Србије, АП Косово и Метохија, господо колеге, не привремених институција држављани Србије, где су привремене институције Приштине. Овде стоји – држављани Косова. Ко су држављани? Грађани одређене државе. Или ћемо у неким будућим законима добити да су држављани Војвођани у Војводини, држављани Шумадинци, држављани Кладовчани, држављани Зајечарци, држављани из Бујановца можда наредни пут, Прешева? Ви сте нама дали предлог где кажете – држављани Косова и бродске компаније итд. на Косову. Нема Метохије. А да бисте постали држављанин одређене државе...

Мени је драго што сте ви коначно признали наше, нажалост, стрепње да сте признали независну државу Косово тако што сте гласали и подржали Рамуша Харадинаја и пренели све прерогативе државе њима, значи извршну, судску и законодавну власт, и управо – говорили смо из практичних примера – управо је ово, нажалост, истина и нису потребни никакви унутрашњи дијалози. Зато сте и постављени 2012. године да владате Србијом, да бисте признали независну државу Косово.

Јер, да бисте били држављанин Косова, ви морате бити Косовар, морате имати њихову личну карту, извод из матичне књиге рођених. И тачно је, господо посланици, ко год је извукао извод из матичне књиге рођених државе Косово, коју сте ви признали, пише да је Косовар, не ни Србин, не ни Турчин, не ни Бошњак муслиман, не Албанац Шиптар, пише Косовар. Ви сте овим законом нама коначно отворили очи, односно пред грађане Србије изашли са дефакто ставом да је Косово независна држава.

Када је у питању Предлог закона о потврђивању Уговора о зајму за кредит за повлашћеног купца за Пројекат модернизације и реконструкције мађарско-српске железничке везе, који смо већ споменули, из зајма од Кине, поставља се логично питање зашто се такви пројекти не финансирају из сопствених средстава. Рећи ћете да их нема. Тачно, али се поставља питање зашто тих средстава нема. Шта сте ви учинили као Влада Републике Србије од 2015. године, када сте формирали и трасирали пут да је то акционарско друштво, да се поправи ситуација? Шта је права слика на терену? Ви сада модернизујете део Железнице; то је као када бисмо рекли крећемо да правимо кућу од крова а нисмо направили темељ. То ви тренутно радите.

И каже: Основни подаци о Друштву; оснивач је Република Србија, у чије име оснивачка права остварује Влада; акционари – Република Србија је једини акционар. Зашто је ово врло битно? Врло је битно, а господин Шешељ је поставио у уторак то посланичко питање министру Зорани Михајловић и није добио одговор, зато што сте ви, господо из владајуће већине, нама говорили, и дан-данас говорите, министар где год се појави каже да је најбоља успешно спроведена реформа, нарочито у делу рационализације броја запослених, као што су вам рекли представници ММФ-а, Светске банке и осталих, управо „Железнице Србије“.

Шта то значи? Каква је то најбоље урађена реконструкција? Јавност мора да зна да су синдикати „Железница Србије“ пре годину дана прихватили без социјалних немира, без неких великих штрајкова, верујући министру Зорани Михајловић, иако смо их ми упозоравали да не можете веровати напредњачком министру јер, морам увод да направим, исто је министар Зорана Михајловић новембра 2015. године најавила Законом о легализацији „да ће за годину дана од милион и триста хиљада објеката бити решено милион објеката“. Значи, у децембру 2016, како је речено, 70-80%, а у Београду је у том тренутку било 300.000 нелегалних објеката. Решено је за тих годину дана 3.000, или 1%. И не може се веровати.

Визија „Железница Србије“, каже – очекујемо савремену, безбедну и тржишно оријентисану железницу, што значи: трајно, непрекидно и квалитетно одржавање и заштита јавне железничке инфраструктуре... И сада, уколико погледамо, каже – према наводима, на „Железници“ се краде све од игле до локомотиве. Прошлогодишњи биланс насртаја на имовину „Железница Србије“ је следећи: март – украдено је 1.600 метара контактне мреже између станица Остружница и Сурчин, мај – затечена лица која скидају прибор са колосека на отвореној прузи између станица Нови Сад и Нови Сад – Ложионица, јун – између Врањске Бање и Ристовца, јул –

између станица Сомбор и Буковачки Салаши, август – између станица Таванкут и Бајмок, октобар – на путном прелазу итд., итд.

Знате л' како то у пракси изгледа? Не знате, јер само седите у канцеларијама и никада нисте били. Пошаљете раднике, онда они констатују да су то припадници једне националне мањине и каже се – морамо да их пустимо, не можемо да их спречимо, позовите полицију. Полиција каже – немамо паметнија посла.

Сада, када смо код тога, зашто нема новца из основних средстава да се раде ови пројекти и на којој лествици се, ако говорите о „Железницама Србије“ да су најбољи, налазе радници „Железница Србије“?

Подсетићу јавност, вас колеге који добацујете, јер одлучујете о људима који живе на ивици егзистенције, да је прошле године 3.000 људи остало без посла, да ће ове године остати још 3.000 људи, да ви сада имате конкурс за неких осам инжењера. А пошто не знате шта је тачно стање на терену – треба да се стидите – највише имате мањак радника на терену, три пута мање од зацртане праве систематизације.

Шта то значи? То значи да сте укинули да за раднике „Железнице“... Пазите ово, воз не може да се користи када треба да се оде да се поправи одређена деоница за одржавање и сада се иде друмским превозом. А за цео Београд постоји само једно возило. Само једно возило да се друмским саобраћајем стигне до одређене деонице на читавој територији града Београда. Ви сте то укинули.

Затим, запослени више немају бесплатне карте, не рачунам карго део. Значи немају карте, иако раде ту 20-30 година, да користе „Железнице Србије“. Тада сте, 2015. године, најавили да ћете формирати „Холдинг“, „Инфраструктуру“, Србија-воз“ и „Карго“, а 10. августа у АПР-у направили акционарско друштво. То ништа није спорно, али шта је спорно? Спорно је да је применом Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања корисника јавних средстава из 2014. године запосленима у акционарским друштвима српских железница умањена основица на обрачун зарада, а самим тим и 10% од зараде. Код неких занимања и више, у зависности од врсте посла и модела радног времена, односно запослени на српским железницама третирају се на исти начин као и запослени у јавним предузећима, јавном сектору. Ни то ништа није спорно. Прихватили су како сте ви то урадили и није спорно.

Шта је сада спорно? Спорно је да је на састанку са потпредседником Владе, Зораном Михајловић, одржаном 19. октобра 2017. године, представницима синдиката саопштено да најављеним најновијим повећањем зарада, планом Министарства финансија, нису обухваћени запослени на железници. Зашто? Тада сте их третирали као

акционарска друштва. Значи, када је требало да им се смање зараде, господо колеге народни посланици и ви министре, онда сте их третирали као јавна предузећа. Када сте доносили уредбу да се повећавају плате у јавном сектору, индиректних и директних корисника буџета, онда им нисте повећали те плате, односно основицу зараде.

Ово није први пут да се железничари стављају у неповољан положај у односу на друге и да се третирају двојако, и синдикати су затражили још један састанак, који је требало да се одржи данас. Министар Зорана Михајловић је позвана, надам се да ћемо добити одговор да ли се одазвала или ће и даље наставити да шири шарене лаже у Скупштини, када дође, у односу на раднике, којих није довољно а добијају отказе и имају велики проблем да се суоче са нагомиланим проблемима на пругама „Железница Србије“.

Треба да подсетим јавност да су железничари, мислим, једини којима дуже од пет година није повећана зарада ни за динар, ни за проценат. Више од пет година. А пуна су вам уста хвале да испуњавају све могуће реформе и да је то одлично јавно предузеће и да су, за разлику од њих, „Коридори“ и остали неуспешни. Јер то је ваш ресор, министарства које водите.

До ступања на снагу закона запослени у железничком сектору били су на дну лествице по просеку зарада у свим јавним предузећима у Србији, у свим, од свих, и додатно сте их уништили смањењем зарада, а пет година, односно три године касније, где имамо ситуацију да је потрошачка корпа скочила, само сте њих заобишли у тој прерасподели.

Кроз процес реструктурирања се очекује да ћете и до краја ове године, као што сам поновио, оставити без посла још 3.000 радника. Ако сте 3.000 оставили прошле године и 3.000 ове, по којој то математичкој логици, економској логици, они нису могли да добију динар више зараде?

Као доказ... И, да, волео бих да добијем одговор – уколико су нам информације тачне, земљиште где се гради „Београд на води“ је већином земљиште које припада „Железницама Србије“. Интересује нас како је извршена пренамена, да ли је ово акционарско друштво добило финансијска средства у зависности од земље колико сте присвојили да бисте градили свој пројекат, развојни пројекат Града Београда, и уколико није, зашто није ако знамо да је пракса била да се обештети јавно предузеће. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар госпођа Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Било је неколико питања и неколико инсинуација, за које мислим да нису тачне и дужност ми је да их објасним.

Кренућемо прво од Уговора о Транспортној заједници земаља Западног Балкана. Прво питање Косова и потписника тог уговора, да грађани Србије не би мислили другачије од онога што заиста стоји на папиру и што јесте. Неколико ствари. Прво, Косово као потписник уговора о оснивању јесте, али баш онако у складу са Резолуцијом 1244, дакле по свим процедурама и на начин како је то већ речено. И лепо вам пише чак у члану 2, да не представља никакво признање Косова од стране ЕУ као незваничне државе.

Уговором о оснивању Транспортне заједнице Косово се означава на исти начин као и у Споразуму о стабилизацији и придруживању, који су ЕУ и „Евроатом“ закључили са њим, а који је у складу са договором о регионалном представљању и сарадњи постигнутим дијалогом Београда и Приштине, као Косово са звездом, са пратећом фуснотом која гласи – овај назив је без прејудуцирања статуса и у складу је са Резолуцијом Савета безбедности УН 1244 и мишљења Међународног суда итд.

Члан 2. у Протоколу који сте ви помињали – одмах да се зна, протоколи су ту због тога што дају одређена прелазна времена државама да у две фазе хармонизују своја законодавства са законодавством ЕУ – и у том члану 2, који сте ви представили као да је Србија прихватила неко признање Косова, што није тачно, врло јасно стоји, такође, звезда и цео овај текст који сам ја малочас, већ једанпут рекла.

Дакле, то је прва ствар која није тачна. Нити је Србија прихватила *de facto* и *de iure* независност Косова, нити је Србија овим Уговором о Транспортној заједници земаља Западног Балкана на било који начин прихватила независност Косова, нити ће.

Даље, оно што сте такође овде рекли, питате се зашто овај уговор значи само усклађивање нашег законодавства и да су то само преписане директиве ЕУ, да вас подсетим, ако то нисте знали, Србија је кандидат за чланство, односно Србија жели да буде чланица ЕУ и то јесте наш пут. Према томе, логично је да и све што радимо у претходном периоду и од закона све што усвајамо управо у овом парламенту јесу закони који су усклађени са директивама ЕУ.

Зашто уопште...? Можда нисте на прави начин, можда ја нисам добро објаснила и на томе се извињавам. Зашто нам треба овај Уговор о Транспортној заједници, зашто хоћемо да имамо Транспортну заједницу земаља Западног Балкана? Због тога што ћемо много брже и много боље моћи да се повежемо у било ком смислу, дакле економски, инфраструктурно са земљама Западног Балкана, зато што је добро за нас да

имамо јединствено тржиште. Много је боље за нас све да имамо јединствено тржиште са свим осталим државама, јер то значи могућност за економски даљи опоравак и за економски даљи рад.

Питали сте, такође, око грађана Војводине, источне Србије, западне, побројали сте то лепо, а ја да вас питам – да ли мислите да грађани Војводине заслужују још више путева, још више пруга? Да ли грађани западне Србије заслужују још више путева, још више пруга? Да ли грађани источне Србије то исто заслужују? Ја мислим да заслужују и Влада Републике Србије мисли да заслужују, и због тога све ово и радимо.

Даље, поставили сте занимљиво питање на самом почетку везано за уговор са „Екс-Им банком“, уговор о финансирању за прву деоницу модернизације пруге Београд–Будимпешта. Ми смо поносни не само на тај уговор, него на нашу сарадњу са Народном Републиком Кином. Мени није јасно да ли ви имате проблем, односно не схватате сам уговор о финансирању па о тим детаљима да разговарамо, или се вама баш не ради данас и сутра па је то највећи проблем зашто сте ви добили данас тај уговор. То нисам најбоље разумела, али сам сигурна да ћете ми одговорити.

Што се тиче „Железница Србије“, ја сам поносна на сваког радника и радницу „Железница Србије“. После две деценије, можда и више, три деценије, „Железнице Србије“ су полако, корак по корак, кренуле не само у опоравак него у модернизацију и развој. То што у „Железницама Србије“ прошле године није било, како ви кажете, хаоса и проблема зато што се 90% људи пријавило, између осталог добровољно, да изађе из „Железница“, ја вас разумем, ви сте навикли да радите у хаосу. Ви то волите, то је суштина рада СРС-а. Значи, што већи хаос, никакав проблем.

Међутим, оно што је чињеница а везано је за „Железнице Србије“ јесте следеће. „Железнице Србије“ имају данас вредност инвестиција шест милијарди евра. То су нове пруге, то је нова инфраструктура, то су нови возови. За претходне четири године имате, рецимо, руски кредит. Динар један није био уговорен пре три и по године, динар један није био потрошен. Данас је уговорено 870 милиона руског кредита, потрошено је близу 450 милиона. То је заслуга ове Владе и радника „Железнице“, у сваком предузећу, и у „Инфраструктури“, „Србија-возу“, исто тако и у „Каргу“. „Железнице“ данас већ изгледају другачије.

Према томе, прича о томе да је неко неког оставио без посла... Само да подсетим, 3.200 људи јесте отишло из „Железнице“, 92% је било добровољно. Од 3.200 људи било је 12 жалби, осморо људи је враћено на посао.

Такође желим да вас информишем да су у „Железницама Србије“ постојали дугови када смо почели да се бавимо на прави, системски начин

железницом, а не онако како су сви причали и нису се бавили железницом па смо дошли у ситуацију да пре три године причамо да цела мрежа има просечну брзину 30-35 километара на сат. Ви сад имате деоницу, онолико колико је могло да се уради у претходне три године, где је просечна брзина 110-120 километара на сат, такође 20, односно 37 нових возова. Дакле, ми смо, између осталог, решили питање историјских дугова „Железница“, које нико није желео да реши. Мислим да је то врло важно, јер не можете да очекујете да фирма даље ради и функционише уколико тога нема.

Надаље, први пут је урађен попис у „Железницама“. Дакле први пут после 15 година „Железнице Србије“ су урадиле попис своје имовине. Да ли можете да верујете да за 15 година никада није урађен попис и није се знало шта „Железнице Србије“ имају. Том приликом је установљен вишак одређених средстава, у вредности од 16 милиона, књиговодствено, динара. Видећемо сада да ли ће та средства да се продају за онолико колика је тржишна вредност; то ће „Железницама“ служити да надаље своје дугове или одређене трошкове плаћају.

Према томе, „Железнице Србије“ јесу на добром путу. Далеко од тога да је све завршено. Неопходно је да се цео Коридор 10 модернизује, неопходно је да оне друге, регионалне пруге добију такође, да буду све електрификоване, јер имамо ситуацију да један део није електрификован, и зато ћемо радити Ниш–Димитровград, и зато ћемо радити обилазницу око Ниша, и зато потписујемо уговор за електрификацију.

Тако да бих само волела, уколико је могуће, да говоримо о чињеницама, ни о чему другом. Хвала вам лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Вјерица Радета.

(Немања Шаровић: Ја сам се први јавио. Немојте да се правите...)

А ви сте се први јавили? Ајде.

Колега Шаровићу, нешто сте рекли. Да се не правим шта...?

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Да се не правите. Јесте. Ви завршите, господине Арсићу, ваљда сте довољно мудри.

Господине Арсићу, прекршили сте неколико чланова. Прекршили сте члан 27. и прекршен је члан 107, који каже да је говорник на седници дужан да поштује достојанство Народне скупштине и да није дозвољено коришћење увредљивих израза, а то је управо оно што је госпођа министар урадила. Ви сте, господине Арсићу, били дужни да је подучите на који начин је она дужна да се понаша у овој народној скупштини или ћемо јој ускратити гостопримство.

(Председавајући: Шта је то урадила? Реците ми.)

Ево, објаснићу, будите стрпљиви.

(Председавајући: Објасните коначно.)

Проблем је, господине Арсићу, између осталог, то што ви нисте слушали шта прича министар. Јер да јесте... Или, како кажу колеге, нисте разумели. Госпођа Михајловић је рекла да ми из Српске радикалне странке, да је наш манир да стварамо хаос и да радимо у хаосу. И ви као бивши радикал требало би да знате да то није истина. И њен шеф, као бивши радикал, према коме показује огромну лојалност, какву је својевремено показивала према Лабусу и Млађану Динкићу, такође је неко ко је некада био радикал.

Ви немате право да као министар дођете овде да држите некоме лекције, а поготово ви лично не можете држати лекције о лепом понашању. Научите где сте дошли. Обраћајте се са поштовањем. Миљан Дамјановић, када је говорио, ни једну једину увредљиву реч према вама није искористио иако би могао много тога да каже, али је поштовао институцију у којој се налази. И ви сте дужни да је поштујете.

А ви, господине Арсићу, немојте сад причати са министром него слушајте мене док вам указујем на повреду. Господине Арсићу, не можете ви ћакулати са министром док ја говорим и објашњавам. Наравно да после тога не знате шта сам рекао...

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Шаровићу, ја сам чуо госпођу Михајловић кад је рекла да „ви из СРС-а највише волите када је хаос“, а не то што ви сада цитирате.

(Немања Шаровић: Је л' то увредљиво за вас?)

Ја не знам да ли је то похвала или је увредљиво за политичку странку која је у опозицији.

(Немања Шаровић: Ти не знаш?)

Па знате шта, ја сам волео, док сам био опозиција, да власт прави такав хаос јер ћемо лакше да је победимо.

(Немања Шаровић: Није овде питање шта ти волиш, него шта је пристojно а шта није, шта је увредљиво а шта није.)

Па није увредљиво ако је рекла да ви највише волите када власт прави хаос.

(Немања Шаровић: То није увредљиво?)

Шта је то вама увредљиво?

(Народни посланик Вјерица Радета добацује с места.)

Молим?

(Вјерица Радета: Ето то што си чуо. Какво је то понашање? Како те није срамота? Сви морате да се постројавате пред Зораном. Ми не морамо.)

Да ли сте задовољни одговором или желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о томе?

Тражите поново реч? Не, довољно ће да буде само...

(Немања Шаровић: Хоћу да се изјасним.)

Значи, нећете?

(Немања Шаровић: Ја желим да се изјасним.)

А, хоћете. Добро. У реду, изјасниће се Народна скупштина.

Хајде сада да видимо, ко ће још по Пословнику?

Марко Ђуришић.

Изволите.

(Вјерица Радета: Ја сам се прва јавила.)

Колегинице Радета, ви сте потпредседник, дођите да погледате монитор, да ли на монитору стоји ваше име и презиме.

(Вјерица Радета: Па знам ја шта ви радите, баш зато што седим ту.)

Ево, још увек нема.

Извините, колега.

Овако, пријавили су се Ђорђе Вукадиновић, Миљан Дамјановић, Зоран Живковић, Немања Шаровић поново и, последња, Вјерица Радета, а пре тога је реч добио...

(Вјерица Радета: Кад сам подигла Пословник?)

Можете да машете колико год хоћете, ја видим по овоме што је на монитору.

Затражите поново реч, колега Ђуришићу.

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Мислим да је ова седница право лице власти СНС-а, која не жели да Скупштина ради на нормалан начин и да се бави оним питањима која су важна.

(Председавајући: Члан Пословника, молим вас, колега Ђуришићу.)

Члан Пословника је 27, да председавајући води седницу...

(Председавајући: Био је малочас, колега Ђуришићу. Мораћете да пронађете неки други.)

Молим?

(Председавајући: Колега Шаровић је...)

Члан 103, председавајући.

(Председавајући: Сад ћемо да лицитирамо? Добро.)

Члан 103, јављање о повреди Пословника. Када се посланик јави и укаже на повреду Пословника, председавајући је дужан да му одмах да право да образложи повреду Пословника. Једино ко ту има предност су председници посланичких група. Ви нисте урадили како то каже

Пословник. Значи, дали сте мени реч иако су тражили и други повреду Пословника.

Овде желите ви да направите хаос. Цео дан правите хаос јер вам је намера да избегнете оне теме о којима ми сматрамо да треба да се прича. Лажете и обмањујете јавност, и ви и председница Парламента и министарка, непрекидно износећи како ви хоћете да радимо а ми нећемо да радимо. Не, ми хоћемо да радимо на начин који то предвиђа Пословник, да говоримо о темама за које сматрамо да су битне за грађане Србије. Имамо на то право, а ви нам то право ускраћујете. Ми ћемо се овде и данас и сваки пут борити за то наше право онако како нам то овај пословник омогућава.

Значи, молим вас да поштујете сваког посланика подједнако, да дајете реч на онај начин који је то Пословник предвидео, да будете сконцентрисани. Знам да није лако, знам, видим да сте сами, немате подршку осталих колега потпредседника, али то су ваши проблеми.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Нисам баш најбоље разумео вашу повреду Пословника. Како је ко затражио, ја сам давао реч. Ко је шеф посланичког клуба... Шта је смешно? Мени је потпуно небитно по ком редоследу ћете добијати реч, ако инсистирате. По мени су и шеф посланичког клуба и заменик шефа, ако шеф није ту, потпуно изједначени.

Нешто да вам кажем, што се тиче тога да ћете ви теме у Народној скупштини да водите, односно дискусију о оним темама које ви сматрате да су интересантне за политички живот Србије, то можете на политичким трибинама које организује ваша странка. И сами знате да Народна скупштина може да ради само по тачкама које су на дневном реду. Па вас молим да то право, на ком сте инсистирали док сте били на власти, сад примењујете и кад сте посланици који подржавају бивши режим. Ето, ништа више.

Сад колегинице Радета.

Сигурни сте да желите реч?

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Арсићу, очигледно не можете да се концентришете, зато што вам Зорана Михајловић диктира како да радите данас на седници.

(Председавајући: Колега Арсићу, господине Арсићу...)

Не, него Арсићу. Говорим по члану 116. и говорим онако како ја хоћу. Је л' треба да ми напишете синопсис да бих се обраћала Народној скупштини?

Нисте смели да дозволите малопре онакво обраћање Зоране Михајловић Народној скупштини и народном посланику. Морате да водите рачуна да то што ви стојите мирно пред њом, то је ваша ствар. Нама не пада

на памет да се тако понашамо. Ми поштујемо Народну скупштину и понашамо се у складу са Пословником. То што Зорана Михајловић сваки дан води медијску борбу против вас појединачно и против целе ваше Владе итд., чак и председника, то је ваша ствар. То ви решите са њом или евентуално са Скотом, који вам није дозволио да је избаците из Владе иако би то многи радо урадили. То причате јавно, то причате полујавно и то причате између себе, дакле то није никаква тајна. Али понављам, то је ваш проблем, а у Народној скупштини Зорана Михајловић мора да се понаша као и сви присутни, што је регулисано чланом 116, Верољубе Арсићу, и гледајте да тако буде данас у току дана.

Замолите нека вам неко скрене пажњу од ових ваших да кажете Зорани Михајловић да шминкање на седници Скупштине није дозвољено.

Да, да. Не знам чему се смејете. Ко вам је рекао да можете да извадите пудријеру и поправљате шминку на седници? Је л' ви мислите да је то нормално? Мислите да се нормално понашате? Ово је Народна скупштина, ово није ни Лабусов ни Вучићев кабинет и гледајте да се овде понашате онако како сваки народни посланик и свако ко је присутан овде мора да се понаша. Срам вас било.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Заиста, колегинице Вјерице Радета, нисам разумео вашу повреду Пословника, јер ваше рекламирање повреде Пословника... Заиста ово све што сте рекли нема никаквог места у догађајима који су били сад овде у Скупштини.

(Вјерица Радета: Изјасните се у дану за гласање.)

Желите? Наравно, изјаснићемо се у дану за гласање, нема проблема.

Да ли још неко жели да рекламира повреду Пословника?

Реплика, Миљан Дамјановић.

Изволите.

МИЉАН ДАМЈАНОВИЋ: У мом двадесетоминутном обраћању ниједног тренутка нисам било шта споменуо о чему је госпођа Михајловић говорила. Нисам рекао да Србији не требају добре железнице, говорио сам о ономе што пише.

Сада, због јавности, молим камеру или нека узму новинари да прочитају члан 2. на страни 119: „За потребе овог уговора... ц) ниједан од термина, речи или дефиниција које се користе у овом Уговору, укључујући Анексе и Протоколе истог, не представљају признање Косова од стране ЕУ...“ Нема звезде. И ја ниједног тренутка нисам рекао да је признала ЕУ, него Србија.

Такође, члан 2. Протокола 4, на страни 198. Када сам говорио о источној, западној и централној Србији, нисам говорио о „Железницама“, него сам говорио ко су држављани Србије. Овде каже „држављани Косова“.

Ја не измишљам. „Држављани Косова и бродске компаније основане на Косову“. Стоји лепо држављанин неке државе. Зато се не каже грађанин неке државе, каже се држављанин. Пише „држављани Косова“ и немојте обмањивати јавност.

Када сам говорио о самим „Железницама“, ви сте овде опет изнели још једну неистину, рекли сте да сам ја против овог уговора са Народном Републиком Кином. Не, ја сам поставио питање зашто се не финансира из основних средстава, а знајући за ваш одговор да нема, набројао сам зашто нема средстава у „Железницама Србије“ и изнео истините податке, са чим се суочавају радници „Железница Србије“ на терену. И ви то добро знате, јер су вам 19. октобра то рекли на састанку представници синдиката. И позвали вас и данас да будете, нисте се појавили. Петнаест минута сте ме вређали, говорили да не говорим истину. Ја сам само читао шта пише овде и то сви посланици имају испред себе. Ни једну једину реч нисам инсинуирао.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар др Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Молим само да ви не обмањујете јавност. Ево, сад ја тражим да се члан 2. погледа и да се лепо види шта овде пише, и да се лепо види овде члан 1, па затим овде је звездица, која тачно објашњава... И сваки пут када имамо овакву ситуацију сваки пут имамо ову звездицу врло јасно објашњену. Да ли је то вама одштампано или није, верујте, извините ако није, ја стварно не знам, али молим вас, Уговор о Транспортној...

(Миљан Дамјановић: Могу да вам дам Предлог закона. Ево га.)

Можете, ево извол'те. Је л' има звездица?

Значи, Предлог закона који је прошао Владу Републике Србије, то је ово.

(Вјерица Радета наглас коментарише.)

Знате шта, због грађана Србије, сад се обраћам пре свега њима. Дакле, нити је Србија признала Косово нити ће га признати, и то је свима јасно управо из политике коју води председник државе. Чланом 2. или било којим другим чланом овог уговора врло јасно стоји... И сваки пут је ту звездица према Споразуму и Резолуцији 1244. То је што се тога тиче.

Што се тиче средстава...

(Миљан Дамјановић: Протокол 4.)

Протокол 4, само да завршим.

Што се тиче средстава кинеског кредита по преференцијалним условима, са ниском каматном стопом, то су веома велика средства. Само

за прву деоницу о којој ми говоримо износи 350,1 милион долара. Друга деоница где разговарамо о уговору о финансирању је 582 милиона долара, из руског кредита. Трећа деоница од Новог Сада до Суботице и до границе је нешто о чему разговарамо и готово је близу милијарду долара.

Значи, то су огромна средства. „Железнице Србије“ никада, али никада нису имале сопствена средства из којих би улагале у тако велике, огромне инвестиције. „Железнице Србије“ су увек биле субвенционисане, и раније и данас, и вероватно ће бити и надаље, не само овде него и у другим државама Европе. Према томе, ако говоримо о објашњењу зашто нема, да знате да нема због тога, а не зато што Влада Републике Србије не ради нешто како треба.

Такође, остала сам вам само дужна, јер сте се побунили и рекли да „Железнице Србије“, пише у акту који сте погледали, има само једног акционара. Нисам такође разумела па питам – је л' треба да продамо „Железнице Србије“ па да има више акционара или је нормално да Влада Републике Србије и да држава Србија буде власник тога? Мислим да је нормално. Мислим да „Железнице Србије“ тек треба да се развијају и да доносе приходе, а не само субвенције.

Када сте говорили о запосленима, поменули сте инжењере који се запошљавају. Није то све. Сто машиновођа је запослено прошле године у „Железницама Србије“. Значи, стотину људи је добило посао. Према томе, далеко од тога да Влада Србије нема јасан план и не чини све да управо оспособи „Железнице Србије“. И не користи „Железнице Србије“ и синдикате „Железница Србије“ да би говорила о томе како нешто није у реду. Ми радимо заједно. Пет синдиката функционише у „Железницама Србије“. Сваку одлуку коју смо доносили доносили смо заједно – директори, синдикати, Министарство финансија, министарство социјале и Министарство грађевинарства и саобраћаја. Никада ништа нисмо донели а да нисмо разговарали. Никада се није десило да је било ко затражио састанак а да тај састанак нисмо имали. Према томе, то јесу чињенице и постоји, наравно, евиденција о нечему.

Такође, на крају, ако сам вас увредила, извињавам се. Ево, ја сам погрешила. Ви сигурно никад нисте правили хаос, СРС никада није правила хаос, никада председник те странке није вадио пиштољ, никада се то није десило...

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Пошто је ово било друго јављање Зоране Михајловић, опет исти члан. Господине Арсићу, ви заиста не водите рачуна

о томе како се присутни гости на седници понашају у односу на народне посланике.

Што се тиче нас из СРС-а, ми се не стидимо ниједног потеза који смо имали откад је странка настала до дана данашњег. Не стидимо се ниједног потеза нашег председника. То што Зорана Михајловић има проблем идентитета, што не зна да ли су јој Лабус и Динкић...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Прешли сте, колегинице Радета, на реплику.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Не, не. Објашњавам, образлажем...

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Разумем, нема потребе више.

(Вјерица Радета: Образлажем како сте прекршили члан 116.)

(Миљан Дамјановић: По Пословнику.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: У складу са чланом 87. Пословника Народне скупштине, сада одређујем паузу у трајању од једног сата.

(После паузе – 14.35)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Поштоване даме и господо народни посланици, настављамо са данашњим радом.

Реч има народни посланик Милорад Мијатовић.

Изволите.

МИЛОРАД МИЈАТОВИЋ: Хвала, господине потпредседниче.

Поштовани народни посланици, оволико колико вас има, поштована госпођо потпредседнице, велико ми је задовољство да могу да говорим о ова четири споразума.

Управо се обраћам грађанима Србије. Ови споразуми су управо намењени грађанима Србије да им буде боље, да имају бољу повезаност са земљама региона, да мање стоје на границама, да мање чекају на границама, да имају боље водоснабдевање, да имају канализацију, дакле оно што ће им значити боље сутра.

То и јесте задатак Народне скупштине, да доноси законе и споразуме да би грађанима било много боље. Грађани немају ништа од политичких свађа, гледају оно од чега живе. Управо Посланичка група СДПС ће са посебним задовољством гласати за ове споразуме.

Први споразум, то је Транспортна заједница Југоисточне Европе. Зашто је она нама добра? Шта она нама доноси? Она нама доноси повезивање са регијом, са нашом регијом која се зове Југоисточна Европа.

Читајући овај закон нисам могао да разумем два термина. Један термин је Југоисточна Европа, други термин је Западни Балкан. Молио бих да добијем одговор на то питање. Читајући много материјала ја сам схватио

да та два термина не значе увек једно те исто па бих волео да ми неко да објашњење. Овде се ради о земљама о којима смо говорили.

Притом, одмах да вам кажем, ја немам дилему, Косово са звездicom подразумева да је то у складу с Резолуцијом 1244 и нигде не стоји да смо ми било којим елементом признали Косово. Према томе, не бих ту причу ширио, она овог тренутка није у првом плану.

У првом плану је да говоримо како побољшати сарадњу са нашим суседним земљама. Не заборавите да највише извозимо у те земље. Према томе, веома је важно и битно да наше робе не стоје на границама. Веома је важно и битно да имамо добре путеве, да лако и брзо можемо стићи и до Сарајева, до Подгорице, до свих ових места, до Скопља и мањих места, јер ми ту извозимо робу. Ми ту имамо највећи извоз и наша роба управо у нашим суседним земљама има добру цену.

Због тога, драги грађани Србије, ми морамо и треба да прихватимо овај транспортни споразум из простог разлога што ће то за нас значити бољи живот.

Још нешто, овде кад чинимо, ми чинимо једну другу ствар. Ми наше законе уподобљавамо са правним тековинама Европе. То значи да све што радимо, радимо да бисмо сутра постали део Европске уније. У Народној скупштини морам поново да нагласим, у јавности често иду и друга питања, да стратешки циљ државе Србије јесте придруживање ЕУ и јесте да буде чланица ЕУ. То морам стално наглашавати, јер имам утисак да се често у јавности протурају тезе да ми то не желимо.

Ми смо коначно и добили први датум, односно један од датума где је тај пут ка ЕУ већ видљив и видљив је његов крај, то је 2025. година. Може да буде и раније. Ја знам да је наша земља спремна, да ми имамо такву администрацију која може потпуно технички и стручно да уради све послове и да завршимо процес преговора и да прихватимо обавезе да бисмо били чланица ЕУ.

Социјалдемократска партија се увек за то залагала. Остаће доследна, инсистираћемо да што пре, што квалитетније уђемо у ЕУ. Не због ЕУ већ због нас, јер ћемо увести стандарде који ће нам значити бољи живот, боље стандарде и то ће значити да ћемо бити део једне велике европске заједнице народа.

У вези тога, кад формирамо ову Транспортну заједницу, бићемо спремни да нудимо пројекте, да добијамо средства од Европске заједнице, ИПА фондови ће нам бити отворенији и коначно ћемо бити оно чему тежимо. Тежимо ка земљи која ће бити прикључена ЕУ, део ЕУ, која ће имати завршене ауто-путеве, која ће имати добре железнице. Управо то ми је и следећи пут, а то значи у потпуности подржавамо потписивање

Уговора са Кинеском банком за тих 34 километра железничке пруге од Београда до Старе Пазове. То ће бити брза пруга.

Исто тако, знамо да од Старе Пазове до Новог Сада ми имамо руски кредит, да су ту радови у току и неко ко живи у Новом Саду чека тај дан. Уверен сам, а волео бих да ми и министарка саобраћаја да потврду, да ћу се ја у овом мандату, а сматрам да ће наш мандат бити до 2020. године, возити брзом пругом и да не морам више возити аутомобил од Новог Сада до Београда. Бићу поносан и бићу један од првих путника на тој брзој прузи. Односно, то је део пруге од Београда до Будимпеште, а то значи даље повезивање и то значи оно што је за нас врло битно и врло важно.

Треће питање које је овде исто важно јесте да ће седиште Сталног секретаријата бити у Београду. То је велико признање за Србију, која је централни део Западног Балкана, за Србију где ће та Транспортна заједница имати своје седиште и, наравно, то ће значити да ћемо ми у њој имати и далеко већи утицај него што смо имали досада.

Кад говорим о железничкој прузи, морам да кажем следећу ствар. Ви знате какве су некад биле, а седите сада у воз, видећете, иако иде мало дуже него што иде аутобус, узмимо до Новог Сада, имате културно могућност да седите, да читате и да се лепо возите до Новог Сада. Шта је интерес грађана Србије? Па да имају добар превоз, да имају европске железнице. Због тога се и боримо и због седимо као народни посланици овде у Парламенту, да им омогућимо да боље и квалитетније живе.

Ако сте пажљивије читали, овде у овом споразуму стоји да ће се водити рачуна о заштити животне средине, борби против климатских промена. Исто тако, оно што је наш основни задатак јесте да се активно укључујемо у остваривање циљева одрживог развоја. Не треба да наглашавам да су УН 2015. године донеле циљеве одрживог развоја, где су ова питања управо убачена и инкорпорирана.

То је оно за шта се Србија залаже и овај парламент заједно са својом фокус групом ће инсистирати да сваки закон који се доноси управо наглашено стоји да се ту остварују и циљеви одрживог развоја. То је оно што Србију тренутно ставља у првих десет земаља које показују изузетно интересовање за циљеве одрживог развоја.

Овде постоје и зајмови о којима смо говорили, а то су зајмови око водоснабдевања, затим прераде воде, фабрика за прераду воде, за канализацију и тако даље. Ту се ради о четири општине.

Грађане Кикинде веома занима да ли ће пити квалитетну и добру воду. И то је један од циљева одрживог развоја, квалитетна вода. Е, ту се добијају зајмови. И узмимо, Кикинда добија шест милиона од банке из Франкфурта на Мајни са каматом која је 1,1% годишње и, пазите, од тих

шест милиона 70% је зајам а 30% је донација. Запамтите, 30% је донација. Дакле, од шест милиона 1,8 милиона евра је донација.

То што се задужујемо неће плаћати држава Србија. Ових шест милиона плаћаће Кикинда, грађани Кикинде, који ће добити квалитетнију и добру воду јер ће у буџет уплаћивати део средстава.

То исто имају и грађани Врбаса са 4,7 милиона евра, Параћин за 3,45 милиона евра и Књажевац за 3,45 милиона евра. Дакле, узимамо зајмове да бисмо направили бољу и квалитетнију воду, бољу и квалитетнију канализацију и да бисмо урадили оно што није урађено у неком ранијем времену.

Године 2017, у којој се ми сада налазимо, са овим кредитима, који имају значајан грејс-период, бићемо у ситуацији да ћемо створити бољи, квалитетнији живот и управо то је оно што мотивише Посланички клуб СДПС да гласа за сва ова четири споразума и да се изврши ратификација ова четири споразума. То је све због тога, јер то значи бољи, квалитетнији живот грађана Србије. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар др Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала вам што ћете прихватити, односно гласати за ова четири међународна споразума.

Уговор о Транспортној заједници Југоисточне Европе, слажем се, ми смо тако звали и уговор о енергетици земаља Југоисточне Европе. Оног тренутка када је некако Хрватска ушла у ЕУ и када се уопште на састанцима говорило више о Западном Балкану, остао је у жаргону тај термин, али суштински је уговор и, наравно, Југоисточна Европа.

Али оно што је за нас јако важно јесте да убрзамо повезивање и свака врста повезивања и сваки пројекат повезивања са земљама региона за Србију значи више инвестиција и за Србију значи више радних места.

Мислим да је веома важно рећи да оно што јесте циљ, не само Европе, али наш циљ јесте да много више повећамо транспорт железничким саобраћајем. Седамдесет пет посто је друмски саобраћај у структури превоза терета и путника, 15% негде јесте железнички саобраћај. Циљ јесте да то у наредном периоду, наредних десет година, буде до 25%.

Да бисмо то могли да урадимо, наравно да је неопходно да извршимо модернизацију и реконструкцију железничких пруга. То људи у Србији одлично и виде и знају, и оно што смо урадили и оно што још увек није урађено, али је једнако важно, заиста, да покушамо да избегнемо, односно решимо питање многих баријера на самим границама и тог стајања наших возова по неколико сати.

Зато радимо, рецимо, са Мађарском нови споразум о железничком транспорту, са Бугарском и Румунијом покушавамо да преговарамо, са Македонијом ће бити један заједнички гранични прелаз, Прешево–Табановци, са Босном и Херцеговином ће то бити на завршеном мосту Љубовија–Братунац, са Црном Гором такође покушавамо да направимо договор, јер кад имамо једно место где ће се практично вршити све, од царине па до свих осталих прегледа, онда то сигурно значи убрзање транспорта. То је наш интерес.

Питање овог уговора је заиста, са позиције Србије, ја бих рекла да је то за нас једнако важно као и све велике стратешке одлуке које смо доносили у претходном периоду а тичу се инфраструктуре.

Мала само напомена везано за KfW програм. Када говоримо о финансирању, 30% иде из буџета Републике Србије а 70% је из локалних самоуправа. Много тога је већ урађено у претходном периоду из овог програма, дакле неколико програма, имају свој назив, један, два, три итд., по разним локалним самоуправама, и ја мислим да о томе у ствари најбоље сведоче и говоре сами председници општина и грађани у тим локалним самоуправама где је заиста највећи проблем, и даље јесте проблем у Србији, нерешено питање водоснабдевања и канализације.

И хвала вам на коментарима.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Сагласно члану 27. и 87. ставови 2. и 3. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да ће Народна скупштина данас радити и после 18 сати, због потребе да Народна скупштина што пре донесе законе из дневног реда ове седнице.

Реч има народни посланик Зоран Живковић.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Хвала лепо.

Несумњиво је да је овај споразум, прва тачка дневног реда, неопходан, ту нема никакве сумње. Ја волим да се деси и та необичност да на дневни ред дође нешто што има смисла и чему не можете много тога да замерите. Мислим да је ово добар пример за то. Но, наравно, увек има али. Шта је али? Али је што је ово поново једно силовање парламентаризма, начин на који је заказана ова седница.

Видим да је на почетку данашње седнице био мали, нећу да кажем рат, али надметање између председнице Парламента и присутне потпредседнице Владе ко је крив за то, да ли Влада или Парламент. Једно или друго, то је неопростиво. Нема разлога да, чак и кад имате добре законске предлоге, себе доводите у позицију да нама који желимо да дамо допуне дневног реда ускраћујете ту могућност.

Ја знам да је то вама болно и тешко, зато што се у тим допунама дневног реда чује много тога што иначе ретко може да се чује у Србији због

блокираних медија, али истрпите то једном у седам дана или 15 дана кад већ има седница. То је власт. Власт мора некада и да покаже своју демократичност тако што ће да отђути нешто што је за њу болно, ипак је то део парламентаризма.

У тој првој тачки дневног реда је отворена једна дилема, а то је питање статуса Косова, у овом споразуму и не само у овом споразуму. И чули смо разне дефиниције шта то значи, да ли је Косово овде признато као независно или није, да ли је Србија, односно ова Влада признала пређутно Косово као независну државу. Па да вам помогнем у сећању, чини ми се да се неке колеге не сећају тога. Овде лепо пише, као што је цитирано, да је овај назив за Косово без прејудицирања о статусу у складу са Резолуцијом 1244 Савета безбедности Уједињених нација из 1999. године и мишљењем Међународног суда правде о Косовској декларацији о независности.

Мишљење Међународног суда правде о Косовској декларацији о независности гласи да – Резолуција 1244 није била препрека да Косово прогласи своју независност, да донесе ту декларацију. То значи да се и овим уговором, ја се надам да овде има неки добар правник, најбољи на свету или бар на факултету, па да потврди то, без обзира на то које је политичке опције. Значи, Међународни суд правде је јуна 2010. године, на захтев Србије, што је тачно, донео мишљење да Декларација о независности Косова није у супротности са Резолуцијом 1244 Савета безбедности.

Према томе, свако помињање Косова – са звездом, без звезде, наводници, поднаводници, не знам шта – *de facto* је, још увек не *de iure* али *de facto*, признање Косова. Ја знам да вас то боли, знам да је добар део вас срамота због тога, али ипак морамо да поштујемо оно што је форма.

Стање на железницама је интересантна ствар када се тиче овог споразума о Транспортној заједници. Прво, чуо сам велике хвалоспеве о томе, да је то, наравно, први пут у животу, чудо, никад више, боље него у Титово време. Да вас подсетим да су скоро све ове државе, да искључим само Албанију, биле део једне државе која се звала Југославија и да је потпуно природно било да постоје саобраћајне конекције између и ове две државе које више нису у овом споразуму, и Словенија и Хрватска, али и Босна, али и Македонија, али и Црна Гора и, наравно, Србија.

Према томе, нисмо ми сад направили неки историјски и цивилизацијски корак зато што имамо пругу која нас спаја са Скопљем, или са Приштином или са Сарајевом, него је то нормална ствар. И то постоји још од пре 100 година. Да вас подсетим, оне који се не сећају, оправдано зато што тада нису били рођени још, али прва пруга у Србији је била Београд–Ниш, ако се добро сећам, 1884. године, јун месец негде, и тада је воз ишао, не тај први који је пошао, зато што је он стајао од сваке станице

до сваке станице да кнез, или тада већ краљ маше из тог воза, него када је ушао у редован саобраћај, тај воз је ишао пет и по сати Београд–Ниш. Данас иде пет сати и 27 минута, што је цивилизацијски напредак од три минута. А у међувремену Ниш се није померио на југ, нити се Београд померио на било коју страну.

Према томе, то је стање наше железнице. А ми који имамо 50 и нешто година сећамо се да смо могли за три и двадесет, три и по сата да путујемо Београд–Ниш. Према томе...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Живковићу, ви сте залутали. Реч је о модернизацији пруге Београд Центар – Стара Пазова, а то је у другом правцу. Ви бисте отишли у Скопље.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Ви не разумете, ал' не морате. Ја знам о чему говорим. Грађани Србије знају о чему говоре, а ви радите свој посао како мислите да треба да радите.

Према томе, лепо је што улазимо у ту саобраћајну конекцију са свима око нас, било да је то Западни Балкан или Југоисточна Европа, али није добро да ту причамо приче које апсолутно нису тачне.

Имамо кредите, остале три-четири тачке су питање кредита, па је мени било интересантно да покажем грађанима Србије, а и вама колегама, колики је дуг Србије данас. Ово се чита: два билиона осамсто три милијарде двеста тридесет милиона петсто педесет хиљада осамдесет динара. То је од прекјуче. Прекјуче је то био званични податак.

Да вам кажем, коме је то драже, то је око 24 милијарде евра, а 24 милијарде евра је 70 милиона просечних плата у Србији. И ако то поделимо са бројем запослених, чак и по статистици коју данас водите, то значи да две и по године сви запослени у Србији морају целу своју плату да дају да се врати овај дуг. Значи да две и по године, 30 месеци, нико не прима плату, е тад можемо да вратимо дуг.

Наравно, иде бајка о томе да је велики дуг и преузет, а ја да вас подсетим, министарка зна, пошто је тада радила исто у администрацији, да је дуг Србије, рецимо, 2003. или 2004. године, радом добре владе која је тада постојала, да је тада јавни дуг био испод 10 милијарди. Значи, данас је скоро два и по пута већи.

Питање је зашто се данас узимају кредити. Па, између осталог, имамо кредит за пет општина којима треба направити водовод и канализацију, а то је још увек искорак испред свих. Замислите, тек 21. век, а ми ћемо у Кикинди и, не знам која су још ова места околу, Параћин и још негде, да направимо водовод. Па то је чудо невиђено! И то на кредит! И то на кредит од 17 милиона евра, ако се добро сећам. А само за овај циркус који сваки дан виђамо по Београду, који се зове дочек Нове године и који

траје већ два месеца у сталном трошењу пара, што јавних трошкова што скривених, јесте близу пет милиона. То значи, две Кикинде су могле да добију апсолутно сређено стање око водовода и канализације.

То говорим да бих показао шта су приоритети ове власти. Не да се заврше водоводи тамо где их нема, а нема их ни по Београду свуда, него хајде мало шарено, па мало конфете, па мало звездице, па ће да певају неке певаљке вероватно по трговима, и то је савршено. То није хлеба и игара. Постоји једна старија... Није старија од ове, пошто је ова латинска, али једна стара српска пословица каже – све шарено и будали лепо. Ја мислим да то не треба да буде темељ политике коју ће да води било која српска влада, ова или нека наредна, а надам се да ове раније нису правиле велики проблем са тим.

Имамо у области саобраћаја, да не говорим о дуговима „Ер Србије“ и том пропалом пројекту који се решава тако што се на грбачу пореских обвезника Србије преко београдског аеродрома пребацује вишак радника из „Ер Србије“, него да видимо зашто људи неће да буду машиновође. Зашто нам фале људи и у карго делу и код возова? Зашто људи неће да буду машиновође?

Колико се сећам, пре седам-осам година имали смо четири пута више машиновођа него локомотива. Данас имамо мањак. Зашто? Зато што су плате на тим местима бесрамно мале у односу на оно шта ти људи имају као своју одговорност. И ми имамо из тог разлога, то људи који су дубље у материји сигурно знају, у задње две-три године смањење саобраћаја. Не само због тога што су нам лоши возови и лоше пруге, него генерално нема саобраћаја.

Ко нас обилази? Зашто нас обилазе? Зашто они који би требало да транспортују своју робу из Европе у Азију обилазе Србију кад је она у тако великом развоју?

Могу да вам кажем пар неких мојих промишљања зашто се то дешава. Рецимо, сигуран сам да очекују да почне тај пловни пут Београд–Солун из оног великог кинеско-српског аранжмана где спајамо Дунавски и Егејски слив, где спајамо немогуће са немогућим. То је, кол'ко сам чуо, и дан-данас активан пројекат. Волео бих да ми министарка да одговор да ли је тачно да се тај пројекат, то сновиђење од пре не знам колико година, да ли се променом председника странке и државе то променило или смо остали у тим сновима и дан-данас.

Имали смо пре годину дана свечано отварање – уз фанфаре, уз уздисање, уз не знам шта све није било, први пут, наравно, боље од Тита и све то – железничке станице Прокоп. Да ли се неко од вас колега возио возом са Прокопа? Да ли неко зна, осим ако није ишао тамо да се увери да

тамо има једно пет полазака возова дневно, да је на тој станици теже скинути паучину, пошто се не дешава ништа, него управљати саобраћајем? А то је отворено као чудо невиђено. Двадесет први век, још мало па метро, још мало па је била планирана линија да се иде на Марс, први на свету. Шта је са тим? Зашто нема Прокопа? Зашто ми и даље имамо железничку станицу у центру града? Знамо зашто, зато што јер не постоји минимална инфраструктура да би преко Прокопа могао да иде цео железнички саобраћај, али то је исто била једна велика журка.

Имамо речни саобраћај, то вас поново питам, Београд–Солун: да ли ће пре да пође воз из солунске луке до Будимпеште или ће пре да пође брод из Београда до солунске луке? Мислим да су грађани Србије, сад пред Нову годину, растрзани том дилемом да ли следеће године, или у следећем веку, или у следећем миленијуму кад се то деси, прво да иду бродом до Солуна или да иду возом до Солуна.

Имамо случај Љиг–Прељина, нови технолошки поступак, интеграција глине у асфалт. И то, наравно, није само ту. Ту ја честитам министарки која се осмелила да укаже на то, на тај криминал који угрожава животе, директно је пар људи већ погинуло тамо због лоше сигнализације. За лошу сигнализацију, да вам ја кажем, крива је држава, а не неки радници који су добили укор, 20% плате или не знам шта мање, него зна се ко је надлежан за постављање сигнализације и зна се ко је задужен за контролу. И ту нема никакве сумње, да се не правимо ту наивни да то не знамо. Али то није једини пример. Имали смо оне печурке, односно оне рупе које су се појављивале пре две године када је тадашњи председник Владе отворио деоницу пута кроз Сићевачку клисуру. Исто је било весеље, исто је било...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Живковићу, ја морам да вас опоменем да се вратите на расправу по дневном реду. Ви сте од железничког транспорта направили и ваздушни, и морски, и речни, а ипак је реч само о железничком транспорту робе и путника.

Затражите поново реч. Изволите.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: И да ми вратите време.

Не морате ви да се слажете са оним што ја говорим. Не морате ни да разумете оно што ја говорим, али не смете да ме прекидате кад говорим о нечему што је апсолутно тема. Значи, транспорт је железница, плус путеви, плус речни саобраћај, плус и морски саобраћај, ко има море, само без ваздушног. Колико сам ја схватио.

Да ли сам добро схватио, министарка?

Кажите колеги Арсићу да може да настави да прати седницу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не може колегиница Михајловић да ми одређује шта је тема дневног реда.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Она је предлагач дневног реда.

Значи, мислим да ћемо се сложити ви и ја да је друмски саобраћај део овог споразума. Није? Читајте мало боље предлоге закона. Значи, јесте. Имамо ту исто велико очекивање да ће бити феноменално све, само што се не отварају сви могући путеви. Иде ли неко тим путевима?

Лично мерено, ја сам сведок а могу да вам доведем још пуно сведока, у Србији данас на ауто-путевима имате хиљаду километара колотрага у десној траци. Покушајте да возите сами. Погледајте кад падне мало кишице, ви имате језера у десној траци. То је апсолутно недопустиво у саобраћају. Исто то имате пред сваким семафором у Србији. То су они таласи, па да ли хоћете да иду вертикално или хоризонтално, управно или попречно према смеру саобраћаја.

То су ствари које морају да се реше да би наше неопходно потписивање споразума било ефикасно. Према томе, ја ћу гласати, и надам се да ћу успети да убедим и своје колеге, за споразум о транспорту, али не можемо да гласамо за ова задуживања која су потпуно бесмислена, која не решавају ништа и за које је отворено питање куда све то нас води.

Коначно, пошто је то исто ваша надлежност – пар пута сам вас питао па вас то питам и дан-данас, за нелегалну градњу у Небојшиној 8а. Постоје решења о рушењу објекта који се дан-данас зида. Ви сте ми дали одговор да су сва документа која сам ја презентовао око тога тачна и да се очекује егзекуција. Е, да вам кажем, то се наставља, а извођачи, односно инвеститори се хвале да то имају зато што имају подршку код ових нових. Ти нови сте и после пет година ви. Ја вас позивам да примените закон и у том случају. Предлог закона, уговора о Транспорту ће бити подржан са наше стране и гласаћемо против осталих тачака дневног реда.

Молио бих колегу Арсића да каже колико ми је времена остало још.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Остало вам је три минута и 28 секунди.

По Пословнику, народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја сам се јавио и по повреди Пословника и као овлашћени. Прво по повреди Пословника – повређено је достојанство Народне скупштине, члан 106. и члан 107. Био је у обавези да се држи дневног реда и да поштује достојанство Народне скупштине.

Овде је речена једна груба неистина о косовској независности, и то је дошло од припадника странке бившег режима, чије су вође, а по депешама „Викиликса“, тражили од САД да Албанци не проглашавају независност пре него што Борис Тадић буде изабран за председника, да не усвајају ту декларацију.

Данас је нешто што је урадила странка бившег режима и чиме је отежала положај државе Србије овде неко покушао да привали нама. Наиме, питање Међународном суду правде није гласило да ли Албанци имају право да прогласе сецесију у Приштини, него је питање било да ли имају право да донесу декларацију. То питање је наручено у договору са САД да би се учествовало у изградњи, а то је радила странка бившег режима, на чијој је листи он изабран више пута. Дакле, они су наручили у договору са САД то питање да би добили одговор какав су добили и на такав начин су учествовали у изградњи дивље државе Косово и Метохија и данас они који покушавају то да спрече, да спрече међународно признање, да спрече учлањење у УН... Дакле, данас неко вади њихове флеке и они покушавају да њихов грех припишу нама, што ја сматрам да је повреда достојанства и да сте били у обавези да претходног говорника опоменете. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Више пута сам покушавао да утичем на колегу Зорана Живковића, али безуспешно. Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о томе? (Не.)

Повреда Пословника, народни посланик Игор Бечић.

ИГОР БЕЧИЋ: Господине председавајући, ви сте дозволили да се овде – јављам се по члану 103. и 104 – више пута изговори неистина и да припадник бившег режима, или припадници бившег режима, који су уништили све што су могли да униште у општинама у којима су вршили функције и вршили власт, па рецимо ми данас имамо, између осталог, као тачку дневног реда потврђивање Уговора о зајму између KfW Франкфурт на Мајни и Републике Србије, коју представља министар, и водоснабдевање и канализацију у општинама средње величине, између осталог и општини Врбас.

Само да кажем да смо, рецимо, од 2006. до 2008. године као општина Врбас успели да по програму холандске владе добијемо донацију од 5,1 милион евра за изградњу фабрике питке воде и онда је бивши режим, пошто је почео да врши функције у општини Врбас, поништио то, изгубили ту донацију, и ми сада у 2017. години морамо да решавамо проблем водоснабдевања кроз овакве зајмове да бисмо коначно у општини Врбас, где у селима општине Врбас вода није задовољавајућег квалитета за грађане, изградили фабрику воде, али кад знамо да смо у том тренутку имали бесповратна средства од холандске владе у том износу и да то ДС у том тренутку изгуби и сада ми као СНС морамо да решавамо то на такав начин и, као што је рекао претходни говорник, у 2017. години коначно грађани општине Врбас да добију питку воду за употребу у нашој општини.

Оно што су људи који су у том тренутку вршили власт били у стању да униште, да изгубе, да бесповратна средства од холандске владе изгубе, ми данас морамо да решавамо на овакав начин.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Колега Бечићу, заиста не знам шта је тачно а шта није када су локалне самоуправе у питању и какве све проблеме имају одређене локалне самоуправе. Ту сте ви посланици да кроз рад у Народној скупштини то кажете, што сте ви урадили, али не можете кроз повреду Пословника, тако да вам узимам два минута од посланичке групе.

(Немања Шаровић: Два и двадесет.)

Ево колега Шаровић ме исправља – два минута и 20,5 секунди.

Реч има министар др Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала.

Е, сада да видимо да ли је посланик све ово добро схватио и да ли можда ово што сте досада представили и рекли заиста тако и пише у овим папирима или је било нешто импровизације. Мени се чини да је било пуно импровизације у овоме што сте рекли, а почећу од почетка.

Када говорите о „Железницама Србије“, ја заиста мислим да је нама свима заједнички циљ – да много више користимо железницу и да, уместо оних 15% у структури превоза робе и путника од укупног превоза, идемо на 25% у наредних десет година.

Ви овде говорите са, дозволићете ми, ја ћу то прокоментарисати на свој начин, надам се да се нећете увредити, али са ниподаштавањем шта је све урађено. Ја ипак морам, због грађана Србије, да подсетим кад је ко шта урадио и шта је урадила ова Влада у претходном периоду а шта су урадиле неке претходне по питању „Железница Србије“ уопште.

Не могу да не покажем једну табелу где су све нуле. Дакле, једина година од 2008. када је реконструисано 22 километара пруге била је 2009. година; 2008 – нула километара, 2010 – нула километара, 2011 – нула километара модернизовано, реконструисано, одржавано, 2012 – нула километара, 2013 – нула километара, 2014 – нула километара. Е, то су резултати који су нас дочекали.

Године 2015 – 36,3 км из ИБРД кредита 4, који је, иначе, узет десет година раније па се ни један једини евро није користио. Године 2016 – 43,3 км пруге, такође из кредита, и могу да вам кажем које: реконструкција треће северне деонице пруге на Коридору 10, Мала Крсна – Велика Плана, дужине 29,5 км, затим реконструкција прве јужне деонице пруге на Коридору 10, Бујановац–Букаревац, и Београд Центар, фаза један.

Године 2017, ово што сада радимо – 135,8 км је до сада завршено, започето је још 54 км. Реконструкције: Гиље–Ћуприја, затим Гиље–Ћуприја–Параћин, пруге Београд–Ниш, пошто смо о томе причали, дужине 10,5 км, и реконструкција и градња другог колосека на деоници пруге Панчевачки мост – Панчево Главна, реконструкција друге јужне деонице Врањска Бања – Ристовац, реконструкција треће јужне деонице Винарце–Ђорђево, завршена реконструкција деонице пруге Ресник–Ваљево итд.

Дакле, то је оно што је урађено за ових неколико година откада вршимо власт, што је, признаћете, највише што је могло да се уради, а наравно, нећу да поредим са оним што је нула километара што је урађено до 2014. године. Мислим да је то веома важно.

Поред тога, ова земља је набавила нове возове. У овој држави се у последњих неколико година улаже интензивно у железнички транспорт. Можда је то некоме „ето, јака ствар, радимо један део пруге а нисмо урадили све“, али урадићемо све. Београд–Ниш и те како заслужује да буде модернизован у потпуности. И биће модернизован у потпуности. Не може све одједном.

Али страшно је када слушам људе који су вршили власт негде од 2000. године, када се уложило у 23 км железнице, да нам данас причају како „ето, јака ствар, 200 км пруге модернизовано“. Па јесте велика ствар и јесте одлична ствар. И треба да буде још више. И ова нова пруга коју ћемо да модернизујемо, Београд – Стара Пазова – Нови Сад – Суботица – граница, за нас је јако важна. То је двоколосечна пруга, сад је једноколосечна. Биће 200 км просечна брзина, између 160 и 200, у зависности од градова где буде стајала.

Дакле, то је оно што се тиче самог железничког транспорта.

Затим, даље, поменули сте такође – извињавам се, али пратим и тон – машиновође. Кажете – зашто нема машиновођа у Каргу? Нема машиновођа у Каргу зато што се нико 20 година није бавио тим људима, зато што је просечна старост у Железници 50 година, зато што нема људи који могу да раде, а не зато што држава сада није улагала и не улаже у Железницу. Иначе, просечна плата машиновође у Српским железницама је 55.000 динара. Да ли желимо да буде више? Да. Али морамо да радимо на неколико колосека. А то значи инвестиције, то значи реструктурирање, то значи брига о кадровима, о чему се није водило рачуна. Плата, рецимо, једног инжењера у министарству је 45.000 динара. Плата млађег инжењера у министарству је 33.000 динара. Само да вам направим мало поређење.

Даље, рекли сте, између осталог – смањење саобраћаја. То је такође једна неистина. Кажете – смањен је саобраћај зато што се ништа не ради и ми бележимо смањење саобраћаја. Смањење саобраћаја у Железницама је

само тамо, на оним пругама на којима се у току године ради. Ресник–Ваљево се радио; дакле у тој ситуацији морали смо да имамо у тој години смањење. Али то не значи да ће бити сада, наредне године.

Оно на шта сам посебно поносна, и изненађена сам како не знате тај податак, а то је, пошто помињете како обилазе Србију. Јесу, обилазили су Србију до 2014. и 2015. године, све је тачно. Ишли су Коридором 4, зато што нико 20 година није хтео да гради тај Коридор 10 и зато што сте сви причали у претходном периоду како смо ми центар, како смо ми лидери, а нико живи није изашао на терен да види да ли се уопште било шта гради и ради. Пуштено је 200 км ауто-путева у претходне четири године. Због тих 200 км пуштених путева ми данас на Коридору 10 имамо 47 милиона возила. Године 2014. смо имали 32 милиона возила.

Велика је разлика између 47 милиона возила, колико је данас, и 32 милиона возила. То говори да неко, ето, ипак иде преко ове Србије и да се повећава број аутомобила, не зато што можда неко силно воли Србију, него зато што Србија гради ауто-путеве, зато што је Србија најкраћа рута између Истока и Запада, краћа 150 километара у односу на руту 4. Према томе, та прича да има мање саобраћаја није тачна.

Само да се вратим на секунд на Железнице, за Карго, такође смањења саобраћаја, годишње 11 милиона тона се превезе Каргом. Наш циљ је да буде 20 милиона тона 2020. године.

Потом причате о Прокопу и опет говорите ствари које нису тачне. На 10-15 минута саобраћа „БГ воз“. Ево податка, 105 „БГ возова“ дневно иде кроз Прокоп, 105 полазака „БГ воза“. Шест до седам пари даљинских возова иде за Нови Сад. Па немојте да говорите да нема ниједног воза, да нико живи не иде, кад није тачно. Једноставно, није тачно.

Друга фаза Прокопа – ми разговарамо са кувајтским фондом да то наставимо; надамо се следеће године наставку радова.

Такође, погрешили сте. Да вас подсетим, Љиг–Прељина је деоница која је пуштена, то је ауто-пут, 40,3 км. Ту не гину људи, ту нема ниједног погинулог, хвала богу, од тренутка када смо пустили тај ауто-пут. Уб–Лајковац, видећемо шта ће надлежни органи да раде. Све је било обележено, добићете информацију.

Даље, помињали сте дефицит. Опет, хајде да говоримо о подацима. У тренутку када је Александар Вучић постао председник Владе Републике Србије дуг је био 76,5% БДП-а, данас је 62,5%. Молим вас, унемо ваљда да се бавимо математиком, да сабирамо и одузимамо – 76,5 је било, а данас је 62,5. Такође, надаље, још једна ствар. Степен незапослености је био 27,6%, а данас је, односно прошлог месеца је 11,3%. Па извините, то је огромна

разлика. То није разлика у једном проценту, то је разлика између 27,6 до 11,3. Према томе...

(Зоран Живковић: То је лаж.)

То није лаж, то је статистика. Републички завод за статистику. То је иста она статистика коју су сви пре нас користили. Ништа нисмо променили, али ништа.

(Аплауз.)

Такође, помињали сте Небојшину улицу, град Београд. Колико ја знам, поднета је кривична пријава против инвеститора у Небојшиној 8а. Надлежност јесте Града Београда, али ја морам да кажем да је цео наш успех, рецимо, у области грађевинарства и на Дуинг бизнис листи то што смо десети на свету највећим делом управо захваљујући Београду. Дакле управо градњи у Београду, издавању грађевинских дозвола у Београду, уређењу система. Не можете два милиона незаконито изграђених објеката у претходних 20 година да завршите одмах, али се заиста нешто ради. Не нешто, односно то нешто даје резултате.

Данас је 20.000 градилишта. Било их је испод 500 када је исти тај Александар Вучић постао председник Владе. Према томе, хајде да причамо о подацима. Да се суочимо, како год, али хајде да говоримо о ономе што јесте. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

(Зоран Живковић: Реплика.)

Колега Живковићу, немате право на реплику.

(Зоран Живковић: Осам минута је причала. Осам минута!)

Одговорила је на ваше питање. Не разумем. Можда вам се одговори не свиђају, али то је ваш проблем.

Реч има народни посланик Немања Шаровић, по Пословнику.

Изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Господине Арсићу, прекршен је члан 106, који каже да говорник може да говори само о тачки дневног реда о којој се води претрес.

Ви сте опомињали господина Живковића док је говорио, који је мало екстензивније говорио о закону, али сте исто тако били дужни да опоменете и Зорану Михајловић, која је говорила о стварима које немају апсолутно никакве везе са данашњим дневним редом. Александар Вучић данас није на дневном реду. Заиста не разумем вашу опседнутост њим. Није на дневном реду, нико га није поменуо.

Друга ствар, данас на дневном реду није ни стопа незапослености, нема везе са овим законима. Данас на дневном реду, на страну што подаци које износите нису тачни, али није ни БДП. Или грешим? Ако ви желите,

господине Арсићу, да уведете неки нови стандард и да се тако екстензивно тумачи шта јесте а шта није на дневном реду, може и то, али да тај стандард важи за све, да важи увек, а не да важи онда када вама одговара.

Мора се говорити истина, барем о оним елементарним чињеницама које су свима познате. Ви сте дозволили да госпођа Михајловић прича о неком бившем режиму, па каже – није рађено ништа 2012, 2013, 2014. године. То су, каже, затекли. Године 2012. сте ви били власт. Ви сте тај бивши режим који ништа није радио. Да не помињем да сте ви бивши режим, зато што сте саучествовали са Динкићем и са Лабусом и са другима. Значи, наследили сте сами од себе. Не обмањујте грађане Србије на тај начин. Ви сте и 2012. године били члан Владе Републике Србије, гласали за све. Сносите одговорност.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Време, колега Шаровићу.

Е, добро. Сад све оно што сте приговарали колегиници Михајловић, ви сте урадили. На још гори начин, кроз повреду, кроз...

(Немања Шаровић: Ја сам објаснио.)

Молим вас, ја сам ћутао док сте ви говорили.

Кроз повреду Пословника дали сте реплику. Ево, сви који прате Скупштину, и посланици, могли су то да виде. Спомињали сте како је колегиница Михајловић била у Влади 2012. године, да је бивши режим итд. Па има ли то неке везе са повредом Пословника? Нема.

Али још нешто да вам кажем. Видим да напредујете, и да сте, уместо што сте адвокат Демократске странке, постали адвокат и Нове странке и Зорана Живковића. Ја вам желим у адвокатури пуно успеха.

(Зоран Живковић: Реплика.)

Немате, колега Живковићу, право на реплику.

(Зоран Живковић: Управо сте ме увредили на најгори могући начин. Како вас није срамота?)

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, кад смо већ код путева, постоји више путева и начина да се човек обогати, али углавном су ружни. Мој колега пољопривредник је живи доказ за то. Ево, људи, он се сећа првог воза и прве пруге у Нишу 1874. године, веровали или не. Да ли сам се ја преварио, господине председавајући, ево господин Орлић тамо слуша, ја мислим да је рекао да се сећа првог воза и прве пруге у Нишу 1874. године. Све сам мислио да је Мићун старији, а испоставило се да је овај старији од Мићуна. Можда је и временска машина, а можда је то био први шверц бунди 1874. године. Молим да се то убележи. Ја сам све мислио да је Санда своју бунду уловила, изгледа да ју је купила.

Пут вина. Можда је тај воз имао пут вина, оно од Ниша, преко Фрушке горе, Јадранско море, океани па на Девичанска острва. Значи, пут вина је водио... Винарија, да не спомињем презиме, винарија З. Ж... Пут вина је водио... Мора да је та пруга била чудна, можда је ишла као и они, неким подземним, подводним путем, и стигла је до Девичанских острва.

Специјалиста за пруге из 1874. године то се живо сећа, дакле. А можда је то било и овде преко у кафићу, ко зна. Него, специјалиста за пруге, по изјавама његових чланова, дакле он је специјалиста за пруге, зову се Иштван Кајић и Марко Матић. Часопис „Време“, да не буде „Информер“ или „Пинк“, он би то онда оспоравао. Кажу они овако – да се у првобитном седишту, у Хиландарској улици, у току фебруара 2013. године отворено хвалио како је у својој раној младости, приликом путовања возом од Ниша до Београда, заједно са својим друштвом из воза у пуној брзини избацио страног држављанина, и то само зато што је говорио енглеским језиком. На питање његових шокираних страначких пријатеља да ли је несрећни човек преживео избацивање З. Ж. је лаконски одговорио – да, највероватније јесте, пошто о томе ништа није писало у новинама наредних дана. Дакле, зато се он сећа, живо се сећа 1874. године.

А ја се сећам и 2001. и тих година. Аљбин Курти, браћа Мазреку – мој колега пољопривредник је био члан савезне владе – заједно са 104 припадника терористичке организације пуштени су да наводно казну издржавају код своје браће Албанаца, или, како их ми зовемо, Шиптара, на КиМ; наравно, они их пустили и сви су отишли у Швајцарску. Не знам који је то воз био, али кад смо већ код возова, можда би се он сетио и Лулета, који је, гле чуда, 2001. године – вероватно је био пословно у супротности са мојим колегом пољопривредником – нестало, али су зато Албанци пуштени.

Да видимо који је то пут вина и која је железница водила кад је из фирме „Емпреса“ – чији је он био директор, несумњиво, тврдио је овде да није али по овим документима јесте – нестало 189.000 флаша вина. Као отишле на консигнациону продају, мада домаће фирме на то немају право. Ево овде, води се поступак. Пазите, Агенција за борбу против корупције га казнила опоменом. Опоменом! Тек толико, могли су га и одликовати. Толико о Агенцији. То ови што кажу „странка бившег режима основала Агенцију“, видим да је странка бившег режима основала Агенцију.

Сто осамдесет девет хиљада флаша вина стаје у 720 кубика. Треба вам негде 36 вагона или 36 шлепера. То је колона дугачка километар. То је нестало. И, наравно, десила се пореска утаја. Можда нам кредити не би ни били потребни. Али, колико је Пореска управа пронашла, филијала Ниш, утврђује се непријављена обавеза пореза на додату вредност, железничка, у износу од 17.948.952 динара и камата на непријављену обавезу итд. Па онда

има још један прекршај. Можда нам ови кредити не би требали да је тај пут вина и да је та железничка пруга из 1874. године била постојанија. Ево овде још, „Емпреса“ итд., још 1.894.000. Са припадајућим каматама, не знам, можда би се један воз могао направити.

Има она изрека да надничар може да украде један грозд, али богами бивши премијери могу да украду цео виноград, пола Фрушке горе итд., и онда могу возом преко Фрушке горе да иду овим путем вина.

Даме и господо народни посланици, наравно да ћу ја подржати све ове законе, без обзира на то што се мој колега пољопривредник изјаснио против. Сад видите и зашто. Дакле, специјалиста за разне путеве, углавном лоше, углавном путеве који воде до богатства, а сви ти путеви су углавном ружни.

Тај злочиначки подухват који су заједно извршили странка бившег режима и стечајни управници, где су они себе сместили у дворце и бајке а народ оставили на улици, са том праксом треба прекинути и наши грађани треба да знају да су ову велику несрећу и сиромаштво, које је било неиздрживо за гледање, произвели управо они који су данас најгласнији. Нису кућицу за пса направили, кућицу за папагаја, а камоли неки озбиљнији ауто-пут итд.

Они су свакако стручњаци и за кредитите. Дакле, само тренутак, имамо и те доказе где је мој колега З. Ж. кредитирао сам себе. То су иницијали З. Ж., то је у поступку... Овако, 21.6.2012. З. Ж. позајмљује паре З. Ж., зајмодавац и зајмопримац. Замислите какви су њихови зајмови били. Тек да знате, то је увек било са високом каматом, али сам себи позајмљује 41.000 евра. Ево су и потписи мог колеге пољопривредника. Зато они не подржавају ове зајмове итд., јер су они имали специјалне зајмове, сами себи су позајмљивали новац, и то уз камату. Пазите, зеленашили сами себе. Вероватно да би оправдали одакле им новац, па кажу овако – зајмопримац З. Ж. је дужан платити камату обрачунату по стопи од 10% зајмодавцу З. Ж., који ће се обрачунати и платити о року доспећа или приликом враћања позајмице. Нема лажи, нема преваре. Дакле, ја се увек користим документима.

(Народни посланици негодују.)

Ево чујем гласове негодовања. Претходни говорник је говорио о свему, ја говорим о зајмовима. Ја говорим – какве су зајмове они давали сами себи, такве су зајмове узимали држави.

Ови зајмови и кредити су са врло ниском каматом и ми углавном покушавамо да те њихове кредитите који су били по астрономској камати...

(Народни посланици негодују.)

Ови крикови мене не узбуђују.

... Где је углавном је био ИМТ, „има ли мене ту“, где су се у ту камату уграђивали као у ону кифлу од 150 динара, као у она „туборг“ пива итд. Ко је у шта стигао, у то се уграђивао и отуда ови гласови незадовољства, а ја износим чисту ствар.

Дакле, они су узимали позамашне кредите са позамашном каматом, а кад они узму кредите, народ пише меницу. Они су криви за сиромаштво. Отпустили су 400.000 људи. Њима нису требале железнице и путеви, зато сад негирају све ово, јер нису ни имали раднике да путују тим путевима. Нису имали производњу, тотално су је уништили. Они су живели од кредита и зајмова. То је имало своје лимите. Отишли су са власти за њих у добро време и нама је остало да исправљамо све њихове грешке.

Отуда то незадовољство. Отуда незадовољство зајмодавца-зајмопримца З. Ж. – З. Ж., који је успевао сам себи да даје кредите са 10% камате. Одатле све те њихове чувене комбинације. Одатле њихови пентхауси. Одатле стан од оног спортисте Коромана од 500.000 евра, уз плату од не знам колико. Отуда тамо нека кућа која је купљена у Нишу. Отуда тамо неки пашњаци, зграде изграђене итд. Отуда детелина са четири листа на свим тим пашњацима. Све ће то народ платити, све те њихове грешке, али се надам да ће народ умети то и да казни.

А то што нису процесуирани, није кривица Владе, није кривица Скупштине. Нисмо ми трећа грана власти. Нисмо ми судска власт. Тужилаштво је самостално. Судство је независно, селектирано чувеном реформом 2009. године и отуда они црпе неку врсту амнестије и не одговарају за сва злодела која су починили.

По питању канализације и водовода ја саветујем ову Владу, саветујем и правосуђе да дође до себе, да правосудном снагом повуче воду да жути лопови оду. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

(Зоран Живковић: По Пословнику.)

(Мариника Тепић: По Пословнику се јавио.)

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Није лако говорити...

(Мариника Тепић: По Пословнику се јавио.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Мариника, знате ли ви да је по Пословнику забрањено да користите електронске посланичке јединице другог посланика? Знате ли која мера је за то предвиђена?

(Зоран Живковић: Дај ми право на повреду Пословника.)

Реч је добио народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

(Мариника Тепић добацује.)

Није био у електронском систему, ја сам другом посланику дао реч.

(Зоран Живковић: У ком си ти систему?)

Немојте ви са мном да полемишете. Нисте добили реч.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Захваљујем.

Као што рекох, није лако говорити у овој атмосфери, али покушаћу да се вратим на тему – потпуно је јасно да смо били ван теме претходних неколико дискусија – и да кажем пар речи о овом предлогу закона.

Придружујем се примедбама да није добро да нешто што је стигло, а што је наводно важно, и слажем се да је донекле важно, што је стигло у августу да буде тек сада на дневном реду. Сада је већ друга половина, да не кажем крај, новембра. Могло је то да буде и раније ако су ти споразуми тако важни, а знамо сви да смо имали неких предлога који нису били ни изблиза толико битни ни хитни па су били на дневном реду.

Говорићу о прве две тачке мало опширније. Што се тиче ове друге две тачке, ту немам богзна шта да додам, осим што се такође придружујем примедбама да, ако је већ стање у привреди и у буџету тако добро, можда нисмо морали тих 17 милиона евра, ако је реч о 17 милиона евра, да се задужујемо зарад сређивања водоводне и канализационе мреже у Кикинди, Врбасу, Књажевцу, Параћину. Свеједно, сигуран сам да је то важно, да је потребно, само кажем можда је могло и из текућих прилива.

Ово је у мору кредита и дугова које смо ми овде аминвали у току последњих месеци један од мањих, и мање страшних ставки, иако је и то разлог да се забринемо. Много је већи проблем овај други, који јесте, по мени, врло важан и врло велик. Пројекат је важан али су и паре јако велике. О томе ћу говорити нешто пред крај свог излагања и очекујем од госпође министарке, или министра, да то и мени и јавности мало детаљније елаборира.

Реч је о овом кинеском кредиту. Дакле, без обзира на све пријатељске везе и односе са Народном Републиком Кином, на топли дочек који смо овде недавно имали и приредили високом госту из Кине, без обзира на поздрав за акламативну подршку укидања визе за грађане Кине, што смо такође овде у Скупштини изгласали, на Одбору за спољне послове, што све подржавам... Дакле, то је, како бих рекао, један пар рукава, а друга ствар је комерцијална вредност и значај, корист од овог кредита. Мислим да је ту могло бити и бољих решења и мислим да је мало исхитрено било, да се можда из неких других разлога, можда политичких а не економских, ушло у тај кредит за ову деоницу. Кажем, о том потом, просто да имате то на уму и волео бих, због јавности, да то мало касније прокоментаришемо. Нећу потрошити све време, оставићу нешто и за сутра.

Хтео бих да се вратим на ово чиме је почела ова данашња дискусија, овај озбиљан део дискусије, а тиче се овог уговора о оснивању Транспортне

заједнице. Ту је био један спор, дилема и полемика са колегом Миљаном из СРС, као и неким другим колегама, око тога да ли се тим уговором признаје Косово или не. Ви сте изнели своју аргументацију, колеге из владајуће већине такође. Ја бих рекао, помало пашићевски, да сте и једни и други у праву, али делимично.

Дакле, колега Миљан је с разлогом поменуо да се на страници 198 овог споразума помињу држављани Косова. Заиста се помињу, и то више пута. Помиње се и Косово без звезде, да ће добити слободу пружања поморских услуга, транспорта на Косову итд. То је на страници 198, а има и других места у овом споразуму.

Исто тако сте ви у праву да у члану 2 или 3, а на страници 119 има ова ограда која је битна и на којој је очито Влада Србије инсистирала, и тога има на неколико места. Дакле да употреба термина – земља, националних, држављани, територија итд. неће утицати на статус сваке уговорне стране према међународном праву. И тај члан 2 и низ других говоре о томе да је српска страна настојала да негде макар ту звездицу или Косово са звездом провуче и угради у овај уговор.

Не могу рећи, правде ради, да се сада овим уговором, не знам, признаје независност републике Косово. Дакле, нећу то рећи, али ћу свакако рећи, и видим потребу да се то нагласи и огради и говори ако не о нечистој савести, онда макар о сумњи или могућности и слутњи да би се то могло тако разумети.

Верујем да Влада Србије не жели да се то тако схвати, али некако јако је много – и то скрећем пажњу свима нама, не само поводом овог закона – тих споразума, регионалних уговора који некако све више и лакше уводе Косово, са звездом или без звезде, као равноправног партнера. Дакле, просто, када се нагомила и накупи пуно тих примера и тих случајева, у једном тренутку ће се та звезда, као што је својевремено то обећао високи амерички званичник приштинским властима, истопити као снег на пролећном сунцу.

Дакле, да се не би то истопило, ја апелујем и позивам и све представнике, не само Министарство спољних послова него и све органе власти у Србији, да инсистирају на томе и да се макар ово мало суверености што имамо и што нам је преостало на КиМ не одричемо тако олако.

Толико бих сада. Наравно да бих ја могао да сакупљам политичке поене и кажем – ви сте овим признали независност Косова итд. Нисте овим. Неке друге ствари и неки други документи, од Бриселског споразума до неких других разрада тог Бриселског споразума, нажалост, много више и много даље су отишли у том правцу мирења.

Значи, не толико признавања колико прихватања независности Косова, и то је једна игра речи на којој је, морам признати, претходна власт често инсистирала, а и ова сада – ми нисмо признали и нећемо никада признати независност Косова. Да, наравно, али то од нас нико и не тражи, бар не тако експлицитно. Тражи се да се не противимо, да се помиримо, дакле да се помиримо са независношћу, не толико да је директно и формално признамо.

Али идемо сада на конкретније ствари, јер ја увек покушавам да говорим о дневном реду и о ономе што је ту релативно битно.

Србија је централна земља, то је ваша реченица из уводног излагања. Мисли се на регионални контекст. И ви сте ту у праву, али није то заслуга ове или оне Владе, нити ове ваше нити оне претходне. То је заслуга, или проклетство, историје, Бога, судбине итд., која нас је бацила и ставила ту, као што је то речено више пута, да саградимо кућу насред друма. Е, та кућа насред пута има много лоших страна, односно тај положај куће насред пута има много лоших аспеката, које смо током историје окусили на својим плећима. Али има и понеки добар аспект, и то је управо овај аспект због којег јесте Србија тако важна и без којег, поштено говорећи, ни овог уговора о оснивању Транспортне заједнице не би било. Дакле, тај централни, регионални положај Србије, географски, јесте нешто што је, кажем, проклетство, геополитичко проклетство и проблем, али у вештим рукама и у појединим тренуцима може да буде и благодет.

Е па сад, моја је примедба и мој је, такође, апел да тај положај можда нисмо довољно, или да би га требало мало више и боље користити. Јер ја мислим, када је реч о овом споразуму, а то је врло чудан споразум, већ од самог назива је чудан... Та Транспортна заједница кога? Транспортна заједница ЕУ и неких нејасних, неидентификованих пет-шест ентитета зове се Југоисточна Европа, није то ни читава Југоисточна Европа, то је заправо екс-Ју, без Словеније и Хрватске, а са Албанијом. Практично, то је то. Без Србије од тога нема ништа. То је тако, а кад је већ тако, мислим да бисмо могли, не само ваше министарство него генерално и наша влада, боље и храбрије да користи ту позицију.

Један од разлога због чега се ишло по хитном поступку са Предлогом овог споразума, што такође стоји овде у овом подебелом образложењу, јесте и то што ће ваљда почетком децембра бити састанак који би требало да Србију, односно Београд учини местом, је л' тако, седиштем ове Транспортне заједнице. Па наравно, то је управо потврда онога о чему сам говорио. Србија има то централно место и тешко ће они наћи неку другу престоницу да ту поставе то седиште. Али, кажем, мени је од тог статусног, симболичког геста да ће Београд бити седиште те

Транспортне заједнице важније да ми видимо шта ће та Транспортна заједница да ради и који су могући беневфити или можда опасности које она са собом носи.

Каже се, такође, тамо кад се помињу трошкови, помиње се десет милиона динара итд. те Транспортне заједнице на годишњем нивоу, па се каже да она наслеђује Транспортну опсерваторију Југоисточне Европе. Ја вас питам конкретно – у чему је разлика између те новоформиране Транспортне заједнице и постојеће Транспортне опсерваторије?

Да ли је можда идеја, госпођо Михајловић, да ли бар имате слутњу да оваквим уговорима, да оваквим споразумима и оваквим ад хок, како бих рекао, решењима Европска унија заправо покушава, и то је с њиховог становишта врло мудро и врло рационално, да све што је њима потребно, пре свега саобраћајно повезивање, транспортно повезивање Европе и овог европског простора, укључујући и овај Југоисток и Балкан, постигне оваквим споразумима, а да се нису обавезали на било који начин да нас приме, не само нас него и друге земље региона, у ЕУ?

Другим речима, да ли оваквим и сличним споразумима, којима се решава чији проблем? – наравно, делимично наш, али богами и европски, односно проблем ЕУ – они заправо решавају проблем, премрежавају оно што им треба, јер им треба да дођу до својих јужних чланица, пре свега до Грчке, а ви после када уђете у те мреже, не мислим само саобраћајне него и политичке, чекајте у чекаоници пред вратима ЕУ, и ако вас примимо или не примимо?

Дакле, хоћу да кажем, и то је начин и став, генерална препорука – не требају они нама много више него ми њима, барем кад су овакви споразуми у питању. Ја то не говорим као неки евроскептик. Наравно да сам евроскептик, али то сад нема везе са идеологијом, нема везе са тим да ли подржавамо европске вредности и залажемо се за интеграцију Србије у ЕУ. Не, већ просто прагматично и рационално.

И моје питање и додатна дилема јесте – да ли ће са овом Транспортном заједницом, на основу тога, ЕУ имати већи и непосреднији утицај и на политику, на саобраћајну политику и стратегију ове земље? Да ли ће они онда на неки начин наметати своја решења и коридоре који њима одговарају, из било ког разлога, више него, рецимо, саобраћајна решења и комуникативне опције за које су Србија и грађани Србије заинтересовани?

Другим речима, да ли ће нам они одређивати саобраћајне приоритете, попут, на пример, оног, рекао бих злогласног, ауто-пута Ниш–Приштина–Тирана, за који је наша власт показала велико интересовање, а мени се чини да струка нема толики ентузијазам и да нема довољно јаким аргумената за израду тог коридора, поготово не пре неких других, о којима

се годинама прича и годинама се најављује завршетак појединих деоница а оне никако да се заврше?

Узгред, госпођо Михајловић, међу овим нулама које сте ви овако победнички прочитали, колико је километара железничке мреже репарирано и обновљено последњих година па сте наводили – девета, десета, једанаеста, дванаеста, тринаеста и четрнаеста, барем две или три године које сте ту навели су године у којима је ова Влада на делу. Нисте ви били министар у овом ресору, али је била ова Влада и ви сте били члан те Владе. Тако да неке од тих нула иду на рабош и актуелној власти. Али није битно. Добро је да се гради. Позивам да се гради, само апелујем да можда не морамо сваку деоницу, сваких пар километара тако помпезно и тријумфално да отварамо, па онда људи дођу у заблуду и мисле да је пут стварно готов а он се никако не завршава.

Пола деценије је ова коалиција на власти, па хајде да за то пола деценије, или колико вам још треба... Ево, питам вас конкретно – колико вам још треба да се заврши, по вашем мишљењу? Извините ако је мало искакање из теме, али је свакако много мање него било која или већина дискусија што су искакале. Када мислите да ће бити коначно готов у правом смислу речи ауто-пут до македонске границе? Ево једна пројекција, сад можете и да кажете, волео бих да чујем, а мислим да би и јавност Србије волела да чује.

Последња ствар, структура буџета за ову Транспортну заједницу. Када се погледа структура буџета те заједнице, каже се да је 80% допринос ЕУ, а остале чланице, нећу да кажем земље јер ту је и Косово, али у сваком случају остале чланице доприносе са: Албанија – 3,20%, БиХ – 3,55%, БЈР Македонија – 2,88%, Косово* – 2,57%, Црна Гора – 2,38%, Република Србија – 5,42%. Значи, 20% ове регионалне чланице, од тога смо ми, као што видимо, шампиони – по доприносу, материјалном, видећемо да ли ћемо бити шампиони и по бенефиту – а ЕУ даје 80%. Нисам сигуран да је то права пропорција када бисмо говорили о величини, или економској снази, или демографији, броју становника или површини ових чланица, односно земаља које овај споразум склапају.

У свакој случају, ја видим у овом тренутку само трошак, а бенефит ћемо тек видети, ако га видимо, а волео бих од вас да чујемо који је бенефит за улазак у ову Транспортну заједницу, сем ове начелне фразе или формулације како је добро да се интегришемо. Добро је да се интегришемо, али не би било лоше да ми сами одређујемо те стратешке правце и коридоре интеграције, а не да нам их прописује ЕУ.

И у ових још пар минута, рекао сам да нећу све потрошити, питао бих вас за овај кинески кредит. Ми генерално гласамо против узимања

кредита, али ако има смисла за било шта да се кредит узима, онда је то заиста инфраструктура, и то саобраћајна инфраструктура, поготово што су ту трошкови високи, и то ја разумем. И по истом принципу као што сам питао за ЕУ, госпођо Михајловић, да ли је заиста најоптималније решење да ми узимамо кредит од Кинеза, под условима који нису више баш толико идеални, јер 2% сада није тако повољно као што је то било пре неколико година с обзиром на то да су камате иначе јако ниске свуда у свету? Дакле, узимамо кредит од Кинеза да бисмо градили једну инфраструктуру која је, у суштини, потребна Кинезима.

Србији не треба пруга од 200 километара за транспорт робе, треба Кинезима због њиховог „пута свиле“. Ја то поштујем, ја то уважавам, али ако је већ тако, онда немојте да они дају нама кредит да бисмо ми изградили пругу њиховим новцем, њима враћали дуг којим ће они лакше продирати на тржиште ЕУ. Онда се можда, питам то нимало не доводећи у питање позитивну оцену и потребу добрих односа са Народном Републиком Кином, могло боље испреговарати, да је то можда могла да буде нека заједничка инвестиција, нека врста, не знам, неког другог решења, а не, пазите, решења којим ми узимамо кредит којим се обавезујемо у тачки 2.5...

Кредит је, иначе, јако висок, од 297, практично 300 милиона америчких долара за само једну деоницу, а то су огромне паре, значи 300 милиона практично да би роба, технологија и услуге које се набављају из кредитних средстава биле купљене претежно од Кине у складу са комерцијалним уговором. Значи, ми узимамо од њих кредит да би они градили, да бисмо од њих узимали, претежно додуше, робу, технологију и услуге. То не делује као тако савршено решење.

Хоћу да кажем, и кад је реч о ЕУ, и кад је реч о Кини, или руској браћи, треба имати ипак тај приступ који полази од тога да ли је то у нашем интересу и да ли можда споразум може да буде повољнији. Толико, хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала на вашим коментарима. Ево неколико додатних информација па се надам да ће оне употпунити вашу слику о овим важним споразумима.

Нема овде никаквих фраза, нема овде никаквог победничког читања података. То су само чињенице, које се умногоме разликују од података и чињеница од пре 7, 8, 10 и 15 година.

Дакле, да кренем прво од тога што сте рекли – зашто узимамо кредите ако је стање у привреди тако добро? Стање у привреди је много боље него што је било, а кредити се не узимају само зато што је у питању одређена финансијска конструкција, него зато што дају много бенефита по

одређеним пројектима. Вратићу се на пројекат модернизације пруге, зато што ту има много важних података – од највећег, глобалног пројекта „Један појас, један пут“ и тога да је Србија део тога, до свих других чињеница о чему ћу нешто рећи после.

Дакле, када говоримо о Транспортној заједници, направили сте једну разлику између тога да сам поменула да је Транспортној заједници земаља Југоисточне Европе Србија централна земља. Да, рећи ћу вам, централна је земља не само зато што смо се задесили овде где јесмо, што је тачно, него зато што смо коначно почели да користимо у позитивне сврхе, као компаративну предност, нашу позицију. Сви знамо да то није рађено претходних 20 година. Имали смо политичаре који су само причали о неком лидерству у региону, а од тог лидерства не беше ништа, него оно што смо могли да видимо то је да су нас заиста обилазили, да се заиста није градило, да се заиста није улагало, осим што су политичари користили ту фразу јер то јесте била тог тренутка фраза. Сада то више није случај.

Дакле, Србија јесте централна земља Југоисточне Европе због свог доброг положаја, као најпрофитабилнија рута између Истока и Запада, и то је оно што ми хоћемо и овом Транспортном заједницом да искористимо, као што смо желели исто то да искористимо и Енергетском заједницом земаља Југоисточне Европе. Нема важнијег улагања од улагања у инфраструктуру, било да је оно транспортно или енергетско.

Рекли сте у једном тренутку да је овај споразум чудан и да не видимо какве то предности можемо да имамо од Транспортне заједнице и од оваквог једног споразума, као и питање у чему се разликује у односу на СИТО. СИТО је направљен као организација на основу меморандума, дакле нема обавезујући карактер. Неке ствари су могле да се ураде, неке можда неког тренутка и нису. Транспортна заједница је направљена на основу међународног споразума, уговора који су земље потписале, међу њима је и Србија. Потпуно другачији карактер у односу на СИТО, у том смислу јер има обавезујући карактер.

Даље, овај споразум ће помоћи да сви они пројекти које смо дефинисали као стратешке коридоре, а сада ћу вам рећи нешто и о томе, много се брже реализују. Иначе, прва је Србија кренула да говори о стратешки важним коридорима пре неколико година. Сви пројекти које је Србија предложила, било у железници било у друмском саобраћају, сви су прихваћени, постали су део основне транспортне мреже ЕУ. Дакле, ти пројекти које смо предложили, ти пројекти који су прихваћени од ЕУ су ти пројекти које ћемо гурати кроз Транспортну заједницу.

Зашто је Транспортна заједница такође важна? Свака од земаља Југоисточне Европе, Западног Балкана веома се разликује по нивоу развоја

своје инфраструктуре. Такође су различите у односу на то колико су се ускладиле са директивама ЕУ а колико нису. Много је једноставније створити јединствено тржиште од двадесетак милиона људи, где ћемо некако у истом степену ићи када говоримо о самом усклађивању са директивама ЕУ.

Поменули сте питање зашто је Србија 5% у финансирању. У односу на број становника земаља које су потписнице и у односу на висину БДП-а, хтели да признамо или не, највећи смо. Дакле, у односу на то је и тај проценат од 5%.

Затим, оно што такође мислим да је важно, за све што будемо радили везано за пројекте веома је повољно по нас да будемо седиште Секретаријата, зато што се другачије гледа и другачије се неке ствари раде. Сигурна сам да то може само да нам помогне, никако не може да нам одмогне.

Затим сте помињали кинески кредит, како га ми зовемо. Да се не наљутите, али реченица „шта ће нама пруга од 200 километара на сат?“ мени личи на оно у неком ранијем периоду, а надам се да то није, када су се сељаци бунили зашто уопште имамо возове јер су то металне шклопоције које плаше краве.

Значи, људи, нама треба пруга од 200 километара на сат. Данас цела земља, цео Коридор 10 има 200 километара на сат где год је то могуће. Ја мислим да је то одлично. Да престанемо више да се стално враћамо уназад и да се задовољавамо тиме да сад имамо просечне брзине 35 километара, па супер, ако имамо 50, то је одлично. Није одлично. Треба нам најмање 110 и 120 километара на сат, ако говоримо о Каргу, треба нам 200 километара на сат ако је модернизација пруга. Па цео свет иде много брже и много више. Нажалост, ми смо имали заостајање у железничком саобраћају 30 претходних година, сада идемо где год можемо на такве пруге.

Друга ствар, овом пругом ми јесмо део великог, глобалног пројекта. Нема већег пројекта данас на свету од кинеског пројекта „Један појас, један пут“. Мислим да треба да будемо тиме задовољни, то су предности.

Трећа важна ствар, овај кредит је са грејс-периодом пет година, али оно што је за нас јако важно, 49% су домаће компаније. Дакле, 49% ће радити домаће компаније, користиће се највећим делом, где год је то могуће, где год можемо то да направимо, оно што се зове српска домаћа опрема. Где, нажалост, не можемо, мораћемо неке нове ствари да набавимо. Дакле, то су предности и зашто узимамо овај кредит и зашто то радимо у једном овако великом пројекту, који није пројекат само Србија–Кина, ово је, рецимо, тренутно пројекат Србија–Мађарска–Кина.

То не значи да нећемо наставити даље улагање у Коридор 10. Мислим да нам је то најважнији коридор, било да причам о путничком саобраћају... Питали сте ме када, ја сам то већ говорила и рекла сам да ће комплетно да буде готов почетком наредне године у првом тромесечју. Али мислим да је важно да кренемо са модернизацијом надаље, а не само 36 километара железничких пруга од Београда доле ка Нишу, управо због тога да не бисмо били изопштени, као што је то био раније случај.

Још једна врло важна ствар за KfW програм, треба да знате да смо KfW програмом обезбедили на неки начин ово питање канализације или водоснабдевања у 17 градова. То је 136 милиона евра, од чега је донација немачке владе 30,5 милиона евра, дакле то је 22%, а 105,5 милиона евра јесте кредит; значи, није комплетан кредит.

Ако сам нешто прескочила, ви ћете ме додатно питати. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председавајући.

Поштована потпредседнице Владе, да кренемо прво од целе атмосфере у којој данас радимо и овога што сте ви овде изrekli, да сте ви дошли да радите и да не разумете примедбе опозиције зашто су ове тачке на дневном реду. Ја, наравно, то на који начин је, противно Пословнику, ова седница заказана и зашто смо се ми бунили и протестовали данас нећу да понављам, али желим да вас обавестим о томе да сте ви доведени у заблуду када сте, како нам је рекла председница Скупштине, молили да се ова седница одржи данас јер истиче време и потребно је усвојити овај закон, потврдити Уговор о оснивању Транспортне заједнице, јер треба да се одржи министарска конференција и потребно је да се пре тога овај уговор у Скупштини ратификује.

Ви сте као Влада послали овај уговор Скупштини 1. новембра. Скупштина Србије је 14. новембра одбила да стави овај уговор на дневни ред. Није било фамозног звонца, посланици владајуће већине нису притисли дугме да се ова тачка нађе на дневном реду 14. новембра. А онда сте, наводно, ви дошли и, због недостатка времена, молили председницу Скупштине да уради то што је урадила. Она је на вас пребацила одговорност што данас представници опозиције нису могли да говоре о преко 150 предлога допуна дневног реда, једне другачије политике од оне политике коју води Влада. То је наше право и наша обавеза. Ми смо у томе ускраћени, а требало је да ви послужите као алиби. А ја вама кажем, обманути сте. Четрнаестог новембра ова скупштина се изјашњавала о...

(Председавајући: А ја вама кажем, колега Ђуришићу, почните да причате о тачкама дневног реда.)

... Томе да се ова тачка нађе на дневном реду и није се нашла на дневном реду. Зато имамо данас овакву расправу у овој атмосфери. Зато, уосталом, имамо и амандман по коме ...

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Ђуришићу, ја вас молим да почнете да причате о законима. А имамо овакву атмосферу у Народној скупштини зато што се очекују београдски избори.

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Господине Арсићу, ја вас молим да обратите пажњу на оно што ја говорим. Ја говорим о тачки дневног реда, за разлику од ваших колега из владајуће већине, који ни једну једину реч нису говорили о тачки дневног реда него су све време потрошили на личне увреде колега посланика из опозиције, на које ви нисте реаговали или сте реаговали смешком. Молим вас да се упростојите и да обављате ту функцију на начин на који је то овим Пословником предвиђено, а ја ћу говорити на начин на који ја сматрам да треба, поштујући Пословник.

Значи, ова скупштина ће сада усвојити, вероватно, и амандман да овај уговор ступи на снагу не осмог дана, како би требало да се усвајају и објављују закони у „Службеном гласнику“, него даном објављивања, само зато што није било разумевања, пре свега од посланика владајуће већине, да на време справљамо о овом уговору.

Ја мислим да овај уговор није лош. Мислим да је корисно регионално повезивање. Корисно је за развој привреде Србије и суседних земаља. Да ли ћемо да их зовемо Југоисточна Европа или Западни Балкан, мислим да је мање битно. Али оно са чиме ја не могу да се сложим, то је нешто што се у овом уговору не налази. Овде, у овом уговору има пуно речи, неколико табела и нешто мало слика. Те слике се углавном не виде у овом материјалу који смо добили, али у електронском смо добили па сам ја извукао овде да видим како изгледа мапа путева регионалних коридора која се налази у оквиру овог уговора.

Оно што је мени било занимљиво, јер сам ја ову мапу видео негде и раније само сам хтео да потврдим да је то тако, то је да, рецимо, на овој мапи нема Моравског коридора. Нема ауто-пута Појате–Прељина. Он се овде не налази. Налази се, као пут у плану, Фрушкогорски коридор, и то је добро, налази се Банатски коридор, Банатска магистрала од Београда према Румунији, то се налази, али нема ауто-пута Појате–Прељина. То не постоји. Ми се за то нисмо изборили, како сте ви рекли, јер ви сте рекли – све што смо предложили, то је ушло. Значи да нисте предложили, јер то није ушло.

Овде такође нема нечега о чему ви причате последњих неколико дана, и било је актуелно, а то је ауто-пут према Босни и Херцеговини. Тога

на овој мапи ауто-путева нема. Ви можете да видите план да ауто-пут иде од Сарајева горе ка Босанском Шамцу и да се везује на ауто-пут у Хрватској. Значи, тога овде нема. А пошто га нема у овоме што треба да буде стратешки документ, онда се ја питам да ли ће тај ауто-пут Појате–Прељина остати празна прича, коју ћете ви причати сваки пут кад вам то буде требало пред изборе. Пошто су овде избори сваке године, та прича ће се непрекидно понављати из године у годину, а никаквог помака неће бити.

Сада да се надовежем на следећу тачку дневног реда, јер је то права слика како ова Влада обмањује грађане Србије. Врло ми је интересно било како је данас министарка говорила „шта смо ми затекли“. И онда је говорила о нула реконструисаних пруга у Србији 2008. године, 2010, 2011, али и 2012, 2013. и 2014. године. Изгледа да је сада нова мантра СНС-а да, у ствари, све ово време, колико се рачуна одговорност СНС-а за стање у Србији, почиње 2014. године. Изгледа да хоћемо да заборавимо 2012, 2013. и 2014. годину. А зашто треба да заборавимо? Ако министарка каже – затекли смо висину спољног дуга 76% БДП-а Србије, то је било 2014, али је 2012. године било 47%, када сте преузели власт, и тај дуг је био 15 милијарди. А онда је био 25 милијарди 2014. године, што је тада било 76%. То су бројке. Ако не верујете мени, идите на сајт Министарства финансија, тамо постоје месечни извештаји, где се онда даје протекло време од 2000. године наовамо и можете да видите све те бројеве, колика је била задуженост Србије на крају сваке године. Видећете, на крају 2011. године је задуженост била 44% и спољни дуг је био 14 милијарди, и у првих шест месеци повећао се за још једну милијарду, односно био је 47%.

Ако причамо о броју незапослености, како каже министарка, да су они са 26 спустили на 11, а онда каже – ништа није мењано у статистици. То је неистина, министарка. Неистина! Имате писмо директора Завода за статистику, који каже поводом јавне расправе о стопи незапослености у Србији, када су људи који имају озбиљне школе и факултете објашњавали да не може за толико да се смањи стопа незапослености а да се то не види у расту друштвеног производа, у расту производње и потрошње, он онда каже следећу реченицу – мењана је статистика 2014. и 2015. године и не могу се поредити подаци пре и после тога.

(Председавајући: Колега Ђуришићу, молим вас, о дневном реду.)

Министарка је говорила о овоме и ја желим на то да одговорим, јер су то лажи које се овде непрекидно понављају.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Министар је давала одговор посланику на питање.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Министарка је овде износила неистине, а ја ћу сада да се вратим на то шта је још министарка изјављивала и шта је изјављивао председник Вучић...

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Ђуришићу, ако је неки посланик поставио питање, добио је одговор. А ви желите да коментаришете одговор министра. Поставите ви своје питање. Када буду била посланичка питања на реду, онда можете да коментаришете, а сада имамо тачке дневног реда о којима расправљамо. Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала.

Ја бих постављао питања када бих на њих добијао одговор. Ја одговоре не могу да добијем, зато што ми не одговора нико од оних којима сам поставио питање.

Али да се вратимо на ову пругу Београд–Будимпешта. Први пут 2014. године, у септембру, председник Владе, господин Вучић, вози се у Кини брзим возом и тамо даје изјаву да ћемо ми да модернизујемо пругу Београд–Будимпешта, да ће возови ићи 300 на сат и да ћемо то завршити за три и по године. Значи, то се први пут спомиње, најаву тога, у септембру 2014. године.

Онда у децембру 2015. године у возу се вози господин Вучић, ту је са њим госпођа Михајловић и они свечано отварају један метар пруге. Има слика овде, ево ја је имам, један метар пруге се отвара и каже се следећа ствар – завршићемо до 2018. године пругу Београд–Будимпешта. Београд–Будимпешта ћемо завршити за 24 месеца од добијања грађевинске дозволе. То је 2018. година. Сви се сликамо, иду избори, наравно, мора да се продаје шарена лажа. Значи, завршићемо пругу за две године.

Наравно, прођу ти избори и онда имамо у новембру 2016. године најаву да ћемо потписати комерцијални уговор о изградњи пруге Београд – Стара Пазова само, 34 километра, то је ово о чему данас разговарамо. Министарка најављује у децембру – почињу радови 2017. године, за шест месеци. Опет су ишли неки избори, требало је опет мало то накитити, замазати очи грађанима Србије. И ево нас данас, крај новембра 2017. године, ми усвајамо овај уговор о зајму који каже да пројекат треба да буде готов у року од 42 месеца. То су три и по године.

Значи, шта је реалност? Ако се овај закон усвоји, у најбољем случају имаћемо реконструисана 34 километра пруге од Београда до Старе Пазове, и то ће се десити 2018. године. Значи, где је овај позив који овде одговорни политичар, како ви говорите, господин Вучић и каже – очекујем са колегама из Кине и Мађарске да заједно прођемо од Београда до Будимпеште, да покажемо шта све може да се уради кад су људи посвећени

и верују шта може да се уради. Па је л' ви нисте били посвећени ове две године и нисте веровали у то? Јер за две године нисте урадили ништа. Нисте урадили ништа! Не 184 километра, колико треба. Нула километара.

Овде данас говоримо о 34 километра пруге, до Старе Пазове. Рекли сте, да вам верујемо на реч, реконструисана је пруга од Старе Пазове до Новог Сада. Можемо да вам верујемо на реч. Рекли сте. Не знам колико сте пута, нисам имао толико времена да се припремим, најављивали отварање Жежељевог моста, рецимо, који је на том коридору, па се ни то још увек није десило.

А да вас питам, ево – који је то план и у ком временском року ви планирате, рецимо, да реконструишете пругу од Новог Сада до Суботице? То је неких 80 и нешто километара. Када ћемо ми ово обећање из 2015. године, да ћемо ићи пругом до Будимпеште за три сата, испунити? Када ћете ви да позовете ваше колеге из Кине и Мађарске да заједно са вама седну у воз и за три и по сата се провозају? То је неодговорно. То је неодговорно, јер се то неће десити у наредних осам година – ево, ја вама кажем, осам година – јер ви ћете четири године да радите 34 километра пруге. А када ћете да урадите остатак од 184, колико се налази у Србији, како сами кажете? Када ће то бити готово? Да ли можете да дате тај одговор? Ево, сад кад као нису избори, да вам верујемо да неће бити избора, па нам дајте неки реалан одговор; немојте да лажете пошто знате да ће бити избора у марту па да нам причате опет неке приче и бајке.

И да кажем још нешто мало везано за овај кредит између KfW банке из Франкфурта на Мајни за обнављање водоводне и канализационе мреже у случају ова четири града. Ја желим све најбоље грађанима ова четири града – Књажевца, Параћина, Врбаса, Кикинде – желим да се у оним планираним роковима ови пројекти остваре, да добију квалитетну пијаћу воду и да реше проблем канализације, али постављам питање – шта је са другим градовима, са оним који нису имали среће да се нађу у неком оваквом пројекту? Како ће они развијати своје мреже водоснабдевања, како ће они решавати проблем канализације?

Овај зајам износи 17 милиона евра, то су две милијарде динара. Ми смо овде у Скупштини пре годину дана смањили приходе локалним самоуправама мењајући стопу пореза од прихода на доходак грађана који остаје локалним самоуправама на начин да су локалне самоуправе остале без пет милијарди динара годишње. Значи, два и по пута у односу на суму овог кредита. Значи да је бар још шест градова сваке године могло из својих средстава да финансира изградњу водовода и канализације. Ова скупштина им је узела то право. Направила је од локалних самоуправа просјаке, који морају да иду сада у Владу и да траже помоћ јер не могу сами

да развијају своју инфраструктуру. Ми смо зато тада били против тог решења, и данас смо против тог решења. Да смо имали прилике да говоримо о допуни дневног реда, тражили бисмо да се то врати на онај ниво на којем је било, али нисмо имали прилике.

Поред тога, то одузимање средстава локалним самоуправама додатно утиче на лошу слику развоја привреде Србије. Имамо последњи извештај Фискалног савета који понавља, као и сваке од претходних неколико година, да је стопа инвестиција у Србији недозвољиво ниска, да се свега 18% БДП-а инвестира и да је за одрживи развој неопходан већи степен инвестиција државе. Држава не инвестира, и не може да инвестира, јер троши паре на пројекте којима се новац прелива у приватне џепове. То је „Београд на води“, госпођо Михајловић, то је „Ер Србија“, то су пројекти где грађани Србије дају милионе и милијарде динара или милионе евра, како год хоћете, који завршавају у нечијим приватним џеповима. Три године ми гледамо изградњу две стамбене зграде у Београду у оквиру пројекта „Београд на води“ и представљамо то као замајац привреде, како се нешто као гради а ништа се раније није градило. Па у насељу „Степа Степановић“ изграђено је за три године пет хиљада станова. У „Белвилу“ је изграђено седам или осам хиљада станова за неколико година, у то време када се, наводно, ништа није радило и када је остављена пустош.

У то лоше време, као што сами овде морате да кажете, у тачки везано за овај кредит из Кине, досада је одобрено 1,6 милијарди долара за пројекте изградње моста Земун–Борча са приступним саобраћајницама, набавке скенера за Управу царина, прва фаза пројекта ТА „Костолац Б“, друга фаза пројекта „Костолац Б“, пројекат изградње ауто-пута деоница Обреновац–Љиг. Једино што сте ви договорили је овај пројекат изградње ауто-пута деонице Сурчин–Обреновац. То је једини допринос ове Владе, односно свих Влада у претходних пет година – да се развија та сарадња са Кином и, ево, овај данас.

Ми нисмо против тога, али ви то радите превише споро. Три године сте причали о тој прузи, она је следеће године морала да буде готова, по вашем обећању; ви сте стајали поред председника Владе када је он рекао – за две године ћемо се возити тим возом. Ево, позовите ме, за било који дан у 2018. години да идемо том пругом, да видимо колико ће нам требати времена и где ћемо да стигнемо.

То је слика ове Владе, ове власти. Ви не можете да рачунате своје време у Влади од 2014. године, јер сте ви били у Влади од 2012. године. Можда сте били у другом ресору, али сте били у Влади и морате да делите одговорност.

Последња ствар везана је за овај једини закон који је, да кажем, по хитном поступку, и дошао је пре два дана, а то је потврђивање Уговора о изменама и допунама финансијских уговора, са неким бројевима овде.

Ви сте рекли да је ту проблем у реализацији ових финансијских уговора због несагласности нашег законодавства са правилима Европске инвестиционе банке, која финансира ове пројекте, и да ово решење сада треба да омогући да се тај застој који је направљен реши и да се проблеми који постоје премосте.

И сад ја вас питам да ли то значи да ће се решити проблем уноса медицинске опреме у Клинички центар у Нишу – пошто се овде спомињу два нека уговора везано за клиничке центре, не видим у којим градовима, „А“ и „Б“ се зову клинички центри, можда има овај у Нишу – где имамо случај да је завршена зграда, где сад треба да се унесе опрема али не може да уђе и мора да се руши зид, како би рекли људи, а како каже директор, мора да се направи рупа у зиду да би се та опрема унела.

Ко ће за то одговарати, за ту немарност, ту неспособност? Ко ће одговарати за све оне пропуштене прилике у ових пет година? За оно што је пропуштено до 2012. ми смо политички одговарали, изгубили смо изборе. Али ви морате да будете овде спремни на критику за оно што је лоше урађено за ваших пет и по година. Не можете избегавањем одговора да побегнете од одговорности.

Наша обавеза овде у Парламенту је да указујемо на пропусте, да указујемо на неспособност и неодговорност, на лажна обећања која дајете, на празне приче о томе како ћете нешто завршити за годину, две или три, а то се за годину, две или три не започне. Сами сте рекли, ево – можда ћемо у првом тромесечју, надате се, следеће године започети реализацију радова на прузи Београд – Стара Пазова. И онда ће нам за завршетак тога требати три године. А остатак пруге, о томе нема ни речи. Као што нема речи ни о томе када ће се и у ком року завршавати деоница од Прелјине до Пожеге и када ће кренути да се ради пут од Пожеге до Бољара. Тога има само у предизборним емисијама; седне премијер испред мапе и пише – ево, овде иде ауто-пут, овде иде. Не иде нигде, тог ауто-пута нема, нема планова, нема експропријације, нема ничега, нема финансирања. То знате ви врло добро и занима ме баш на који начин ћете покушати да избегнете одговорност за све оно што досада нисте урадили. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Почећу од последње реченице, одговорности. Слажем се са вама, свако од нас је одговоран за оно што ради. Нас гласају грађани Србије, па у односу на то колико имамо поверење

грађана, тако се и налазимо у овом парламенту, тако имамо и председника Србије а имамо и Владу Републике Србије. Говорим овде о СНС. Видећемо, наравно, како ће то изгледати у наредном периоду.

Да кренемо прво од Уговора о Транспортној заједници земаља Југоисточне Европе и тога да сте ви на картама пронашли да нема Моравског коридора. Мени је жао што нисте мало детаљније погледали па бисте видели да постоје две мреже. Једна је основна или кор мрежа, а друга је свеобухватна мрежа. Та основна мрежа само повезује главне коридоре, а свеобухватна мрежа има унутар тога све комплетне пројекте који су важни, а у којем, сад не знам на којој страни је то код вас, имате тачно и Моравски коридор, наравно и Фрушкогорски итд., али Моравски коридор и те како постоји.

Влада која је управо покренула питање Моравског коридора – ми у буџету за наредну годину имамо новац који је издвојен за измену идејног пројекта који је урађен 2011. године, тренутно се ради на измени Просторног плана, у исто време се разговара са заинтересованим странама – јесте управо Влада Републике Србије. Ова, није била она Тадићева влада. Ми смо имали обећања Тадића да ће Коридор 10 да буде готов 2004. године, само да вас подсетим, за Олимпијаду у Атини, ја мислим, нисам сигурна. Па где је тај Коридор 10 био?

Па милион обећања је било. Зашто то не бисмо рекли? То су такође чињенице. Када говоримо о километрима ауто-путева и обећањима Тадића, то нема везе са оним што је била реалност. Подсетићу вас, када је тај исти Тадић формирао Национални савет за инфраструктуру, који се једанпут или два пута састао, на крају је Уставни суд прогласио неуставним пословање таквог тела. Ни једна једина ствар, ни један једини пројекат није урађен за време Тадићеве владавине када говоримо инфраструктури.

Узимани су кредити, држава се задуживала стотинама милиона евра и од Европске банке за обнову и развој и Европске инвестиционе банке и Светске банке и на крају није постојао ни пројекат. Дакле, тај јавашлук који је направљен у том периоду, то је одговорност која је нас дочекала – да нема завршеног Коридора 10, да се Коридор 11, тако је, у праву сте, цртао вероватно по карти Србије, али то није радио ни Вучић ни СНС, него је то радио неко ко је био пре нас.

Према томе, ако причамо о одговорности, хајде да причамо ко је шта урадио и колико сте километара пута направили, колико железнице. Када сам говорила о километрима, ево да кренем од ауто-пута. Година 2008, нула километара ауто-пута. То су подаци. Нула километара ауто-пута сте направили. Година 2010, нула километара ауто-пута је направила Влада, која год да је била. Дакле, у том тренутку сте имали Мирка Цветковића

председника Владе, Оливера Дулића министра за заштиту животне средине и просторно планирање. Ово 2008. године, исто Мирко Цветковић и Оливер Дулић.

Према томе, када говоримо о подацима, 2012 – 94 километра локалних путева, нула километара ауто-пута. Година 2013 – осам километара, Српска Кућа – Доњи Нерадовац. Затим рехабилитовано, реконструисано 238 километара, из редовног пословања 124. Санирано и реконструисано, рехабилитовано локалних путева 50 километара. У том периоду је Ивица Дачић председник Владе, први потпредседник Александар Вучић. Година 2014 – завршена чувена деоница Уб–Лајковац која је за време ваше владавине одобрена на том вашем Националном савету за инфраструктуру да иде из њиве у њиву, а знало се да пет-шест година наредних нема, немогуће је да ће бити испред, иза урађене деонице пута, и то из буџета финансирано 70 милиона евра и ми данас то треба да поправљамо. Година 2015 – 39 километара ауто-пута, односно 26,3 километра Владичин Хан – Доњи Нерадовац, Црвена Река – Чифлик 12,7. Рехабилитовано и реконструисано 262 километра пута, локалних путева 110. У то време Александар Вучић председник Владе. Године 2016 – 52 километра ауто-пута, Љиг–Прелјина 40,4, Грделица–Грабовница 5,6 и шест километара Крагујевац–Баточина. Рехабилитација и реконструкција – 432 километра је тада реконструисано. Тада је, између осталог, завршено, поправљено итд. око две стотине мостова, мањих, већих, прелаза итд. Локалних путева 202 километра. Председник Владе Александар Вучић. И то су, такође, чињенице, које се вероватно некима не допадају. Године 2017, за сада 49,7 пуштено у саобраћај, очекујемо да буде пуштено још пет километара на улазу у Пирот, од тога 12,2 пуштено у саобраћај 13. јула, то је Чифлик–Станичење, Келебија петља – Суботица 30,5, пуштено такође у саобраћај Станичење – Пирот исток, Пирот исток – Димитровград, Крагујевац–Баточина 3,86. Планирано, између осталог, као што сам рекла на Коридору 10, 200 километара рехабилитовано, сто локалних, Александар Вучић до 29. јуна председник Владе, потом Ана Брнабић.

Значи, то су такође подаци, и могу поново да читам податке за железницу, јер су тачни. Да, нула километара. Може то овде да нам се свиђа или не свиђа, али ми сви знамо да су возови имали просечну брзину, а и данас велики део возова у Србији, односно на пругама, има просечну брзину 35 километара на сат. То је због тога што се није улагало у железницу нити у путеве. Знате, реченица да лажем када кажем да се није улагало, мислим да то није заиста тачно јер подаци показују нешто сасвим друго.

Што се тиче пројекта за који кажете да је промашен пројекат, па помињете „Београд на води“, па „Ер Србију“ итд., чињеница је да је процена вредности Аеродрома данас најмање десет пута већа него у тренутку када смо имали „Јат“. Захваљујући „Ер Србији“ ми данас имамо 47 дестинација са тог истог аеродрома, тада није било ни 12 дестинација. Захваљујући тој „Ер Србији“ ми данас можемо да причамо о томе да је Аеродром „Никола Тесла“ најбрже растући аеродром у целом региону.

Значи, то су чињенице. За време „Јата“, када је постојао „Јат“, то је у то ваше време када се правило пет студија изводљивости шта да се ради са „Јатом“ па се ниједна студија није реализовала. То је та одговорност о којој ви причате. Разумем да су вас грађани казнили тиме и да ви не вршите сада власт, али када говорите, хајде онда да говоримо оно што јесте истина, зато што то што сте досада рекли, кажете назив Коридора тачно а све иза тога кажете нетачно.

Има још једна ствар. Када сте причали о уговору о Транспортној заједници и када сте помињали коридоре, да грађани Србије не схвате погрешно, све што је Србија планирала да гради од путева, а то значи, завршетак Коридора 10, Коридор 11, како га ми називамо, затим Моравски коридор, Фрушкогорски коридор, брза саобраћајница Шабац–Лозница, када говоримо о путевима, Ниш–Мердаре–Приштина, дакле за то, у зависности од нивоа документације, то све стоји и планирано је у нашем програмском буџету наредне три, четири или пет година.

Негде се ради пројектотехничка документација, негде се мењају просторни планови, негде већ имамо документацију, као за Ниш–Плочник, негде водимо разговоре са међународним финансијским институцијама или партнерима. Значи, ни једна једина ствар не стоји и неће ни једна једина ствар да стоји.

Пруга, модернизација пруге, није то само модернизација пруге Београд–Будимпешта, то је изградња другог колосека. Сада је једноколосечна пруга, сада је пруга где треба да се возите ко зна колико да бисте дошли до границе. Дакле, то је пруга која ће имати просечне брзине до 200 км на сат. Онда када се приближава неком граду, наравно да не може да иде 200 км на сат па ће бити вероватно нешто мање, али то је пруга која не зависи само од Србије. Ово је пројекат у којем се налазе три државе, једна је Мађарска, друга је Србија, а трећа је Кина. Дакле, Кина која долази као инвеститор и кредитор, Кина која прави своје планове, а Србија је у односу на Мађарску, и то смо неколико пута рекли, припремила увек све и била прва. Дакле, ми и сада имамо припремљене документације много више него наши мађарски партнери.

Значи, када радите велике инфраструктурне пројекте тешке неколико милијарди, а овде ће само трећа деоница, од Новог Сада до границе, бити близу милијарду, а да не говоримо прве две деонице из кинеског кредита и друге, која се већ ради, од Старе Пазове до Новог Сада из руског кредита, ми говоримо о пројекту близу две милијарде евра.

То су пројекти који су од међународног значаја, међународни пројекти. Значи, они не могу да зависе само од једне државе. Следеће недеље почињу радови на првој деоници Београд – Стара Пазова, а на другој деоници Стара Пазова – Нови Сад руска компанија РЖД са нашим компанијама већ ради, и верујем да ћемо се и те како возити овом пругом сви, као што ћемо ићи и свим овим путевима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Морам да Вам се захвалим, поштована потпредседнице Владе, јер сте ви мени дали начин да ја одбраним своју позицију. Ви сте сада на крају говорили о томе како су, када се раде велики пројекти, две милијарде, укључене многе земље, како ту треба времена, како треба овога или онога.

А нападали сте на почетку Бориса Тадића као да је лично он одговоран за то што је рађено од 2008. до 2012. године по питањима инфраструктуре, а не да су то исто велики међународни пројекти, и међународни кредити, и да више милијарди евра вреде ти пројекти, и да су ти пројекти тада рађени много интензивније него што се ради сад.

И изнели сте нетачне бројеве. Нетачне бројеве да није урађено... Нула километара ауто-пута 2008, 2010. године, то је неистина. Дакле, 180 км ауто-пута је урађено за четири године, 250 км је било испланирано, обезбеђено финансирање, кренула је експропријација. И то је оно што је вас сачекало 2012. године, то је сачекало ову Владу 2012. године.

А како ви обмањујете, не само мене. Ево ја овде читајући шта је председник Владе изјавио 2015. године у децембру, када сте се возили тим возом и причали како ћете за две и по године да се возите 200 км на сат, председник Владе је рекао – досада смо рехабилитовали 120 км пруге. Децембар 2015. године. Ви сте нама овде, када сте наводили ове нуле, па је нула било и 2012. и 2013. и 2014. године, е онда сте рекли 2015. године смо урадили тридесет и нешто километара пруге.

(Председавајући: Приводите крају.)

Значи, ви сте обманули господина Вучића када је он говорио да је 120 км рехабилитовано. И њега и све грађане Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Александра Томић.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем, председавајући.

Јављам се за реплику, пошто је неколико пута поменута СНС, поводом тога шта је Владу Србије 2012. године сачекало и шта је СНС сачекало као једног од стожера тадашње Владе.

Пре свега је изнесена читава листа неистина и лажи, почев од тога да је 47% био јавни дуг, са 15 милијарди евра. Што, наравно, није истина, јер у исту ову скупштину је те, 2012. године, у октобру, дошао господин Динкић, који је, као тадашњи министар финансија, дао предлог за буџет који је показао да је 56% био јавни дуг у том тренутку и износио 17,7 милијарди евра. При томе су многа дуговања сакривена кроз пословне банке које нису улазиле у буџет Републике Србије. При томе је остало 750 милиона евра годишње дуга за 558 фирми у реструктурирању, које износе три милијарде евра наредне четири године. При томе је остао дуг од 1,4 милијарде и камата која су остале на 213 кредита које је подигла власт до 2012. године.

Значи, девет милијарди дуга је остало као перманентно кретање дуга, који је дошао до 71,3% јавног дуга Србије. Требало је зауставити такву трајекторију дуга, преокренути је и смањивати перманентно сваке године, уз тешке економске мере, уз тешку фискалну консолидацију буџета, а при томе одржати социјални мир и финансирати људе које треба из буџета Србије и радити на инфраструктурним пројектима.

То је СНС радила. Када говоримо о инвестицијама...

(Председавајући: Приводите крају.)

...У то време радили су инвестиције искључиво за личне фирме, „Дајрект медије“ господина Ђиласа и господина Мишковића када причамо о „Белвилу“. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само да још једну ствар додам, мислим да је значајна.

Када сте помињали кредите, 2012. године су истекли грејс-периоди свих могућих и немогућих кредита које је Тадић, ДС, које сте узимали пре тога, претходних десет година. Узимали сте шаком и капом кредите, да ни једног јединог тренутка нисте имали ниједан пројекат урађен. Значи, задуживали сте се, узимали кредит, знали да немате пројектотехничку документацију, за коју је потребно, између осталог, најмање шест месеци до годину дана да буде готова.

Године 2012. истичу грејс-периоди и, наравно, долазе за нас обавезе и камате које треба да платимо. Тог тренутка држава Србија се сусреће са рекла бих најтежим периодом у претходних најмање 15-ак година, а то је да

све оне кредите иза којих, између осталог, нема ниједне инвестиције коју сте започели, ми морамо да враћамо и плаћамо камате. То је једна ствар.

Друга ствар, када говорите о оправдању зашто Коридор 10, рецимо, није завршен када је Тадић рекао да ће бити 2004. године завршен и да је то велики инфраструктурни пројекат и да зависи од других, велика је разлика када правите пругу са Мађарском и са Кином. Онда то, знате, јесу друге државе од којих то зависи, али Коридор 10 и његова изградња унутар Србије није зависила ни од Мађарске, ни од Бугарске, ни од Румуније, ни од Босне, ни од било које државе; зависила је само и искључиво од тадашње Владе Републике Србије и од ДС, која није те 2008. године направила ни један једини километар ауто-пута. Јер да ви то, господо, јесте урадили, онда ми уопште не бисмо морали ништа да радимо. Ми бисмо имали Коридор 10 готов и ми бисмо се бавили неким другим коридорима. Нажалост, нисте то урадили.

И још једна ствар. Када говорите о том јавном дугу, о незапослености, нетачним подацима, ја вас молим, ово гледају грађани Србије, ипак треба да говоримо, односно надам се да и ви стојите иза тога да треба да говоримо истину и само истину. Нема пет истина, само је једна истина. А рећи ћу вам да је Тадић обећао запошљавање 300.000 људи, а да је за време Тадића број запослених у Србији смањен са 1,8 милиона запослених на 1,6 милиона запослених, 200.000 људи је остало без посла. То су подаци. Према томе, није проблем критика, али је проблем ко нас критикује. Е, то је проблем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Народни посланик Горан Ћирић има реч.

ГОРАН ЋИРИЋ: Ви сте сада доказали колико сте спремни да овде водимо дијалог који може да донесе нека добра решења. Касније, када будем имао прилике да говорим о овим законима, говорићу о покушају да допринесемо неким решењима која су важна за грађане Србије.

Слажем се с вама да овде треба говорити о истини, искључиво о истини. А та истина је проверљива. Чули смо неке податке, који... Чини ми се да је досада в.д. директора Управе за јавни дуг био поред вас и могао је да вам пренесе те податке, али ево тих података, они су јавни и на сајту Управе за јавни дуг. Говорили сте о томе и ја ћу вам их прочитати. Свако ко жели да приступи сајту Управе за јавни дуг, може да се увери у следећу ствар.

Године 2000. укупан јавни дуг био је 14 милијарди евра. То је износило 201% учешћа јавног дуга у БДП-у. Бруто друштвени производ 2000. године – седам милијарди евра, четири пута мање него те исте 2012, о којој говорите. Године 2012 – 31 милијарда евра. Дакле, то су подаци које

можете да проверите и ја вас позивам да докажујемо своје истине, али не на овако страشان начин него тако што ћемо читати бројке.

Помињете 2012. годину и стални одговор је – 2012. године дуг је био 14 милијарди и 700 милиона евра, у јуну, јулу, а онда се тадашњи министар финансија, Динкић, у тој Влади, првој вашој Влади, задужио две милијарде и онда можете да говорите о том проценту који сте поменули у септембру или октобру. А онда можемо да говоримо даље о подацима који су свима нама приступачни, јер је јасно да је од средине 2012. године, када је износио око 15 милијарди...

(Председавајући: Време.)

... Тај дуг нарастао на данашњих 25 милијарди. Смањен је на 24 милијарде пре свега због... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Ћирићу.

Право на реплику, Марко Ђуришић.

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Добро је да смо дошли до тога да треба да говоримо истину. Драго ми је што сам чуо да сте ви тај податак о висини јавног дуга 2012. године добили од Млађана Динкића и да сте онда тако наивно, морам стварно да признам, поверовали у причу да је Србија пред банкротом. И ту причу понављате већ пет година, како сте ви Србију спасили од банкрота. Србија није била ни у једном тренутку пред банкротом. То је лаж коју је Млађан Динкић овде сервирао а ви прихватили и понављате већ пет година.

Као што је исти тај Млађан Динкић одговоран за све те лоше кредите о којима ви сада овде говорите, који су, наводно, дошли на наплату 2012. године. Ја морам да признам, нисам био у Влади, али бих јако волео да ми објасните. Говорили сте да је Тадић обећао завршетак Коридора 10 за 2004. годину. У ком својству је он могао да да такво обећање? Он је постао председник Србије 11. јула 2004. године. Ако је то било за Олимпијаду, то је било две недеље пред Олимпијаду. Да ли ви стварно мислите да је он две недеље пред Олимпијаду рекао – ми ћемо завршити Коридор 110? Ко може да поверује у те ваше лажи?

Немојте да лажете, немојте да обмањујете грађане Србије. Немојте да измишљате тај податак о броју запослених, јер број запослених у Србији никад није био мањи од 1.850.000 људи. Данас је нешто више од два милиона. То су бројеви. Идите на сајт Министарства финансија, идите на сајт Управе за јавна плаћања да видите да су ови бројеви тачни. А не ови...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По Пословнику реч има народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Господине председавајући, члан 107. и достојанство. Ако ми сваки пут када се овде употреби термин „лажи“, а притом се брутално заобилази истина, морамо да реагујемо, ја стварно не знам на шта ће личити седница Народне скупштине.

На шта мислим кад кажем да мора да реагује онај ко председава? Да се овде тако бескрупулозно заобилази истина, да то тако кажем, да се нама неко овде позива на званичну статистику, податке Управе за јавни дуг, а не жели да каже, сам не жели да каже... И ја сад то не разумем, је л' пише управо тамо, у тој званичној статистици, управо на сајту те Управе за јавни дуг – 17,7 милијарди крајем те 2012. године? Пише. Одлично. Дакле разумели смо се око тога да се овде заобилази истина када неко говори о неких 14 или о неких 15. Значи, 17,7.

Питам даље – шта је онда спорно и како може да се каже да се овде лаже? Ја то заиста не разумем. Како неко може да каже да се овде лаже када се каже да је тих 17,7 горе од оних 14 за које су их малопре пријавили у 2000. години, да је то још више? Како неко може да каже да је лаж да је након 12 година, што отписивања разноразних дугова, по свим могућим и немогућим основама, што приватизације, која је такође као донела неке милијарде, на крају испало да је дуг већи?

Зашто неко не може да прихвати и отворено призна да је тих 12 година, ако гледамо управо тај дуг, испало још горе и теже за Србију него претходна деценија – и беде и ратова и санкција? Ко онда ту лаже? И коме онда може да се дозволи, господине председавајући, да ту реч и тај термин у овој сали користи?

Ја мислим да на те ствари треба да реагујемо, ако ни због чега другог, па баш зато да се не би тај Борис Тадић, толико успешан за тих 17,7 милијарди и те стотине хиљада изгубљених радних места, нашао у позицији да се врати и да настави уништавање које је направио. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Орлићу.

Знате шта, колега Орлићу, морам да вам кажем, не слажем се с тим да се у Скупштини изговара реч „лаже“, али пустио сам их. Не могу више да опомињем, не могу више да им изричем опомене, не могу више да их искључујем из рада Народне скупштине, јер кад немате политичку идеју, политички програм и резултат иза себе, онда морате тако да се понашате. Разумејте их, молим вас. И немојте им то узимати за зло. Сваки пут време демантује или потврђује сваког од нас. Време. Мислим да је њихово време прошло, а да демантије имамо на све стране о њиховој политици.

Реч има колегиница Александра Томић.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем, председавајући.

Колега није био посланик у то време када је 2012. године дошао ребаланс буџета у ову скупштину, у октобру, из простог разлога што у том тренутку више није било могућности да се исплате плате и пензије, јер поред тог дуга који је био 15 милијарди нису могле да се исплате ни плате здравственим радницима, ни професорима, ни наставницима, ни пензионерима, јер су доспевале камате управо од оних кредита које су они подизали. Када имате проблем са тзв. ликвидношћу, односно *cash flow*, како би модерно рекли они који нам данас држе лекције, онда морате да се задужите да сервисирате потребе свих категорија у друштву које живе аконто буџета Србије. То се дешавало 2012. године.

Оно што су сакрили су завршни рачуни јавних предузећа, који су се чували на пословним банкама, који су се чували у фирмама у реструктурирању, који су се чували и на судским пресудама – 20 милијарди динара због грешке тадашњег Министарства одбране и њиховог председника странке, који су остали дужни војним пензионерима. Са тим се суочила Српска напредна странка, а да не причамо о томе да је методологија о којој причају промењена. Требало да буде промењена у њихово време, јер се ради по стандардима Еуростата, много строже него што се радила методологија до 2012. године. И ниједна методологија им не ваља, јер су дуговања била много велика, јер су задужили грађане Србије у наредних пет генерација. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само мала допуна. Да вам кажем, не само да је Тадић рекао да ће Коридор 10 бити готов 2004. године, него је тадашња министарка саобраћаја и телекомуникација, Марија Рашета Вукосављевић, рекла да ће 2004. године и 2006. године бити готов пут кроз Грделичку клисуру. Само ради тога, да кажемо да су то цитати и Тадића, а и Марије Рашете. Марија Рашета није била члан Српске напредне странке, него је, богами, била члан Демократске странке. Само толико.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Идемо даље по...

(Горан Ђирић: Реплика.)

Реч има народни посланик Ђорђе Косанић.

(Горан Ђирић: Тражио сам реплику. Поменуто је Демократска странка.)

Извините колега Косанићу, само мало.

Па шта ако је споменуто ДС? Да ли се ви стидите својих министара?

(Горан Ђирић: Не стидимо се.)

Ја вас питам да ли се стидите својих министара па тражите право на реплику или не. Ако је Марија Рашета Вукосављевић била ваш министар и то вам је основ за реплику, значи ви се стидите ње.

Колега Косанићу, затражите поново реч.

(Народни посланици гласно негодују.)

ЂОРЂЕ КОСАНИЋ: Ако можете само мало...

(Председавајући: Мало су узбуђени, али само наставите.)

Поштована министарка, председавајући, даме и господо народни посланици, покушаћу да се вратим на тему.

Пред нама су данас четири предлога закона о потписивању уговора и ја ћу још једном да подсетим – о оснивању Транспортне заједнице, о зајму за кредит за пројекат модернизације и реконструкцију мађарско-српске железничке везе на територији Републике Србије за деоницу Београд Центар – Стара Пазова, о зајму за програм водоснабдевања и канализације у општинама средње величине у Србији, и о изменама и допунама финансијског уговора између Републике Србије и Европске инвестиционе банке.

Министарка, Посланичка група Јединствене Србије подржаће у дану за гласање поменуте предлоге закона, а на самом почетку моје излагање биће фокусирано на предлог закона о Транспортној заједници.

Морам да кажем да је овај закон веома значајан. Чини ми се, министарка, после Споразума о стабилизацији и придруживању, ово је један од најзначајнијих, да кажем, споразума који смо имали. Његов циљ је јединствено тржиште копненог, речног, поморског саобраћаја између држава Западног Балкана и ЕУ. Практично, то је начин да све земље Западног Балкана имају јединствено тржиште када говоримо о транспорту.

Пре десетак година, министарка, добили смо једно јединствено тржиште електричне енергије, са седиштем у Бечу. Сада имамо једну јединствену транспортну заједницу, са, ја се, министарка, надам, седиштем у Београду. Ви сте малопре рекли да би то требало да се деси у децембру, и то је добра вест за све грађане Србије.

Причамо често о радним местима, причамо о изградњи путева. Србија је земља која се граничи са доста земаља и потребни су нам инфраструктурни пројекти. Ви сте малопре помињали Коридор 10, 11, Моравски коридор, Фрушкогорски – ја долазим из Крагујевца, близу смо да завршимо и тај ауто-пут од Баточине до Крагујевца – али оно што је значајно за све нас, министарка, јесте чињеница да сваки пут који градимо значи довођење инвеститора, значи нова радна места, и то је суштина ствари коју сви овде треба да знамо, коју треба да знају грађани Србије, и то је велика ствар за све нас.

Исто тако, чињеница је да на границама имамо велике застоје. Отежан је проток, како робе тако и путника, и сигуран сам да ће овај споразум у великом делу допринети да се олакша – на крају крајева, то је и интерес свих нас, свих потписника овог уговора – да се олакша проток, како путника тако и робе.

Што се тиче Транспортне заједнице, ја ћу овде још рећи да она има шест уговорних страна плус Европска комисија. Европска комисија финансираће ово са 85%, ако се не варам, а 15% ће чланице региона. Да не дужим више, што се тиче самог овог споразума, да кажем једну важну ствар, да, са једне стране, потписивањем овог споразума ЕУ показује да су земље овог региона изузетно значајне за ЕУ. С друге стране, оно што је важна чињеница јесте да наше важне националне пројекте можемо да спроведемо кроз регионалне пројекте. С друге стране, важна чињеница коју ми показујемо јесте да са земљама региона можемо да сарађујемо, да можемо да правимо путну инфраструктуру и све остале ствари, уз напомену да између нас постоје битне разлике које ми можемо, на крају крајева због оваквих ствари, да превазиђемо.

Кад је реч о другом предлогу закона, о потврђивању уговора између Србије и кинеске Exort-Import банке за Пројекат модернизације и реконструкције мађарско-српске железничке везе на територији Републике Србије за деоницу Београд Центар – Стара Пазова, на самом почетку везано за овај закон рећи ћу да ће бити финансирана само реконструкција прве деонице брзе пруге од Београда до Будимпеште, Београд Центар – Стара Пазова, и то ће бити пруга на којој ће се возови, ви сте малопре то поменули – неко верује, неко не верује, али важна је ствар – да ће се возови кретати до 200 километара на час, и то је добра вест за нас.

Вредност овог кредитног аранжмана који смо добили је 297 милиона долара. Дакле, то је неких 85%. Петнаест посто ће финансирати Република Србија, нешто преко 50 милиона долара, ако се не варам. Време трајања кредита је 20 година, пет година грејс-период, 2% камате. Када све ово кажем, полазим од чињенице да је ово један изузетно добар кредит, не враћајући се уназад какве смо све имали кредите и како је то било у прошлости. Дакле, и ово је добра ствар за нас.

Рок за извођење радова је 42 месеца. Иначе, завршетком ове деонице путоваће се до Будимпеште нешто мање од три сата, ако се не варам, министарка.

Исто тако, шта су добре овде ствари? Ова пруга биће грађена по европским стандардима и биће саставни део европских железничких саобраћајница. С друге стране, биће значајна и због још једне ствари. Поред Будимпеште, биће доступан брз долазак до Беча и других европских

дестинација, а када буде завршена, за грађане Србије је добра вест да ћемо, рецимо, до Новог Сада стизати за нешто мање од пола часа, а до границе за сат времена.

Сада неколико речи, само укратко, о трећем закону. Дакле, потврђивање уговора о зајму између Немачке развојне банке и Републике Србије у износу од неких 17 милиона евра за реконструкцију канализационе и водоводне инсталације у неколико градова. Ви сте то потписали. Поред ових средстава и зајма Владе Савезне Републике Немачке, обезбеђена су и бесповратна средства за програм из посебног фонда.

На самом крају, не дужећи више о овим законима, да кажем да ће Посланичка група ЈС у дану за гласање подржати све предлоге закона из ове обједињене расправе. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко од представника, односно председника посланичких група жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Горан Ћирић.

Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Поштовани председавајући, због чудне нервозе малопре ми нисте дали реплику и помињали сте нешто што никада нисам изговорио у овом парламенту, а то је реч „лаж“. Никоме нисам рекао да лаже. Ја сам позвао и сложио се са министарком да говоримо о истини и да пробамо да кроз дијалог говоримо о овим важним темама, јер овде имамо четири документа која смо добили јуче у минут до дванаест, или у минут до десет, пред последњи рок заказивања седнице да не бисмо као посланичке групе дали своје предлоге закона, своје предлоге који би требало да поправе нека решења у неким законима.

Ево, покушаћемо данас да сведемо поново тај разговор на ту тему на који начин бисмо могли да ова документа о којима данас говоримо изгледају боље, да будемо ефикаснији у реализацији свега овога што усвајамо у Скупштини, али и да избегнемо штете које нам овакав начин рада, и Скупштине и Владе, доноси. Ја ћу и о томе говорити и покушаћу да позовем министарку, пошто њен колега, господин Вујовић, није овде, а имамо на овим документима и овим законима њега, и то не случајно, као предложеног министра, који треба да присуствује овој расправи због тога што се овде говори о три уговора која доносе нова задужења за Републику Србију, а то је, наравно, важан аспект, јер не можемо да раздвојимо расправу о овим документима од тога да говоримо о макроекономском стању Републике Србије, о јавном дугу. Доскора је ту био и в.д. директора Управе за јавни дуг, видим да и он више није ту, и мислим да имамо

проблем да разговарамо о томе, јер се очигледно не слажемо око интерпретације неких јавно приступачних података, а малопре смо говорили о томе.

Ево, почећу да говорим о Транспортној заједници и ту ћу се сложити са већином колега и колегиница који су рекли да је свакако добра. Свако нормалан ће рећи – да, неопходно нам је и потребно да учинимо ефикаснијом сарадњу у региону, на овом простору, са свим последицама које смо имали, посебно деведесетих и свих наредних година. Потребно је инвестирати у инфраструктуру, са једноставним разлогом, а то је циљ – спојити што ефикасније људе, спојити градове, спојити читаве државе и учинити ту проходност и комуникацију ефикаснијом и лакшом. Ту немамо никаквих дилема. То су принципи, то је стратегија око које можемо да се слажемо. Али морамо да говоримо и о начину на који ћемо достизати ту стратегију.

Ви сте често помињали да, ево, ми постајемо лидер региона и ја бих волео да будемо заиста лидери, како у иницијативама, и политичким и стратешким, каква је и ова, али и тако што ћемо бити спремни да поменемо и истакнемо то лидерство, јер подсетићу вас када је покренут и када је потписан меморандум о овом споразуму око кога се сви слажемо.

Најчешће говоримо, ево, сада смо у овој расправи више пута чули – та бивша, зла, жута власт, али ево, покренут је управо у то време, 2003/2004. године, потписан је у јуну 2004. године, и тада је учествовала Влада ДСС-а, Г-17 плус, са мањинском подршком СПС-а, сада учествујете ви и ваша већина у доношењу и предлагању овог споразума, и то је нешто што очигледно показује да су практично сви политички актери на политичкој сцени Србије делом учествовали у креирању и доношењу овог документа. Због тога не могу да разумем овај ваш приступ, у ком је на сваку критику присутан одговор – а шта сте ви радили у претходном периоду? Е па бар овде можемо да се сложимо око тога да ваљда нећу добити такав одговор.

Када говоримо о лидерству, волео бих да будемо лидери у ефикасности, у спровођењу пројеката на ефикасан начин, квалитетан начин, у одговорности и транспарентности у том процесу.

Дакле, и ту морамо да пођемо од људи који ће користити ове инфраструктурне пројекте. Ми најчешће говоримо о квадратима и километрима путева, о квадратним метрима асфалтираних путева, а у суштини се све то ради због људи. Мислим да о томе треба говорити и из угла људи, њихове безбедности, њихове могућности да створе услове за живот својих породица, да олакшамо њихове послове, комуникацију и да учинимо будућност безбеднијом, извеснијом и сигурнијом.

А имамо управо ту неодговорност на примеру радова које сте ви осудили на путу Уб–Лајковац уз губитак једног живота. И тај један живот треба да нам буде водиља у одговорности на који начин треба спроводити стратегије о којима ми овде говоримо.

Ви сте сами говорили, и нећу овде отворити сајтове али ви сте и за тај пројекат малопре рекли – учествовала је нека претходна власт. Покренут је пројекат 2010. године, али завршен је 2014. године и сада можемо да тражимо вештачење да ли је тај завршни слој и основа од глине, асфалта, или како сте већ навели у тој оптужби неког претходног министра и великог броја извођача који су одговорни за милионске штете, или милијарду коју сте поменули. За то је одговорна ваша власт, ваша Влада у периоду 2012– 2014. године, када је завршен тај пројекат, или су одговорни само они који су пројектовали, или који је ниво одговорности и за оне који нису адекватно обележили и заштитили приступ тој саобраћајници, која нема ни почетка ни краја. А онда имамо изгубљен живот, за који нико не одговара, или одговара на начин да је новчано кажњен.

Е, то је питање лидерства, питање лидерства у одговорности, питање лидерства у предупредивању таквих будућих догађаја који могу да нас затичу у таквом начину реализације инфраструктурних пројеката.

Дакле, ово питање безбедности отвара једно питање. Ја бих вас заиста питао, код реализације и Коридора 11 и Коридора 10, гледали смо више пута, у више наврата, отварање ауто-путева и од Црвене Реке према Димитровграду, гледали смо отварања и на другим позицијама, према граници са Македонијом. Ја ћу вас питати – да ли сваки од тих ауто-путева и отворених деоница, сваки од тих лотова има и грађевинску и употребну дозволу? То је врло важно. И мислим да је важно, још једном, пре свега, због безбедности људи, безбедности грађана и начина на који се реализују ти пројекти.

Толико о овом делу, уз, још једном, напомену – ово је започето 2004. године, у јуну. За сваки велики пројекат потребан је неки континуитет. Велике стратешке ствари се не реализују за пола године или једну годину, у сталној нестабилности у држави и у сталној неизвесности.

Други предложени закон Народној скупштини је нешто што у симболичном смислу показује и ток ове седнице и начин заказивања ове седнице. Дакле, ми овде имамо предлог. Прво, овај закон је ушао, по образложењу председнице Скупштине, на ваш захтев, због хитности, и потребно је хитно расправљати о овом документу.

Ја ћу вас подсетити и прочитати овај део образложења – након упућивања у скупштинску процедуру и извршеног срањивања текста наведеног уговора преведеног на српски језик са изворним текстом уговора

на енглеском језику уочене су две техничке грешке, које је потребно исправити у српској верзији уговора на следећи начин.

Дакле, изгубили смо шест месеци. Због хитности уговора које смо усвајали у овој скупштини, прихватили смо тај текст који је Влада предложила овој скупштини, веровали смо, а онда после шест месеци добијете текст документа, стварно је апсурдно, енглеску верзију у једном облику, у једном формату, српску верзију у другом, и сада, због погрешног српског превода, ми губимо шест месеци, а ја ћу покушати да вам израчунам ефекте те брзине и те недовољне одговорности свих нас.

Овде се не ради само о техничкој ствари. Да апсурдност буде још већа, овде се каже – тако да у члану 4. тачка 5) Уговора преведеног на српски језик иза речи: „рачун за“, уместо речи: „изградњу ауто-пута Е-763, деоница Сурчин–Обреновац“, дакле мала грешка, уместо ауто-пута Сурчин–Обреновац, треба да стоје речи: „модернизацију и реконструкцију мађарско-српске железничке везе на територији Републике Србије за деоницу Београд Центар – Стара Пазова“.

Дакле, не ради се ни о истом правцу, не ради се ни о ауто-путу, него о железничкој прузи. Таква грешка је мени стварно непојмљива. У документу који Влада са великом пажњом, великом анализом, са стратешким планом, са кључним пројектом, 300 километара на сат пруге Београд–Будимпешта, да после шест месеци добијемо исправку јер не стоји суштински иста ствар, уместо ауто-пута железничка пруга, нити на истом правцу, ми сада овде у великој нервози, на хитно сазваној седници разговарамо о томе, јер због тога имамо и другачије ефекте.

Сем ове седнице, ја ћу вам рећи да имамо и финансијске ефекте, а ево о томе, када смо усвајали овај уговор, ми смо тада са министром Вујовићем, ја се сећам, говорили о условима, о камати, о начину на који се повлачи овај кредит, и услови су 2% камате, нећу анализирати, где се каже да трошкови обраде кредита износе 0,25, али и стопа која се примењује на провизију за неповучени део кредита је 0,25% годишње.

Дакле, са овим износом кредита та накнада за обраду кредита износи 744.000 долара. Дакле, провизија за неповучена средства. А ми уколико каснимо шест месеци или можда нешто више, можете да израчунате коју ћемо камату платити у процењено половичном износу од тих 744.000 долара. Толико кошта та наша брзина, та наша хитност, та наша неспремност на вођење дијалога, да разговарамо на начин разумевања аргумената једних и других, да ли седели са стране позиције или опозиције. Због тога вас критикујемо и због тога вас позивамо да имамо прави дијалог.

Трећи предлог закона који смо добили је уговор о зајму између КfW и градова који су поменути у решавању великих проблема у Србији,

водоснабдевање и третман отпадних вода и ту немам дилеме да је то свакако потребно подржати, јер је то исто одговорност према грађанима Србије и њиховом здрављу, јер чиста пијаћа вода је кључна за здравље становништва, поред свих осталих извора, а наравно и третман отпадних вода и обезбеђење здраве животне средине.

Ја овде могу да вам дам неке сугестије, због тога што имам неко искуство управо у сарадњи са KfW и GTZ из прве фазе, јер је град Ниш био пилот-пројекат 2001. године у реализацији и треће висинске зоне и нових захвата изворишта и корисник једног значајног дела, уз велику захвалност, тада, донације од скоро 30 милиона евра граду Нишу за занављање азбестних цеви које су отровне, оловних цеви. Мислим да је то важно, и те како важно подржати да бисмо заштитили здравље становништва.

Свакако је то важно и за грађане Параћина, Књажевца, Врбаса, Кикинде и ту немамо дилеме да треба подржати тај пројекат, а важно је и преношење тог експертског знања у анализи и начину на који ће се реализовати ти пројекти, јер је то важно и структурно реализовати, јер због стања локалних самоуправа и буџета локалних самоуправа оне самостално нису у могућности да реализују такве захвате, јер, нажалост, овде смо одлукама ове скупштине из године у годину смањивали буџете градова и општина. Ово је начин да се неки инфраструктурни, неки животни проблеми тих градова и општина решавају.

Дакле, вама сугестија – важна је улога Владе. Важна је због тога што решавање отпадних вода поготову, а и снабдевање чистом пијаћом водом није питање само једне локалне самоуправе, само једног града. То је питање читавог региона, читавих сливова и начина на који ће се третирали градови који се налазе на рекама које успут и низводно могу да загаде и друге градове. Због тога систем за пречишћавање отпадних вода само у Параћину неће бити довољан за решавање проблема Јагодине, јер је потребно решити и Ћуприју. Мислим да је ту важно да Влада учествује и да има један интегрисани приступ и да проба да са учешћем буџета локалних самоуправа подстиче такву врсту сарадње и решава тако важна животна питања.

Четврти закон, који је такође важан, показује нешто што говори о ефикасности у реализацији ових кредита. На Одбору за финансије сам имао то питање и мислим да је важно чути га овде јавно, да се и јавност упозна са тим. Дакле, овде имамо предлог закона о потврђивању уговора и изменама и допунама финансијских уговора под неким бројевима. Детаље тих уговора, нажалост, овде из материјала не можемо да видимо. Видимо само суштину и можемо да наслућујемо о чему се ради, а то је један пасус који каже – провера поступака по правним лековима, као што је предвиђено у

српском законодавству, биће на располагању било којој страни која је имала интерес за добијање одређеног уговора и која је била оштећена или ризикује да буде оштећена од наводног кршења.

Дакле, овде се ради о повлачењу кредита Европске инвестиционе банке којим се подржавају важни пројекти, и ту нема дилеме да треба подржати пројекте изградње клиничких центара, општинске и регионалне инфраструктуре, Коридора 10 и јавног сектора итд.

Моје питање је било – да ли је овај додатни надзор над спровођењем јавне набавке везан за скорашњу изјаву министра Лончара? То је било негде у марту или априлу, а у вези са реализацијом уговора Клиничког центра у Нишу, а један од пројеката у подршци Европске инвестиционе банке је био управо тај пројекат.

Министар Лончар је, не желим да говорим и интерпретирам његове речи али могу да прочитам оно што је изјавио у том тренутку, рекао је да пацијенти из Ниша чекају због јавашлука појединаца и комбинација које они праве. То је његов речник. Дакле, уз наслов, где каже: „Због Ниша ме боли глава, гледали ме у очи и лагали“. Дакле, требало је да буду, по његовим речима, завршени радови 27. марта, али смо видели и чули тадашње његове оптужбе на рачун оних који су реализовали, и његове сумње и исказивање његовог убеђења на који начин се спроводио тај пројекат.

Желим вас да питам, госпођо министарка, да ли је то један од разлога. Да ли је то једини, можда их има више, да сада представници Европске инвестиционе банке желе од нас овакву клаузулу која ће њима омогућити увид у реализацију расписаних тендера? Уз то видимо и начин на који је пројектован тај клинички центар у мом граду. Наравно да се радујем томе, али начин на који је пројектован очигледно захтева да се сада репројектује или да се руше зидови да се унесе магнетна резонанца, јер се није могло претпоставити да ће се та врста опреме куповати и да сада треба омогућити уношење такве опреме.

Дакле, мени је жао што овде није министар Вујовић, јер ова питања су неодвојива од анализе коју смо начели у претходној расправи. То је питање стања јавног дуга, јер се овде ради о новим задужењима. Било нам је потребно, а ја сам у расправама о буџету четири године захтевао од министра финансија да, оно што је његова законска обавеза и законска обавеза Владе, представи јасан план о начину на који ће Србија достићи законски ниво од 45% учешћа јавног дуга у БДП-у Србије.

Још једном, 2012. године у јулу јавни дуг је износио 14,7 милијарди. После подизања тог дуга у септембру, када је министар финансија Динкић подигао две милијарде, та година је завршена са 17 милијарди и нешто, 17,5

скоро. Дакле, дошли смо, и то је прва година у којој се прекорачио тај проценат од 45%. Ми немамо представљање тог плана.

Чули смо председника, јуче је у изјави рекао да је наш циљ да достигнемо Маастрихт. Маастрихт каже 60%, сада смо на 62% у односу на БДП. Наше је питање...

(Председавајући: Приведите крају.)

Овде говоримо о српским законима, а српски закон каже 45%, Европски парламент каже... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар др Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Неколико важних информација. Почећемо од Транспортне заједнице.

Пошто сте навели како је Меморандум о Транспортној заједници потписан 2003/04. године и да је то у ствари заслуга... У реду је, ако сматрате да је то заслуга ДС, ја ћу вам рећи да од 2003/ 2004. године уговор који ступа на снагу... Надам се да ће се десити онда када Парламент буде усвојио овај Уговор о Транспортној заједници и тек тада, практично, почињемо да говоримо и да имамо Транспортну заједницу земаља Југоисточне Европе.

За разлог зашто то није било раније, не говорећи сада о разлозима у другим државама, али хајдемо о Србији, која је централна, нико више у ЕУ 2004. године није веровао да ће тадашње владе у Србији да се заиста баве питањем ЕУ. Све што сте говорили о Србији било је против Србије. Обећавали сте европске интеграције, у реалности се тиме нисте бавили. Обећавали сте Коридор 10 2004. и 2006. године, у реалности није било приче о Коридору 10. Иначе, само за вашу информацију, док ми сад разговарамо, у Грделичкој клисури се ради. Даље, обећавали сте, између осталог, да ћете усклађивати национално законодавство са директивама ЕУ па се ништа од тога није десило, јер да то јесте радили, био би уговор много раније и ми не бисмо морали доносити закон, трошити време на то, него бисмо можда радили неке друге ствари.

Даље, поменули сте Уб–Лајковац. Морам да кажем једну ствар и потрошићу неколико минута на то. Прво, не желим уопште да погибију људи на деоници Уб–Лајковац користим у овом тренутку у Парламенту. Постојале су бетонске препреке, тужилаштво ради свој посао, нека кажу шта се на крају десило, да ли је неко померио бетонске препреке или није. Али питање Уб–Лајковца је потпуно другачије. Једно је прича о безбедности, односно једно је прича о саобраћајној несрећи, о томе да ли је неко ушао на пут који је затворен и где су постојале бетонске препреке, а

потпуно је друга и одвојена прича о Уб–Лајковцу и одговорности ове Владе за завршетак, односно чињеница је да ви кажете када је почела изградња Уб–Лајковца, значи за време влада Демократске странке, а да је завршена у новембру 2014. године.

Тачно је да је почела за време влада ДС-а. Тачно је да је завршена 27. новембра 2014. године, онда када су извођачи дошли тражећи 11. анекс да се потпише. И тако се функционисало од 2000. године па надаље када говоримо о изградњи путева и то је разлог зашто Србија нема стотине километара ауто-путева, зато што су неки договори прављени на неке необичне начине, правили су се путеви из њиве у њиву, као што је Уб–Лајковац, 12,5 километара.

Тачно је, такође, да су се потписивали силни анекси, јер је то био 11. анекс када говоримо о Уб–Лајковцу. Тачно је да је неко одлучио, а тај неко јесу министар и председник Владе у том тренутку, те 2009. године, када је донета одлука о изградњи Уб–Лајковца. Дакле, тадашња Влада је одлучила да гради пут Уб–Лајковац, 12,5 километара, на Коридору 11, из њиве у њиву, знајући да нема и неће бити пута, не постоји ни један једини документ, од Обреновца до Уба, знајући да нема ништа у наставку од Лајковца до Љига, ал' су, ето, одлучили да из буџета потроше 70 милиона евра да граде тај пут, да дају тај посао директно домаћим компанијама, да немају надзор неколико месеци на том путу, то значи немају компанију која контролише шта се заиста ради, и онда се деси ситуација да потписују 11. анекс, да продужавају путеве итд.

Одговорност је заиста... Верујем и надам се да ће надлежни органи то да утврде, видећемо. Дакле, одговорност је на онима који су некавалитетно изградили пут, на онима који су били инвеститори тог тренутка, на онима који су били извођачи, на онима који су били надзор. Срамота је за једну државу, срамота је за наше компаније, срамота је за све да имамо пут у који је стављена глина, да имамо пут где је влажност тих материјала била 40% а треба да буде 20%. Дакле, то је тако организовано било да ја заиста мислим да то јесте срамота за све. Никома то не иде у прилог, никоме се то не допада, али одговорности, господо, Српске напредне странке и Владе Републике Србије у том смислу, дакле ових влада, нема. То је резултат рада неких пре нас.

Када говорим о томе шта сте урадили или шта је неко пре нас урадио, не кажем то због тога да бих само рекла шта сте урадили ви а шта смо урадили ми, јер сви смо ми ваљда једно, грађани и грађанке Србије, него говорим да грађани знају од чега смо кренули, шта смо наставили. Наставили смо нула километара рехабилитованих пруга. Наставили смо, односно наследили смо и морали смо да идемо даље са пругама где се ишло

35 километара на сат. Наставили смо са Коридором 10 и 11 где смо имали или из њиве у њиву или смо имали то да није било радника уопште на Коридору 10. Све је то оно одакле смо морали да кренемо.

Када говорите о поново задуживању и помињете кредите, још једанпут ћу поменути, зато што су то такође подаци који су тачни, 2012. сви грејс-периоди свих кредита које сте узимали – који су, иначе, узимани по јако високим каматним стопама, по условима који су били катастрофални за нас – грејс-периоди, дакле време када се кредит није отплаћивао, због оних који се у то не разумеју, тада је истекло. Тог тренутка Влада Србије и држава је морала да плаћа врло високе камате на стотине милиона евра задужене Србије. Па није задужила Србију СНС, него је управо задужила влада Демократске странке.

И то јесу истине и то су били разлози зашто смо морали да подигнемо државу из онога што јесте био проблем, а то је – ми јесмо били пред банкротом. Ми водимо врло конзервативну фискалну политику, и то се види из сваког буџета, из свега што радимо. Према томе, када одлучујемо да се задужимо, рецимо сад кредит са кинеском „Екс-Им“ банком, водимо рачуна, не узимамо кредит, не ратификујемо га пре оног тренутка када знамо да ћемо почети да га трошимо.

Такође, питали сте за деонице ауто-пута, регионалних путева, локалних, којих год. Не постоји ни једна једина деоница пута коју радимо и коју смо пустили у саобраћај да нема не само грађевинску дозволу, значи нема почетка радова ако нема грађевинске дозволе, која подразумева пре тога завршену експропријацију, нити има пуштеног пута у употребу да нема употребну дозволу. Дакле, тако радимо зато што знамо да новац који трошимо не можемо себи да дозволимо, као што су то неки радили, да узмемо кредит, а онда он стоји а ми тек онда кренемо да радимо просторни план, да се бавимо експропријацијом, да радимо пројектнотехничку документацију. Не, кад смо узели кредит, он се користи.

Значи, ако ратификујемо, односно ако Парламент ратификује овај Нацрт закона о Уговору о финансирању са „Екс-Им“ банком за прву деоницу модернизације и изградње двоколосечне пруге Београд Центар – Стара Пазова, након тога иде одобрење додатно од „Екс-Им“ банке, које се чека најмање до Нове године. Тек након тога ми можемо да трошимо тај новац. Ми почињемо радове идуће недеље, дакле 28. почињу радови на тој првој деоници. Извођачи су изабрани. Све се ради. Тог тренутка ми ћемо сачекати јануар и почети да трошимо новац.

То се односи рецимо и за Сурчин–Обреновац. Дакле, Сурчин–Обреновац нисмо почели да радимо док нисмо заиста припремили све, и документацију завршили, дакле издали грађевинску дозволу, и тек са тим

смо отворили радове. Е, тако ради одговорна Влада и тако се доносе одлуке. И када доносимо стратешке одлуке, водимо рачуна о Србији за пет, десет, двадесет година. Не градимо пут из њиве у њиву ако знамо да га наредних десет година неће бити, него се трудимо и водимо рачуна о томе да заокружимо једну целину и да знамо шта су нам приоритети.

Такође сте поменули овде, када сте говорили о хитности и зашто овај уговор данас и како овај уговор данас, онда сте говорили да због сталне нестабилности у држави ми сад по хитном поступку имамо овај уговор. Не. Прво да знате, од момента потписивања енглеске верзије у Трсту свих потписница овог уговора, свака држава је, односно не сама држава него је ЕУ преводила на језике, националне језике. Тек када су сви приведени, дакле не ми, не земље потписнице, него Европска унија, када је све то преведено, када су сви то потписали, тек онда је то дошло у сваку државу, у сваку владу, а затим у сваки парламент. Девог октобра Србија је добила превод текста на српски језик. Дали смо одмах у процедуру и 26. октобра је усвојено на седници Владе и ми смо тада упутили већ по хитности овај Уговор о Транспортној заједници, просто да објаснимо зашто, јер између осталог, није питање само Министарског савета, него је питање и седишта Секретаријата у Београду саме Транспортне заједнице.

То заиста нема никакве везе са стабилношћу и нестабилношћу. Дакле, ми не радимо у условима нестабилности. Ми смо једна стабилна држава, стабилна економија, стабилна Влада, политички стабилна земља. На крају крајева, не бисмо могли да добијемо седиште тог секретаријата да нисмо такви. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, Горан Ћирић.

Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Ово већ може да личи на дијалог.

Мислим да сте погрешно разумели када сам говорио о преводу. Говорио сам о овом закону у коме је потпуно нелогично да се грешка у преводу нађе на такав начин да се у једном делу, у енглеској верзији, говори о путу ка Обреновцу, а да се у српској верзији говори о прузи, и то према Старој Пазови. О томе сам ја говорио, ви сте ми дали погрешан одговор на ову анализу.

Али мислим да је важно да поменемо ту истину, јер говоримо о истини. Наравно, имате је ви, а пробаћу да је кажем и ја, а то је проверљиво, и мислим да је јасно, кроз јасне податке, официјалне податке на сајту државног органа Републике Србије. Дакле, говорили смо о томе шта сте ви затекли. Пошто се стално враћамо на то шта су затекли неки други, па Влада ДС-а је 2000. године затекла учешће јавног дуга у бруто друштвеном производу од 201,2%. Ви говорите о томе да није било довољно брзих

европских интеграција. Затекли смо БДП на нивоу седам милијарди евра. Сада је то на нивоу 33, 34, 35 милијарди, а 2008. године је то било четвороструко веће. Дакле, то су реални подаци и то су неки резултати. Нека Влада у то време је нешто радила и померила државу на четири пута бољи начин.

Оно што је такође важно, 2012. године – ево, проверите у буџету, ускоро ће ући буџет Републике Србије, камате су, о којима ви говорите, енормне камате, износиле 400 милиона евра. Знате колике су за 2017. годину? Једна зарез две милијарде. Па како се толико повећао тај износ камата ако су мењани скуп кредити јефтиним кредитима? Дакле, то је реални податак, проверите га и хоћу да разговарамо на овакав начин.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има Стефана Миладиновић.

Изволите.

СТЕФАНА МИЛАДИНОВИЋ: Хвала вам, господине Арсићу.

Уважена министарка, поштоване колеге сарадници из Министарства, надам се да ће моја дискусија бити у овом духу, конструктивном дијалогу који имамо данас у Скупштини, за разлику од претходних дана, када је атмосфера била нешто другачија.

Ја ћу данас, као овлашћена представница посланичке групе СПС, говорити о два уговора која доприносе даљем развоју транспорта у Републици Србији, не умањујући, наравно, значај друга два уговора. О уговору о зајму за развој малих и средњих општина у области комуналних услуга и о закону о потврђивању финансијског уговора између Републике Србије и Европске инвестиционе банке говориће моје колегинице нешто касније.

Да бисмо разумели важност регионалне Транспортне заједнице и потребу за регионалним транспортним увезивањем, пре свега морамо да разумемо и транспортну политику ЕУ, која је превасходно једна од најзначајнијих и можда првих политика успостављених још у формирању Европске економске заједнице. Она јесте услов за ефикасно функционисање заједничког тржишта ЕУ. Њена регулатива обухвата све видове саобраћаја, обухвата техничке, друштвене али и безбедносне стандарде и умногоме је допринела привредном развоју и држава чланица али и региона у Европи.

Такође, важна је због два податка на која сам наишла. То је да транспорт представља 10% богатства ЕУ мереног на темељу БДП-а и оно што је за нас као народне посланике посебно битно јесте да скоро 10% правних тековина ЕУ јесу прописи из области транспортне политике.

Европска унија се у овом савременом добу труди да успостави један савремени транспортни систем, који мора бити и безбедан и доступан и

економичан. Са друге стране, порастом транспорта, односно превоза терета и превоза путника, ЕУ инсистира на мобилности, која треба бити одржива, енергетски ефикасна и еколошки свакако одговорна.

Паралелно са овом политиком изграђена је и нова инфраструктурна политика ЕУ, која предвиђа формирање „кор нетворк“ (*Core Network*) до 2030. године, која обухвата девет главних коридора. Циљ ове политике јесте трансформација, конекција, то сте данас у току расправе и рекли, Исток–Запад Европе. Подразумева унапређење инфраструктуре граничних прелаза, унапређење сваког од видова саобраћаја и, што је изузетно важно за развој транспорта, уводи и нове моделе транспорта.

Када је Србија у питању, у основну мрежу транспорта ЕУ унета је регионална основна мрежа још 2015. године и, као стратешки добро позиционирана, Србија заправо представља кључни транспортни чвор, како за повезивање држава Балкана тако и повезивање Балкана и Југоисточне Европе са Европом.

У последњим деценијама Србија је преузела врло конкретне кораке када је у питању израда пројеката од националног и регионалног значаја са фокусом на интензивирању интерконекција, не само транспортних већ и у енергетском смислу, и интензивно радимо на достизању европских стандарда по питању регулативе везане за транспортну политику у оквиру Преговарачког поглавља 14, што је опет за нас народне посланике изузетно важно и нама је познато будући да смо у претходних неколико година усвојили кровне законе за различите видове саобраћаја.

У складу са Стратегијом развоја транспорта Републике Србије и тежњом Србије да се успостави један равномерни привредни развој који подразумева и прекограничну сарадњу, овај уговор о оснивању Транспортне заједнице је корак ка успостављању квалитетнијих добросуседских односа и регионалне стабилности као једном од кључних приоритета спољне политике Републике Србије.

Повезивање у оквиру сарадње региона Западног Балкана и Европске комисије у оквиру формата Западни Балкан – агенде повезаности јесте део Берлинског процеса, који је за Републику Србију изузетно важан. Оно што охрабрује јесте да велика већина народних посланика, било да долазе из редова опозиције или позиције, сматра да је овај процес за Србију и цео регион важан у циљу стабилности и привредног развоја.

Поменуто је више пута, овај концепт регионалне транспортне мреже није новина. Ми смо још 2004. године, као једна од потписница, у Луксембургу потписали Меморандум о разумевању за развој основне регионалне транспортне мреже и тиме основали Транспортну опсерваторију Источне Европе, која је промовисала управо развој

регионалне транспортне мреже и јачање капацитета за реализацију инвестиција. Свакако, састанком у Трсту ове године, када је и потписан овај уговор, он је заправо добио и формално правни карактер.

Један од кључних задатака на основу овог уговора јесте уклањање физичких баријера, успостављање инфраструктуре тамо где је нема, унапређење нове инфраструктуре како би се несметано кретале роба и услуге, наравно, повећање безбедности саобраћаја и на путевима и на пругама, а све то у циљу једног сигурнијег привредног пословања.

Овај уговор подразумева и припрему петогодишњих планова развоја свеобухватне основне мреже и приоритетне пројекте из регионалног интереса, као и системски усклађен развој транспортне инфраструктуре, не само железнице и путева већ и унутрашњих пловних путева. Оно што је изузетно важно јесте израда контејнерских терминала.

С тим у вези истакла бих да је изузетно важно то да дефинисањем ове основне и свеобухватне мреже Западног Балкана јесу прихваћени сви кључни и инфраструктурни објекти и пројекти које је Србија предложила током више сусрета министара управо у формату Западни Балкан шест. Оно што је битно да грађани знају, овај уговор обезбеђује повећање инвестиција и, наравно, повлачење бесповратних средстава из фондова ЕУ у унапређење саобраћајне инфраструктуре у Србији и у региону.

Без обзира на различите поруке из Брисела у погледу даљег проширења од питања када и како, да ли 2025. године или раније, и да ли ћемо појединачно или колективно приступити ЕУ, овај концепт и ова иницијатива и сличне иницијативе треба да крећу већ од Републике Србије, јер Република Србија јесте лидер у региону.

Ратификацијом уговора од стране свих уговорних страна потврђује се политичка воља целог региона да постане део транспортног простора и транспортних мрежа Европе и Социјалистичка партија Србије ће подржати овај уговор.

Уговор о зајму за кредит за Пројекат модернизације и реконструкције мађарско-српске железничке везе јесте још један уговор који је у складу са интеграцијом транспортног система Републике Србије, Југоисточне Европе у транспортну мрежу ЕУ.

Овај пројекат реконструкције и модернизације деонице Београд Центар – Стара Пазова у дужини од 35 километара је део ширег пројекта модернизације и реконструкције железничке пруге Београд–Будимпешта. Он је стратешки важан инфраструктурни пројекат не само за Србију већ и за Мађарску. Деоница је значајна и за наше стратешке партнере, Народну Републику Кину, јер је на правцу транзитног коридора између Евроазије и

држава Централне и Западне Европе и трећег поморског крака новог пута свиле и евроазијске експресне железничке мреже.

Услови кредитирања, о томе смо чули данас у расправи такође доста, јесу повољни – фиксна каматна стопа од 2%, са доспећем кредита 20 година, укључујући период почетка од пет година. Ако узмемо у обзир то да овај транзитни правац преко Мађарске учествује у укупној спољној трговинској размени Републике Србије са преко 65%, можемо рећи да је у питању један развојни кредит, којим се индиректно улаже и у привредни развој северног дела Србије, што додатно потврђује неопходност и оправданост подршке коју ћемо као посланичка група дати у дану за гласање. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Александра Томић.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Уважени председавајући, поштовани министри, колеге посланици, након целодневне расправе, данас говоримо о уговорима и споразумима који су пре свега у интересу грађана Србије и они су резултат добро вођене, одговорне спољне политике Србије, и од стране председника државе, господина Вучића, и од стране премијерке, госпође Ане Брнабић, и свих министара у Влади Србије, јер када видите да неки споразуми који су потписивани у протеклих пет година између две владе, као што су Влада Републике Немачке и Влада Републике Србије, проузрокују и дају за последицу овакве програме о каквим имамо прилике данас да расправљамо, и као што видите да је у реализацији транспортна мрежа Југоисточне Европе, у којој је Србија један од стожера када причамо уопште о нашем региону, и када видите да ће у будућности Београд бити центар саобраћајне инфраструктурне политике, онда је то једно признање за такво вођење политике у протеклих пет година.

Према ономе што смо данас имали прилике да чујемо и на Одбору од стране предлагача ових закона који подразумевају ратификацију ових споразума и ономе што смо данас у расправи имали прилике да чујемо, схватила сам да ће и представници опозиције гласати за ове споразуме, јер излагања у којима су рекли да су неке прве кораке начинили још давне 2003, 2004. и 2005. године а нису имали времена да заврше тако одговорне послове очито показују њихову спремност да у дану за гласање, као и СНС, подрже ове законске предлоге.

Оно што је важно да се каже за Транспортну заједницу, уопште споразума између Србије и Транспортне заједнице, питање фуснота. Оно што треба да се каже јесте да одлука сваке владе и инструкције које стижу за све међународне уговоре од стране Министарства спољних послова

говоре да је обавеза у сваком уговору да стоји фуснота која обавезује потписнице да се испоштују територијални интегритет и независност Републике Србије у погледу питања Косова и Метохије. Тако да то уопште није спорно, него они који желе ову тему да истргну из контекста када је у питању овај уговор желе да стекну јефтине политичке поене у скупштинској расправи и због тога мислим да на то не треба толико обраћати пажњу, јер очито је да нам иду у сусрет неки београдски избори па онда одређени будући кандидати желе да се на одређени начин профилишу као носиоци неких политика, иако оне и не стоје.

Оно што треба рећи данас а јако је важно када су у питању кредити са немачком KfW банком који се односе на водоснабдевање и канализацију, од којих зависи свакодневни живот људи одређених градова у Србији а да то нису Београд, Ниш, Нови Сад и Крагујевац, јесте да то показује велику одговорност министарстава у овој Влади која говоре да је потребно улагати у решавање свакодневних проблема грађана тих малих градова. Сада су на реду Кикинда, у којој је установљено да у води има честица арсена, и Параћин, о ком толико говоримо да је потребно уложити у њега а имамо азбестне цеви и цемент који је пронађен у води. Затим имамо и 70% одливања воде из водоводне мреже када су у питању градови као што је Врбас, и неквалитетну воду, и због тога је потребно да се изграде и нове фабрике воде.

Али оно што је данас показано на основу ове дискусије јесте да не постоји могућност да водите одговорну политику уколико не размишљате о инфраструктурним пројектима који су важни за свакодневни живот људи у Србији и због тога је јако важна она стратегија која је усвојена, а то је реконструкција и модернизација водоводне и канализационе мреже до 2034. године, када се говори о Србији, и показује да су потребна велика финансијска средства да би Србија заиста имала квалитетнији живот у сваком погледу.

Оно што је важно да се каже када је овај уговор у питању то је да је тек 19. маја 2017. године усвојен извештај од стране Владе Републике Србије и онај извештај који је поднела KfW банка, а то значи да је било потребно урадити велики број студија изводљивости и пројеката да бисте уопште прошли на кредитним одборима ове банке и да би средства била повучена.

Али када говоримо о тим пројектима и градовима, не можемо да не запазимо да су до 2012. године кредитне линије биле оптерећене каматним стопама од 6,17% и да је свега осам градова модернизовано у овом погледу, а да је у протеклих пет година чак 12 градова имало прилике да реконструише и модернизује своју водоводну и канализациону мрежу, а да

су сада кредитне линије оптерећене свега 1,1% камате на годишњем нивоу. То показује једну финансијску стабилност буџета, који може да гарантује за реализацију оваквих пројеката, али и одговорност људи који воде министарства која се односе на инфраструктуру, и оних институција као што је ЦИП, који може на адекватан начин да пружи ту документацију.

Треба рећи да је Кикинди одобрено шест милиона евра за овакве пројекте, Врбасу 4,1, а Параћину и Књажевцу 3,45 милиона евра. Исто тако треба рећи да они који нам данас спочитавају како споро идемо и ништа не радимо очито ни у оним локалним самоуправама у којима су владали 20 година, па и данас владају, нису имали времена да замене азбестне цеви, али су имали времена да граде мостове од 600 милиона евра, имали су времена да граде одређене инфраструктурне пројекте са оптичким кабловима, који су искључиво богатели приватне фирме тадашњих функционера који су водили ове локалне самоуправе. Тако да је, очито, одговорност ипак на СНС, која озбиљно разматра проблеме грађана.

Када говоримо о овом четвртом уговору, о изменама и допунама које се односе на девет уговора са Европском инвестиционом банком, очито је покушај да се у јавности пласира једна неистина која говори да је наша грешка у томе када говоримо о изменама и допунама уговора, а не говори се о томе да је Европска инвестициона банка имала процедуру која не препознаје жалбе у поступку јавних набавки.

Досада смо имали поступак Европске инвестиционе банке која даје зелено светло да се распишу јавне набавке које се односе на робе и услуге које су потребне за реализацију одређених пројеката, а ти пројекти су, рецимо, фаза А, фаза Б пројекта изградње клиничких центара, локална инфраструктура, путеви, затим модернизација школа, затим безбедност у саобраћају, унапређење објеката правосудних институција. Када се говори о томе да, рецимо, одређени незадовољни извођачи који су учествовали у поступку јавних набавки имају право да уложе приговор, и код нас, у нашим прописима он се улаже Комисији за заштиту понуђача у поступцима јавних набавки, не постоји законска могућност. Једноставно Европска инвестициона банка не препознаје моделе жалби да би она одговарала на овако нешто, а Комисија, која је, иначе, у надлежности рада Народне скупштине Републике Србије, нема законских могућности да пошаље адекватне одговоре на тако нешто.

Наравно, због тога је дошло до заустављања реализације одређених пројеката и наравно да је Министарство финансија нашло начина да одређеним изменама и допунама заједно са министарством које реализује ове пројекте, министарством за инфраструктуру, овакве проблеме које сама банка има покуша да реши, да да правни основ Комисији да може да

одговори на овакве жалбе. Тиме ми желимо да убрзамо реализацију ових пројеката, а то се наравно увек одрази у поступку повлачења средстава од Европске инвестиционе банке, и то показује да ми на дате проблеме заиста одговарамо промтно као држава, и показујемо висок степен одговорности.

Зато не бих даље дужила, али мислим да је у интересу државе Србије да заиста све оне политичке странке и сви они субјекти који у овом парламенту постоје као независни посланици подрже овако нешто, јер је у интересу свих нас. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко од овлашћених представника, односно председника посланичких група жели реч? (Не.)

Ако не, прелазимо на расправу по редоследу народних посланика према пријавама за реч.

Реч има народни посланик Јован Јовановић.

Изволите.

ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ: Хвала.

Поштована министарко са сарадницима, на почетку ћу се придружити оним колегама који су изразили незадовољство због овако напречац заказане седнице, у року од 24 часа, иако се неки од закона који су данас на дневном реду налазе у скупштинској процедури већ неколико месеци, нарочито ако они имају толики значај као што је министарка навела. Наравно, министарка не сноси одговорност за овакву ситуацију, али би требало да разуме фрустрираност једног дела посланика због оваквог понашања, које је, нажалост, постало правило.

Председница Скупштине је чак овом приликом отишла и корак даље, упућујући захтев самој себи да се обави заједнички јединствени претрес о ова четири предлога закона. Ево, овде и видимо – председнику Народне скупштине, народни посланик Маја Гојковић.

Сложићу се са министарком да је веома важно што ће наша земља коначно добити седиште једне важне регионалне организације као последицу Уговора о оснивању Транспортне заједнице. Нажалост, досада то није био случај, на шта сам прошле године скретао пажњу и министру спољних послова, већ смо препуштали седишта неких организација неким другим земљама, попут Албаније.

Такође, сложио бих се са министарком да је потребно превазилажење баријера у региону, али не видим како се те баријере превазилазе периодичним и наизменичним подизањем тензија са суседима. Зато бих позвао министарку да јаче искористи свој несумњиви политички утицај да Влада и владајућа странка не подижу додатне баријере према

суседима, поготово због тога што, уколико се не варам, у подизању тих баријера до сада није учествовала.

Поред претходно наведеног, са министарком се такође могу сложити да је изузетно битно да Србија има централну позицију на Западном Балкану, па и када је у питању инфраструктура, али неопходно је гледати и шире на регион Југоисточне Европе, где би било неупоредиво битније да имамо ту лидерску улогу. Али ту смо у трци са временом, макар када је у питању друмски саобраћај, баш због Коридора 4, који је поменула и министарка, који преко Бугарске и Румуније спаја Турску са Централном и Западном Европом све до Дрездена.

Данас ћу ипак пре свега говорити о два закона, а посебно о кинеском зајму за реконструкцију пруге између Београда и Будимпеште. О овом пројекту озбиљно је почело да се прича у време Самита четири премијера – Кине, Мађарске, Македоније и Србије – који је одржан у Београду, у децембру 2014. године. Том приликом постигнут је низ договора, укључујући и овај о брзој прузи, а Србија је обећала максималну брзину у пројектовању и градњи како би до јуна 2017. године та пруга заживела. Само годину дана касније, 23. децембра 2015, тадашњи премијер а садашњи председник, на свечаној промоцији пројекта модернизације и изградње ове пруге на ранжирној железничкој станици Нови Сад, изјавио је да је договорено да пруга мора бити отворена 2018. године. Да га цитирам: „То је велика ствар за нашу земљу. Све ћемо завршити за две и по године“. Досада смо се сви већ навикли да је овај период један од омиљених који користи председник када најављује завршетке различитих пројеката.

Поставља се стога питање шта је разлог толиког кашњења за само једно у низу неиспуњених обећања, а који само потврђују некомпетентност и неодговорност ове власти. Нико не спори огромну потребу за модернизацијом Србије, укључујући инфраструктуру, већ се доводе у питање начин и темпо којим се та модернизација спроводи, без обзира на сву самохвалу министарке. Нико, такође, не доводи у питање потребу успостављања што бољих односа са великом силом као што је Кина, али свакако би било добро претходно пажљиво размотрити и оценити користи и штете од сваког уговора, као што су то, на пример, недавно учиниле и неке друге земље које су такође на мапи највећег глобалног пројекта Један појас – један пут, који је министарка поменула, и то у вези са много већим и значајнијим пројектима.

Наиме, због неповољних услова на којима је инсистирала кинеска страна, Пакистан се повукао из споразума вредног 14 милијарди долара за изградњу Дијамер–Баша хидроелектране у Кашмиру који би требало да покрије енергетски дефицит од четири и по хиљаде киловата годишње који

ова земља има. Слично је учинио и Непал, који се повукао из сличног хидроенергетског пројекта вредног две и по милијарде долара.

Видим, пре свега, три основне негативне последице потписивања оваквог уговора: ограничавање конкуренције, елиминисање српских предузећа и могуће негативне финансијске ефекте.

Нешто детаљније о наведеним примедбама. Као прво, то је врста уговора са повлашћеним добављачем. Кинеска Export-Import банка нам даје кредит како бисмо ангажовали кинеске фирме да изведу наведени пројекат користећи кинеске материјале и опрему. Оно што је ту проблем јесте то што се ограничава конкуренција, јер на тендеру могу да учествују само кинеске фирме, а тендера можда неће ни бити, већ ће кинеска страна сама одредити извођача, мада се то из уговора о кредиту не види, већ ће то бити део комерцијалног уговора који ће касније бити потписан. Осим тога, проблем је што је врло тешко, тј. немогуће знати шта је реална тржишна цена тих радова која би се могла постићи на отвореном тендеру.

Овакав уговор би можда имао смисла у условима високих камата, али у садашњим условима, када су камате на светском тржишту рекордно ниске, остају превасходно штетни ефекти које ограничавање конкуренције има на цену, као и друге услове комерцијалног уговора који ће се накнадно склопити. Када бисмо се задужили код међународних финансијских институција, конкуренција не би била ни на који начин ограничена, а страни извођачи би по правилу ангажовали домаће подизвођаче, односно запослили српска предузећа и раднике и набављали домаће материјале и опрему у мери у којој су на нашем тржишту расположиви. У овом случају радове ће, вероватно, искључиво изводити кинески радници, као што је то био случај са мостом Земун–Борча.

Имајући то у виду, чак и евентуална разлика у висини камата тешко да би могла да надокнади користи које би наша привреда имала у случају када би се кредит узимао од Европске инвестиционе банке, IBRD или сличне институције, која поврх тога прописује и услове јавних набавки, тендерске процедуре, као и, што је посебно важно, праћење контроле квалитета. Чак и када буде готова ова пруга, имајући у виду егзодус стручних кадрова из земље, јер смо први на свету по одливу мозга, то ће за оне који до тада не буду напустили земљу можда бити последњи воз да је напусте уколико до тада ова коалиција и даље буде на власти.

Неколико запажања и о предлогу закона о немачком зајму за програм водоснабдевања и канализације. Овде се пре свега поставља питање зашто ће зајмопримца представљати Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре а не Министарство пољопривреде, водопривреде и шумарства, односно Дирекција за воде у оквиру овог

министарства, која има најбољи увид у стање у водопривреди и може да да критеријуме за избор насеља у којима ће се финансирати пројекти водоснабдевања из овог зајма. Поврх тога, поставља се питање на основу којих критеријума су изабране општине за спровођење овог пројекта.

(Председавајући: Приводите крају, колега Јовановићу.)

Сматрам, такође, да је износ за ангажовање експерата од 7.000 евра, који представљају 43,11% вредности зајма, превелик.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар др Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Неколико важних чињеница, да не буде забуне, поготово везано за овај кредит са „Екс–Им“ банком за модернизацију и изградњу двоколосечне пруге Београд Центар – Стара Пазова.

Када говоримо о елиминацији домаћих подизвођача, то није тачно. Дакле, 49% ће бити ангазоване домаће компаније, а што се тиче саме опреме, све оно што буде могло да се користи, односно да се узме из Србије, узеће се из Србије. Ми смо имали сада пругу Ресник–Ваљево, где су коришћене искључиво домаће компоненте. Мислим да је увезен само један део, који није могао да се направи, али 90% је била опрема из Србије. А када говоримо о компанијама, дакле домаће компаније ће ту радити 49%, и то је важно.

Додатна, врло важна ствар, ова пруга се ради у складу – и у споразуму а и у свим уговорима које радимо, било када говоримо о другој деоници коју радимо из руског кредита било о овој првој деоници коју радимо из кинеског кредита – са директивама ЕУ. Додатно ће Влада Србије ангажовати, односно Инфраструктура Железнице тзв. нотификационо тело које ће проверавати буквално сваку компоненту која буде била уграђена или изграђена на двоколосечној прузи. И то је јако важно, зато што ми хоћемо да будемо део светске, односно део пре свега европске транспортне мреже, односно већ јесмо део али морамо то показати и кроз пројекат који радимо. Дакле, само ради чињеница.

Када говоримо о уговору са немачким KfW, ми говоримо сада о уговору од 17 милиона евра и говоримо о четири локалне самоуправе. Врло је важно да се зна да смо ми досада, дакле у периоду од 2013/2014. до 2017. године, радили, односно завршили већ у локалним самоуправама као што су Смедерево, Панчево, Шабац, Лозница, Сомбор, Краљево, Сремска Митровица, Лесковац, Врање. Дакле, урадили смо већ пуно тога што се односи било на канализациону мрежу, азбестне цеви, водоснабдевање. Има

свака ствар, ако вас занима, можемо вам дати ову табелу да видите. Настављамо, дакле, са овим градовима.

Оно што се завршава до краја 2017. године јесте Вршац, затим Јагодина, реконструкција и замена 15,3 километра градске мреже, дакле завршава се у 2018. години. Такође у 2018. години завршава се Алексинац – четири милиона евра, изградња и реконструкција постројења за прераду воде. Затим, у 2018. години се завршава и Пирот. То је реконструкција и изградња постројења за прераду воде. Такође следеће године Трстеник, 2019. иду Крушевац и Врање. Дакле, то је оно што је у току, а ово су четири локалне самоуправе које почињемо, односно које смо већ почели да радимо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

Није ту.

Реч има народни посланик Гордана Чомић.

Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем.

О одговорности. Већим делом се расправа, и народних посланика који су учествовали и министарке и потпредседнице Владе, сводила на то ко је за шта одговоран и како да успоставимо ниво одговорности у држави. То је тема којој се ја радујем. Сабирајући шта је све речено о четири предлога закона, онда ћу покушати и ја да допринесем ко је за шта одговоран што су ова четири закона на дневном реду, ко ће бити одговоран да се закони о потврђивању уговора и споразума примене и откуд они нама уопште на дневном реду, ко је за то одговоран.

Прво генерално о одговорности влада. Ја врло подржавам став министарке Зоране Михајловић да постоји лична одговорност члана Владе. Она је то и доказала подносећи кривичну пријаву против другог министра, сматрајући да има основа и за то и за његове сараднике у односу на квалитет извођених радова. Шта није добро? Није добро што нема доследности у личној одговорности. Дакле, ако делимо став да је лична одговорност одлична, онда не можемо да скочимо на колективну одговорност, било чију.

Мени никад није било тешко да браним оно у шта искрено верујем и што мислим да је исправно. Мислим да колективна одговорност, колективна кривица не постоји, да је то само клеветање и ружење народа, група људи, организација, чега год. Нема везе да ли се ради о веома популарном а недопустивом наметању колективне кривице и одговорности људи који живе у Србији, грађана Србије, за ратне злочине или остало, него се ради о одговорности за јавне послове које имају чланови Владе. Дакле, доследност у томе је мени лако да браним.

Па онда препорука министарки – ако хоћете да говорите о личној одговорности, онда да буде личне одговорности, јер испада доста невешто да делимо одговорност Демократске странке као колективну одговорност за владе у којима је Демократска странка учествовала са коалиционим партнерима који су сада коалициони партнери Српске напредне странке.

За ових шест година нећете чути ниједну реч ни одговорности ни набацивања кривице ни на кога од наших коалиционих партнера, ни на СПС, ни на СДП Расима Љајића, чак ни на Г-17 плус или УРС како се звао, СВМ, било кога, зато што смо ми с тим људима радили и зато што сматрамо да је њихово право да бирају другог коалиционог партнера за управљање јавним пословима. И сада имамо пред собом владе у којима су сви осим Демократске странке. И ваш став да је лична одговорност добра кад је у питању Милутин Мркоњић, али није добра када је у питању Диана Драгутиновић, која је била министарка финансија, или Млађан Динкић, који је био министар финансија – не иду оба. Непотребно снижавате себи кредибилитет.

Ја, срећом, не радим по месицбуксовима, никад нисам радила и нећу, и лако ми је да браним оно у шта искрено верујем, а то је да лична одговорност постоји. Када уведемо то као праксу, да одговорност има име и презиме, можда ћемо тада почети заиста да градимо дијалог о теми, а не о људима и о политичким организацијама за које нам је речено, као за ДС – само их ружи, сваљуј све на њих, нема везе шта је тачно а шта није, то је популарно код наших бирача. То је прва ствар у којој се мало не слажем са министарком, чији захтев за личношћу подржавам.

Све поруке које имате, чак и ова четири закона, упућене су само вашој подршци. То је можда легално. Легитимност вам оспоравам, зато што се овде ради о развоју Србије и о томе не могу да одлучују само они који су гласали за вас, и за које ви желите, сасвим оправдано, да опет гласају за вас. О овоме треба да одлучују сви. И они који су против зато што пише Косово како пише, и они који знају како је изграђена Транспортна заједница, била сам присутна кад се то радило, и они који знају како је тешко договорити добар кредит са KfW, који знају да је KfW организација која посебно бира partnere, што је успех Владе Србије, ко год да је преговарао. Дакле, то ће испасти на крају заједничка штета.

Језик је то открио. У једном тренутку је министарка рекла да је одговорност нешто о чему одлучују бирачи и да су бирачи одлучили да смо ми из ДС одговорни 2012. године и да је потребно да СНС направи коалицију са истим коалиционим партнерима.

Тада сте рекли нешто недопустиво, на шта сам реаговала, мислим са места. Рекли сте – ми смо добили изборе, ми имамо Владу, ми имамо

председника Србије. Немате ви, министарка, председника Србије. Разумем ако је то ваш став, али одбијам да разумем ако је то порука коју преносите, зато што је председник Србије одговоран свим грађанима Србије, и онима који гласају за њега и онима који никад нису и никад неће гласати за њега. Е, то је лична одговорност. Моја обавеза је да вам то кажем. Као што ја говорим „моја влада“ или евентуално кажем „влада Ане Брнабић“ када хоћу да је критикујем, јер ја сам опозиција Влади, нисам опозиција Србији. То је опет лична одговорност.

Каква је одговорност свих нас за уговор о Транспортној заједници? Уговор о Транспортној заједници, који је настао меморандумом, настао је врло тешко. У годинама 2003, 2004, 2005. била сам на местима где су се правили споразуми и ЦЕФТА и о Европској енергетској заједници и сви споразуми којима смо покушавали да направимо бар нешто од простора који је до коју годину пре тога био разаран ратовима, конфликтима, злочинима, рушењима и НАТО бомбардовањем и нашим међусобним ратовима на целој територији бивше Југославије.

Спор за Транспортну заједницу није везан за европске интеграције Србије. Спор за Транспортну заједницу био је изборити се да Београд буде седиште и мени је драго да је влада Ане Брнабић та која је у томе успела. Други део спора око Транспортне заједнице био је како убележити, како поставити Косово у свим регионалним уговорима. То је био врло тежак посао и за Цефту и за Европску енергетску заједницу и за Транспортну заједницу, за све врсте регионалних договора који су нам били нужни.

Сви ти договори, као и Транспортна заједница, прављени су уз менторство и упутства ЕУ. Мени би било много драже да смо то урадили сами. Мени би било много боље да смо то урадили без представника ЕУ, који су нам наносили вољу за регионализмом. И сваки пут када чујем да је некакав самостални потез преузет, мени је драго, јер то значи да људи желе да преузму своју судбину у своје руке. Зашто је важно да Транспортна заједница има седиште у Београду и зашто је важно да убудуће у оквиру овог потврђеног уговора са финансијским институцијама ЕУ разговарамо о финансирању регионалних пројеката? Зато што је то будућност региона.

Знате, кад год причам у региону, и то је сада поново мала дигресија о мојој одговорности, и када ми причају како неће ови са овима, неће они са онима, неће ови да опросте овима, тешке речи на рачун Србије, тешке речи на рачун Македоније, Босне, ко год има лакоћу тешких речи, онда им ја кажем – до 1990. имали смо и заједничко тржиште и заједничку инфраструктуру и братство и јединство уместо плурализма. И није нам се допало. Двадесет седам година касније исто нам се не допада. Ако то није довољан разлог да имамо сопствену иницијативу у сопственим рукама и

одговорност за оно што хоћемо од Транспортне заједнице, ја не знам шта ће нам бити разлог.

Друга два закона о којима смо говорили, један који се тиче пруга и кредита са Кинезима, ја се надам да сте уз исту ону дозу личне одговорности рекли – 49% свега биће домаће компаније. Зато што вам је та ствар са изјавама једна јако незгодна ствар. Људи се сете шта је ко изјавио и онда питају, и увек имате неки дух из прошлости који вас подсети на то шта сте некад рекли, мислили то или не мислили.

Врло ретко користим то шта је неко рекао зато да бих скидала његов кредибилитет, али користим за то да заједно покушамо да установимо личну одговорност за изговорену реч. Док речи не изговорите, ви владате њима. Неизговореним речима, вашим мислима само сте ви господар. Једном кад их изговорите, речи владају вама. И зато се овде цитира бивши председник Владе, један, па други, па трећи, па четврти, јер реч изговорена има тежину. И зато ћемо овде запамтити да сте рекли да није било изграђених путева и да ће 49% свега бити од стране домаћих компанија.

KfW и реконструкција водоводне мреже. Понављам шта сам већ рекла. Ја бих волела да сам овде чула речи похвале за све људе који су унутар Владе учествовали у томе да се један такав кредит са KfW постигне, као и да причамо о развоју темељећи овај кредит који ће, очигледно, бити усвојен, јер су водовод и канализација проблеми које Србија има на целој својој територији. И на томе ћу вам дати пример како то изгледа када говорите о личној одговорности, а како то када користите месецбокс да су „жути“ за све криви и да историја почиње 2012. године.

У првом случају, разговарамо заједно колико нам времена треба да заиста сваки део Србије има и канализацију и водовод и пут. Је л' то 2030? Је л' 2022? Кол'ко то кошта? Ко ће то да плати? Ту није од интереса ко ће све да буде на власти – то се решава, по природи ствари, на изборима – али ми такав разговор никада нисмо водили. Никада у Србији није било разговора о развоју. И онда добијемо четири закона који јесу потенцијално место где можемо да почнемо да говоримо о развоју и ми, уместо тога, говоримо мало о личној одговорности а мало – удри по „жутима“, то је популарно. Ваша воља...

(Немања Шаровић: Удри! Удри!)

Ево, имате и навијаче, вичу – удри!

Немојте, колегинице Шаровић, тако. Стварно нема смисла!

Кажу ми да није он колегиница него колега. Али он је рекао да је то свеједно. Он је рекао мојој колегиници Александри Јерков да је то свеједно и ја зато кажем да је то свеједно. Овде разни воле да кажу да је свеједно да ли си мушкарац или жена, па кад је свеједно, онда...

Зашто говорим да је развој тема која јесте пре свега за ваше министарство али и за друга министарства у Влади? Зато што ћемо пре или касније стићи до тога да или ће вам неко доћи из ЕУ па ће вам рећи шта вам је развој, то смо гледали када смо имали Предлог закона о дуалном образовању, дошло и рекло – ово вам треба, или ћемо ми да седнемо, на овом месту или где год се договоримо, и да се договарамо о развоју Србије. Ту је онда лична одговорност неопходна. Да нема прича – овако, онако ћемо, сви ћемо, сад ћемо, заједно ћемо, они су, него има само разговора о томе на који начин, који ресурс и са којом вероватноћом можемо искористити да буде развоја у Србији, и путне инфраструктуре.

Зашто не говорим детаљно о километрима који су изграђени тада, онда или сада? Зато што неће бити више километара, или изгледати да их је више, ако их је направила Влада са коалиционим партнерима Демократске странке и вама него ако их је направила Влада са коалиционим партнерима Демократске странке и Демократске странке. Нема од тога користи, осим задовољства за навијаче, или измереног истраживања јавног мњења да то воле да чују.

Ми нисмо пробали да кажемо људима у Србији како би изгледала Србија која се развија. Навикли смо их да се ми овде бавимо собом, односно једни другима, а не да се бавимо њима, па су они навикли да – хајде, добро, пусти их, па ћемо навијати за ове моје а нећу навијати за ове њихове... И време је, ја мислим, да добровољно одлучимо да то све престане, па ако разговарамо о уговору о Транспортној заједници, онда да знамо да свако од нас који има утицаја на месту на којем је Уставом и законом изабран да буде зна шта треба да уради да би седиште и све оно што је постигнуто за уговор о Транспортној заједници заиста показало резултате.

Зашто кажем да је то неопходно? Зато што сматрам да је јако паметно што министарка није помињала Берлински процес. То показује знање. Али ја могу о Берлинском процесу да говорим критички, и то ћу учинити. Зато што је Берлински процес својеврсна замена за европске интеграције и зато што је последњи састанак планиран за, замислите, Велику Британију, следеће године, 2018, са идејама да има планова и после тога. Али није Берлински процес место где ће бити новац од инвестиција или где ће бити људи који ће знати шта желимо од инфраструктуре у свом региону.

Од једног од људи из Европске уније који су радили и Берлински процес и Транспортну заједницу чула сам анегдоту, пошто је питао за савет. Каже – ми одемо у сваку од република па кажемо: дајте нам идеје за регионалне пројекте, а они, свако даје идеје само за своју државу...

(Председавајући: Приведите крају.)

Ја питам – и Србија? Он каже – не, Србија је једина направила искорак.

И ја вас молим да у том смислу и наставите. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар др Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Уговор о Транспортној заједници важан је за Србију, важан је и за регион. Немогуће је да говоримо о развоју Србије уколико се цео регион не развија и уколико у целом региону немамо бар одређене кораке који се зову и привредни раст и политичка стабилност итд.

Када говоримо о инфраструктури, помињем још једном, без обзира на то да ли је у питању транспортна, енергетска, комунална инфраструктура, необично је важно да улажемо у инфраструктуру. У овом случају, када говоримо о Транспортној заједници, пуно времена јесте прошло од потписивања меморандума до тренутка када смо сада дошли у ситуацију да ратификујемо један потписани уговор, али дубоко верујем да све оно што је Србија урадила протеклих година, пре свега дефинишући стратешке правце где жели да иде у транспорту, а хоћемо да се повежемо и хоћемо да будемо незаобилазни коридор за све, дакле незаобилазни коридор Србија, у том смислу верујем да можемо само да имамо корист од оваквог уговора, а да не говорим о седишту самог Секретаријата Транспортне заједнице.

Међутим, када говоримо о прузи која такође представља део основне мреже, то је Коридор 10, модернизацији пруге Београд–Будимпешта, да, договорено је да 49% буде посао за наше домаће компаније. Наш задатак јесте да направимо услове, а када кажем наш задатак мислим задатак Владе Републике Србије, да направи услове да у Србији може да се ради. То је основни, по мени, задатак, да створимо амбијент да у Србији може и да се гради, да се у Србији отварају нове компаније, да се запошљавају људи. То је наш основни задатак.

У овом уговору смо то успели. Успели смо у још једном новом уговору који се већ сад ради, то је Сурчин–Обреновац, где смо 1. марта почели радове. Дакле, 47% јесу ангажоване домаће компаније на изградњи Сурчин–Обреновца.

Такође, ја се надам да ћемо ми у Будимпешти потписати комерцијални уговор за деоницу ауто-пута Прељина–Пожега. Задатак наш даље, на томе већ радимо, јесте да исто домаће компаније имају половину или да бар имају 49% учешћа. Надам се да ће моћи капацитетом то да постигну. Исто тако, када говоримо било о километрима пруга или када

говоримо о километрима модернизованих пруга или путева изграђених итд., није то питање да ли помињемо оне који су направљени или који се сада раде или ће бити изграђени, али је тачно, и не може од тога да се побегне, да је био велики број, да су биле године, дакле где су неки други били на власти и добијали огромно поверење грађана, а ја мислим да је то огромна одговорност оних који су били на власти који су градили нула километара ауто-путева. И то је заиста тако. Није било, дакле није било изграђених ауто-путева.

Чињеница исто тако јесте да смо ми пустили одређене километре ауто-путева и да се сада тим путевима вози. Дакле, они су у употреби, осим пута Уб–Лајковац.

Такође, неколико пута помињете месецбоксове. Можда је једноставније некад да човек стане иза тога па каже – не говорим кроз месецбокс, где вам је речено да су „жути“ све урадили најгоре.

Не, није ствар уопште у томе, али ја знам шта ме је сачекало у Министарству, и ја знам како су изгледали инфраструктурни пројекти од 2001/2002. године. Ја сам видела задужења, ја сам видела пројекте, ја сам видела колико новца је узето. Па нисмо се ми задужили, него неки пре нас. То није месецбокс, то је истина. Дакле, чињеница је да нисмо имали завршене коридоре, да смо имали обећање свих и узете кредите за то.

И на самом крају, дакле, Александар Вучић је изабрани председник свих грађана и грађанки Србије. Као што је Влада Републике Србије Влада Републике Србије свих грађана и грађанки ове земље. Али дозволите, или извините што сам само подсетила да је СНС добила то поверење и да је СНС са својим коалиционим партнерима победила на изборима. Ја не мислим да сам урадила неку лошу ствар овде у Парламенту.

Само толико. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Овим бисмо завршили данашњи рад.

Настављамо сутра у 10 сати.

(Седница је прекинута у 18.30 часова.)